

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΘΗΝΑΙ ΑΡΙ



ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΑΡΝΟΥ

Η νεαρή χαρισματική «στάρ»
του γαλλικού κινηματογράφου

Δοφαιμίζεστε

Είς τὰς μεγαλυτέρας Ἑλληνι-
κὰς Ἀσφαλιστικὰς Ἐταιρίας.



ΕΘΝΙΚΗ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6 ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 30.691



ΑΣΤΗΡ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 38 ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 30.721



ΙΔΡΥΤΗΣ: ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ



ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 10^{ΟΝ}

2 — 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, Ἀθήναι. Τηλ. 57-081
Ἑκδόσις : Βουλιαγμένης 352, Ἀθήναι. » 90-821

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ Ἀθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος : Δρχ. 130.—
Ἑτησίᾳ : » 260.—
Ἑξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος : \$ 7.—
Ἑτησίᾳ : \$ 14.—

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατόπιν συνεννοήσεως
Ἀγγελίαι, διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἀρθρῶν καὶ εἰκόνων τοῦ
περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἀδεία τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδο-
τῶν. Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : Ἑλένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις Ἑκδόσεως : Η. Γ. Ἡλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
(Ἄλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιορισμένης εὐθύνης
(Κεφάλαιον ὁλοσχερῶς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΡΕΣΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

Μὴν χάνετε

κάθε

μῆνα

τὸν πλέον

χρήσιμο

πολύτιμο

εὐχάριστο

σύντροφο

ΤΗΝ

ἐκδρογὴ

Τὸ μοναδικὸ

ἐλληνικὸ

ἐγκυκλοπαιδικὸ

περιοδικὸ

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 6

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τῶν
«ΕΙΚΟΝΩΝ» ποὺ θὰ μᾶς στεί-
λουν τὸ παρὸν ἀπόκομμα ἡ ἐτη-
σίᾳ συνδρομὴ θὰ εἶναι μόνον Δρ.
60 ἀντὶ 72, ἡ ἑξάμηνος συνδρο-
μὴ θὰ εἶναι μόνον Δρχ. 32
ἀντὶ 38.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ



Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΑΡΝΟΥΑ,
ἡ νεαρή, χαριτωμένη «στὰρ» τοῦ
γαλλικοῦ κινηματογράφου εἶναι
σήμερα μία ἀπὸ τίς δημοφιλέ-
στερες ἡθοιοὺς τῆς γαλλικῆς
οἰκίας. Τὴν τελευταία τῆς με-
γάλῃ ἐπιτυχίᾳ ἐσημείωσε σὴν
ἐγγράμμη ταινία τοῦ Ζαν Ρε-
νονάρ «Φρέντις-Κανκάν», ποὺ ἀ-
ναφέρεται στὰ πρῶτα βήματα
τοῦ περιλάλητον ἀντιῶ γαλλικοῦ
χοροῦ (β. σελ. 35—37). Στὴ
φωτογραφία τοῦ ἐξωφύλλου μᾶς
ἡ Φρανσουάζ Ἀρνούλ φορεῖ
μὴν ὥραιότατη ἀσηρὴ ροζέ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ:

ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΣΤΟ ΝΤΟΥΛΑΠΙ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ
ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

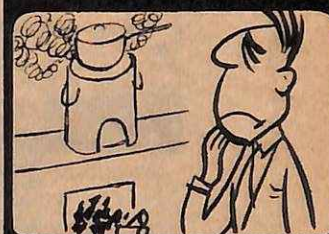
τὸ ΣΙΝΕΜΑ μᾶς



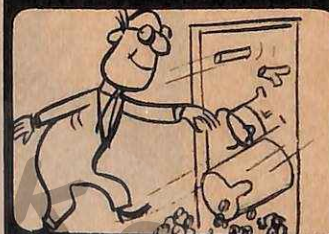
Φίλε, χαρά



πού μου φερεις



καὶ λύπη



πού μου πήρες



ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΖ

ΤΟ ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ
ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21

ΤΗΛ. 52-705

ΠΡΑΤΗΡΙΑ:

ΑΘΗΝΩΝ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
καὶ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ



ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΣ ΣΥΣΚΕΥΑΣ SIEMENS
ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΧΡΗΣΙΝ
θά εύρετε εις τήν ἄρτι ἀνακαινισθεῖσαν



★ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ
ΟΔ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 12 ΑΘΗΝΑΙ

★ Ἐπίσης ἐκτίθενται :
Υλίκων ἐγκαταστάσεως
Βιομηχανικὸν Ὑλικὸν
Φωτιστικὰ σώματα
Τηλέφωνα καὶ μηχανήματα
τηλεπικοινωνίας
Ίατρικὰ ἠλεκτρικὰ
μηχανήματα
Ραδιόφωνα καὶ Πλάκες
διὰ ΠΙΚ - ΑΠ

Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐκθεσὶν μας
καὶ περιεργασθῆτε τὰς
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΣ ΣΥΣΚΕΥΑΣ ΜΑΣ
χρήσιμα καὶ πρακτικὰ δῶρα
δι' ὅλους.

ΣΗΜΕΝΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΚΗ Α. Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 7/9 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΩΛΗΣΕΩΣ : ΑΘΗΝΑΙ : ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 7/9 • ΚΑΛΛΙΘΕΑ - ΔΑΒΑΚΗ & ΔΟΪΡΑΝΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ 9

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΟΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ

προσεπάθησαν, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐκδόσεώς των, νὰ δώσουν μίαν νέαν καλαίσθητον μορφήν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν διαφημίσεων. Εἰς αὐτὸν τὸν τομέα συνήντησαν καὶ τίς περισσότερες διαφωνίας. Ἐνα σημαντικὸν μέρος ἀναγνωστῶν τῶν ἑλληνικῶν περιοδικῶν δὲν ἔχει ἀκόμη συνηθίσει τὴν παρουσίαν τῶν διαφημίσεων εἰς εὐρυτέραν ἔκτασιν, ὅσον οἱ ἀναγνώσται τῶν ξένων ἀναλόγων εἰκονογραφημένων ἐκδόσεων, ὅπου, συνηθέστατα, τὸ ἥμισυ τῶν σελίδων καλύπτουν αἱ διαφημίσεις.

Ἐπειδὴ ἀποδίδομεν ἰδιάζουσας σημασίαν εἰς τὴν γνώμην τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ ἔπειδὴ πιστεύομεν ὅτι ἡ καλὴ μορφή τῆς διαφημίσεως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνοχλῇ, ζητοῦμεν τὴν βοήθειαν ὅλων τῶν ἀναγνῶντων μας εἰς τὸ θέμα αὐτό.

ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΜΑΣ ΠΟΥΝ :

Α') ΠΟΙΕΣ ΤΡΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ ΕΥΡΙΣΚΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΟΥΣ.

Β') ΠΟΙΕΣ ΤΡΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ ΕΥΡΙΣΚΟΥΝ ΟΤΙ ΕΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΤΟ ΔΙΑΦΗΜΙΖΟΜΕΝΟΝ ΕΙΔΟΣ.

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____

Ἀς κρατήσουν αὐτὸ τὸ ἀπόκομμα καὶ ἂς σημειώσουν τὰς διαφημίσεις τῆς προτιμῆσεώς των.

Ὁ διαγωνισμὸς τῆς ὡραιότερας διαφημίσεως ἤρχισε ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα καὶ θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη ἑξ (6) ἑβδομάδες, δηλαδὴ ἤρχισε ἀπὸ τὸ τεύχος ὑπ' ἀριθ. 8 τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ καὶ θὰ κλείσῃ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 τεύχος. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ σημειώσουν μετὰ προσοχῆς τὰς διαφημίσεις τὰς ὁποίας δημοσιεύομεν. Εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος θὰ πληροφορηθοῦν πῶς καὶ πότε θὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς ἀπαντήσεις των.

Εἰς αὐτὸν τὸν πρωτότυπο διαγωνισμὸ θὰ ὑπάρχουν τρεῖς ξεχωριστὲς κατηγορίαι ποὺ θὰ βραβευθοῦν:

α) ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ. Οἱ ἀναγνώσται οἱ ὅποιοι θὰ ὑποδείξουν καὶ εἰς τὰς δύο σειράς τὰς τρεῖς διαφημίσεις ποὺ θὰ ἔλθουν πρῶται κατὰ σειράν ἐπιτυχίας, θὰ λάβουν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ.

β) ΔΙΑΦΗΜΙΖΟΜΕΝΟΙ. Εἰς τοὺς διαφημιζομένους ποὺ θὰ προτιμηθοῦν ἀπὸ τὸ κοινόν, θὰ παραχωρηθῇ εἰς τὸν πρῶτον μία σελίς, εἰς τὸν δεύτερον τὸ ἥμισυ τῆς σελίδος καὶ εἰς τὸν τρίτον τὸ ἓν τέταρτον τῆς σελίδος διὰ νὰ δημοσιεύσουν τὴν διαφήμισιν τῆς ἀρεσκείας των.

γ) ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΑΙ. Εἰς τοὺς διαφημιστάς, τῶν ὁποίων αἱ διαφημίσεις θὰ ἔχουν ἐκλογὴν, θὰ χαρισθῇ τιμητικὸν μικρὸν ἄγαλμα Ἑρμοῦ. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ διαφημιζόμενος ἔμπορος ἔχει φροντίσει ὁ ἴδιος διὰ τὴν διαφήμισιν του θὰ ἔχῃ αὐτὸς δικαίωμα καὶ εἰς τὰ δύο βραβεῖα.



ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΕΟΡΤΩΝ Εικών 21^η τής σειράς ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

Καλή παρέα καί ΦΙΕ...

... τὸ ποτὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὑγείας, πού τόσο ταιριάζει στὸ εὐτυχισμένο Ἑλληνικὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον.



ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΠΕΡΙ ΒΡΟΝΤΙΣΜΟΥ

«Ένα πολύ ενδιαφέρον γράμμα, με καθαρώς τεχνικό περιεχόμενο, μου έστειλε από τὸ Βόλο ὁ ἀναγνώστης μας κ. Σπύρος Βουτρινᾶς. Ἐξηγεῖ τί εἶναι ὁ «βροντισμός» (βλέπε σχετικὸν ἔκθερο περὶ διαπλανητικῶν πλοίων εἰς προηγούμενο τεύχος ΕΙΚΟΝΩΝ), πὼς παράγεται καὶ πὼς αὐξάνει ὅσο τὰ ἀεροσκάφη κινούνται διαρκῶς ταχύτερα.

Η ΝΥΚΤΑ ΕΚΕΙΝΗ

«...Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ρεπορτάζ διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Χημείου (8ον τεύχος) μὲ τόσο πρωτότυπες καὶ υποδλητικὰς φωτογραφίες, πραγματικὰ ἀπέτέλεσε μία πολὺ ὡραία ἐπιτυχία σας... Ἐλπίζω ὅτι αὐτὰ τὰ τόσο ζωντανὰ ἀστυνομικὰ θέματα θὰ καταλάβουν μόνιμο χῶρο σὲ κάθε σου τεύχος...»

Ἄλξ. Ἰακ. Μαυρογορδάτος
(Θεσσαλονίκη)

Ὁ λαὸς λέει ὅτι τὸ πολὺ «Κύριε Ἐλέησον» τὸ βαριέται καὶ ὁ παπᾶς. Λοιπὸν, ὅταν ὑπάρχῃ εἰδικὰ ἐνδιαφέρον θέμα, οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ θὰ διαθέτουν καὶ σὲ τέτοιες ἐρευνες τὸν ἀνάλογο χῶρο.

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

«...Ἐπίσης εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὸ ὥραίο σας περιοδικὸ δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ δημοσιεύσῃ φωτογραφίες ἀπὸ τὰς σεισμοληκτικὰς νήσους...»

Διονύσιος Φιορεντίνος (Ζάκυνθος)

«...Σὰν Σερραία πού εἰμαι ὁμῶς, ἐλπίζω νὰ δῶ καὶ κατὶ στίς ΕΙΚΟΝΕΣ γιὰ τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονία... ἐπὶ πλέον ἔχει καὶ τὸ ἔθιμο τῶν Ἀναστεναρίων, πρωτοφανὲς ὀχι μόνον γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλην τὴν Εὐρώπην... Τὸ περιοδικὸ σας ἔλειπε ἀπὸ τὸν τόπο μας καὶ τὸ εὐχάριστο εἶναι ὅτι διαρκῶς δελεῖται...»

Μαρούλα Ντουρά (Θεσ/νίκη)

«...Διαπιστώναντες ὅτι ἡ ἐκδόσις σας διὰ τῆς ἐπιμελημένης καὶ πρωτοτύπου ὕλης τῆς ἐκάλυψε τὸ ὑπάρχον μέγα κενὸν ἀπὸ ἀπόψεως τοιοῦτου εἶδους περιοδικῆς ἐκδόσεως... Παρακαλοῦμεν νὰ δημοσιεύσετε καὶ φωτογραφίες τῶν ἀπαραμύλων καλλονῶν τῆς νήσου μας...»

Γ. Κακαδέλης (Πρόεδρος Ἑπαγγελματικῆς καὶ Βιοτεχνικῆς Ἑπιμελητηρίου Μυτιλήνης).

Τὰ ἑλληνικὰ θέματα, πού ὅλους μᾶς ἐνδιαφέρουν, εἶναι μύρια ὅσα. Σημειώνομε μὲ προσοχὴ καὶ σκέψιν τῶν ἀναγνωστῶν πού μᾶς γράφουν. Καὶ δὲν ζητοῦμε παρὰ μόνον πίστασι χρόνου. Σὲ κάθε τεύχος, οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ ἔχουν καὶ κατὶ ἐπὶ πλέον, σύμφωνον μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Ο ΙΔΙΟΣ

«... Καλὰ τὸ ἔκθερο, αὐτὸ ἔχει ὑπογραφή. Ποῖος ὁμῶς εἶναι ὁ φωτογράφος τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας;...»

Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς, δηλαδή ὁ κ. Π. Μυλῶφ. Ἀπὸ τυπογραφικῆς ἀδελφείας παρελείφθη τὸ ὄνομα του.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὰ δύο μυθιστορήματα πού δημοσιεύουν οἱ «Εἰκόνες» παρουσιάζουν πολὺ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ οἱ συνέχειες εἶναι μικρές. Γιατὶ δὲν διαθέτετε περισσότερες σελίδες γιὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα;

Ἐλένη Γιαννίδου
Φοιτήτρια

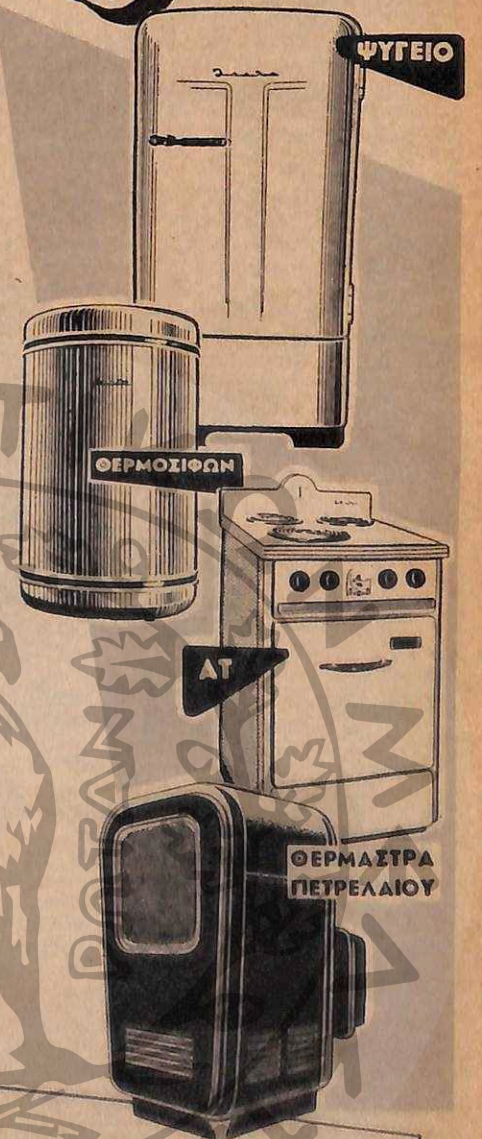
Ὅπως βλέπετε σ' αὐτὸ τὸ τεύχος, ἡ ἐπιθυμία σας ἐξεπληρώθη.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Καὶ τώρα, θέλω σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ, εἰδικώτερα ὁμῶς στοὺς ἀλληλογράφους μου, νὰ εὐχηθῶ καλὰς γιορτὰς καὶ ἕναν εὐτυχισμένον ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ μὲ ὅλο καὶ περισσότερες, ἀλλὰ καὶ καλύτερες... ΕΙΚΟΝΕΣ ἀπὸ τὴ ζωὴ!



Η
ΑΝΕΣΙΣ
ΣΤΟ
ΣΠΙΤΙ



ΜΕ
ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Ανάλια
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ο άνθρωπος, χωρίς τόν άγιο

Ο θρύλος και η παράδοσι πολλά λένε περί «του έν αγίοις Πατρός ήμών Βασίλειου, αρχιεπισκόπου Καισαρείας και Καππαδοκίας, του Μεγάλου».

«Αν άφήσουμε τόν άγιο και παραμερίσουμε τούς θρύλους και τίς δημοτικές παραδόσεις που ό λαός έπλεξε γύρω στ' όνομά του, πάλι έκείνο που μένει από τόν άγιο Βασίλειο σάν Ιστορική προσωπικότητα και έκπληκτικό είναι, ώστε να δικαιολογή την προσωνυμία του Μεγάλου, και θεμελιώδες για τη χριστιανική πίστι, ώστε να δικαιώνη την έν αγίοις κατάταξί του.

Ο Βασίλειος, λοιπόν, ήταν από μιá πλούσια και μορφωμένη οικόγένεια της Καισαρείας, που τὰ περισσότερα μέλη της είχαν διαπρέψει στο δικηγορικό στάδιο κι' είχαν άσπασθί τόν χριστιανισμό. Ο παππούς του είχε πεθάνει μάρτυρας της νέας θρησκείας. Η γιαγιά του Μακρίνη είχε κι' αυτή υποστή τὰ πάνδεινα στην περίοδο τών διώξεων. Ο πατέρας του ήταν σοφός καθηγητής της ρητορικής στην Καισαρεία. Αυτός έμόρφωσεν, όσο καλύτερα μπορούσε, τó γιό του. Για πλάτυνση, ωστόσο, μόρφωσι, τόν έστειλε να σπουδάση πιό έξω, και μάλιστα σε δασκάλους «έθνικούς». Στην Αντιόχεια πρώτα, κοντά στον περίφημο Λιβάνιο, και στην Αθήνα ύστερα, όπου δίδασκαν οι επίσης διάσημοι φιλόσοφοι και ρητοροδιδάσκαλοι Ίμεριος και Προαιρέσιος.

Τό 354 μ. Χ. που ό Βασίλειος ήρθε στην Αθήνα, νέος 25 χρόνων, (γεννήθηκε τό 329), τό άστυ είχε χάσει την παλιά πολιτικήν αίγλη του και μόνον στόν μορφωτικό τομέα διατηρούσεν ακόμα μιá τελευταία άναλαμπή πνευματικότητας, με τίς σχολές του Ίμερίου και του Προαιρέσιου, νεοπλατωνικές και τίς δύο, που συνδυάζαν την πλατωνική και την έβραϊκή διδασκαλία.

Η φήμη τών σχολών αυτών έκανε ναρχωνται στην Αθήνα σπουδασταί από όλα τὰ μέρη, άνατολή και δύσι. Ήσαν όλοι τους, κατά κανόνα, πλουσιόπαιδα. Ξόδευαν άφθονο χρήμα. Κι' ή πολιτεία, άντλώντας απ' τίς σπατάλες τους τὰ σημαντικότερα έξοδά της, παρέθελπε τίς τρέλλες τους, τούς καυγάδες τους και τη σκανδαλώδη ζωή τους. Γιατί οι σπουδασταί, όταν τελείωναν τὰ μαθήματα, έπιδίδονταν σε κάθε είδους γλεντοκόπια, πίνοντας, χαρτοπαίζοντας, διασκεδάζοντας με έταίρες, μαλλώνοντας...

Μεταξύ τών δύο σχολών υπήρχαν φανατικές αντίζηλιες. Οι φοιτηταί καθεμιάς έπιδίωκαν να προσελκύσουν στη σχολή τους κάθε νεοφερμένον σπουδαστή, πολλές φορές και με τη βία, κι' έστελναν στόν Πειραιά «πράκτορες» που προσπαθούσαν να τόν προσηλυτίσουν άμέσως μόλις αποβιβαζόταν από τό πλοίο.

Κάθε σχολή είχε και τόν σύλλογό της, τόν «χορό», με άρχηγό που άνομαζόταν «προστάτης». Ο χορός, λοιπόν, στ' άλλα

του... καθήκοντα, είχε και τό έργο της «δοκιμασίας» κάθε νεοφερμένου, ή, όπως θα λέγαμε σήμερα, της «νίλας», που διατηρήθηκε σ' όλες τίς στρατιωτικές σχολές του κόσμου. Ωδηγούσαν έν πομπή τόν νέον στο λουτρό, φιλοδωρώντας τον με κάθε είδους ειρωνείες και πειράγματα. Όταν έφθαναν στο λουτρό, τόν έγύμναναν και, ώσπου ν' άρχιση τό λουτρό, τὰ πειράγματα άποκορυφώνονταν. Αίφνης όμως φωνές πανικού τράνταζαν τόν άέρα.

—Τρέξτε, μπήκαν στην πόλι έπιδρομείς. Καίνε και σφάζουν. Τρέξτε...

Πανικόβλητος κι' άκατατόπιστος ό νεοφερμένος, έτρεχε να σωθί. Και τότε, απ' όλα τὰ σημεία τόν υποδέχονταν κρυμμένοι συνάδελφοί του, καταβρέχοντάς τον με κουβάδες κρύο νερό. Όταν κάποτε ή ψυχρολουσία τελείωνε, τόν άφηναν να συνέρθη, τόν συγχαίρονταν, τόν άνόμεζαν «συνάδελφο» και τού έπέτρεπαν να γραφή μέλος στο χορό τους.

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ. ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ Φ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΚΗΦΙΣΙΑΣ



Τη δοκιμασία αυτή υποχρεώθηκε να ύποστη, φθάνοντας στην Αθήνα, και ό Βασίλειος — όπως μάς πληροφορεί στόν έπικήδειό του ό Γρηγόριος ό Ναζιανζηνός.

Φίλοι του, σ' όλη τη διάρκεια τών άθηναικών του σπουδών, που κράτησαν τεσσέραμιση χρόνια, ήταν ό Γρηγόριος ό Ναζιανζηνός και ό Ίουλιανός, ό ύστερα αυτοκράτωρ και «παραβάτης». Τόν συνέδεε μαζί τους ή σεμνότητα, ή ανάγκη της άποφυγής τών φοιτητικών όργίων, ή χριστιανική θρησκεία με τόν Γρηγόριο, ή δίψα της μαθήσεως με τόν Ίουλιανό.

Φοίτησε και στίς δυό σχολές, του Ίμερίου και του Προαιρέσιου, και διδάχτηκε φιλοσοφία, γεωμετρία, ρητορική και Ιατρική. Τό 359 γύρισε στην πατρίδα του, την Καισαρεία. Στην άρχή άρχισε να διδάσκη την ρητορική. Γρήγορα όμως άφωσιώθηκε ολοκληρωτικά στη νέα θρησκεία κι' έπιδόθηκε με ζήλο στη μελέτη τών Γραφών και τού Ωριγένους. Έν συνεχεία άποσύρθηκε στην έρημο, «άναχωρητής». Χρειάστηκαν συνεχείς και έπίμονες παρακλήσεις του επισκόπου Καισαρείας Εύσεβίου, να έπιστρέψη και να τόν βοηθήση στη διοίκησι της Έκκλησίας. Και ή πρώτη δουλειά του, γυρίζοντας, ήταν να μοιράση στούς φτωχούς την πατρική του περιουσία. Τὰ τελευταία χρόνια της ζωής του τὰ πέρασε ως έπίσκοπος Καισαρείας, έν μέσω σκληρών αγώνων για την έπικράτησι της όρθοδοξίας και την καταπολέμησι τών αίρέσεων — αγώνων που πίκραναν βαθειά τὰ σείπτά του πρεσβεία. Πέθανε την 1η Ίανουαρίου 379. Και οι τελευταίοι του λόγοι ήσαν:

«Κύριε, εις χείρας σου παραθήσομαι τό πνεύμα μου».

Ο Μέγας Βασίλειος, που δικαίως ανακηρύχτηκεν άγιος της όρθοδοξίας, έδωκε με τό παράδειγμά του τό πρότυπο της άληθινής χριστιανικής ζωής. Στερέωσε τὰ δόγματα της θρησκείας που κινδύνευαν από τούς κλυδωνισμούς τών αίρέσεων. Καθώρισε τὰ της λειτουργίας κατά τρόπον όριστικό, ώστε να διατηρηθούν μόνιμα όσα αυτός έθέσπισε. Καθώρισεν επίσης τη διαίτα τών άναχωρητών και τούς κανόνες της άσκητικής ζωής. Μ' άλλα λόγια, ώργάνωσε στέρεα την Έκκλησία κι' έθαλε τὰ θεμέλια του «κατά Χριστόν ζήν». Και τέλος, άφισε ένα πλήθος συγγραμμάτων άπροσμέτρητης αξίας και βαρύτητας, όχι μόνον για όσα κηρύττει κι' άποδεικνύει, αλλά και για τόν τρόπο που τὰ διαικτώσει. Για τό ύψος του, που έχει τη διαύγεια τών κλασικών συγγραμμάτων, απ' όπου λείπει ή θυζαντινή κατήφεια. Κι' όπου μοσκοβολάει τό άρχαίο πνεύμα σ' όλες του έκείνες τίς έκδηλώσεις που άνταποκρίνονται προς την ευαγγελική ήθική.

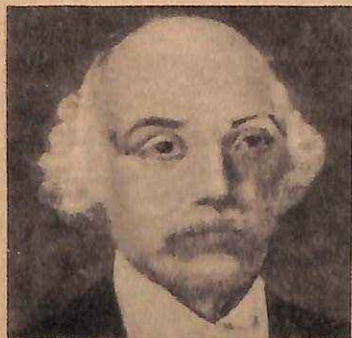
ΠΕΡ.

KODAK

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΠΥΡΟΣ Α. ΣΚΟΥΡΑΣ
ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 - ΑΘΗΝΑΙ



ΑΘΑΝ. ΜΙΑΟΥΛΗΣ (1857)



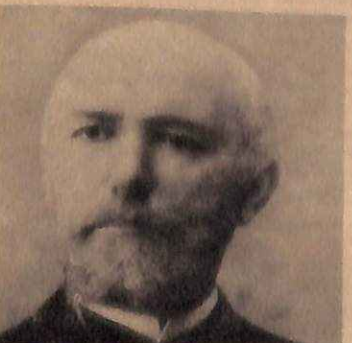
ΖΑΦΕΙΡΙΟΣ ΒΑΛΒΗΣ (1863)



ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ (1863)



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΛΒΗΣ (1886)



ΝΙΚ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ (1895)

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΑΝ

Συμπλήρωμα μιάς πινακοθήκης

Οι «Εικόνες» στο 3ο τεύχος τους έδημοσίευσαν τις φωτογραφίες των Έλλήνων πρωθυπουργών. Έλειπαν όμως πέντε και ζητήσαμε από τους αναγνώστες μας, που θα είχαν την δυνατότητα να τις εύρουν, να μάς τις αποστείλουν.

Πράγματι είχαν την καλωσύνη να μάς αποστείλουν τις φωτογραφίες των πρωθυπουργών που έλειπαν, οι κ. κ. Άντ. Ν. Μανίκης (φωτ. Άθαν. Μιαούλη), Χρήστος Ευαγγελάτος (φωτ. Ζηνοβίου και Δημητρ. Βάλβη), Έπαμ. Δηλιγιάννης (φωτ. Νικ. Δελιγιάννη) και Νικ. Θ. Πετσάλης (φωτ. Διομήδους - Κυριακού).

Έτσι συμπληρώθη η πινακοθήκη των πρωθυπουργών, από την εποχή της ίδρύσεως του ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα.

Οι «Εικόνες» εύχαριστούν τους αναγνώστες τους, που με την προθυμία τους συνέβαλαν στην επιτυχία αυτή.

Από τους πέντε πρωθυπουργούς, που δημοσιεύουμε σήμερα τις φωτογραφίες, οι τρεις πρώτοι (Α. Μιαούλης, Ζ. Βάλβης και Δ. Κυριακού), ήταν πολιτικά πρόσωπα κι' έχρημάτισαν πρόεδροι πολιτικών κυβερνήσεων, ενώ οι δύο τελευταίοι (Δ. Βάλβης, Ν. Δελιγιάννης), ήταν εξωπολιτικά πρόσωπα και έγιναν πρωθυπουργοί υπηρεσιακών κυβερνήσεων.

Ο Άθανάσιος Μιαούλης διετέλεσε πρωθυπουργός από τις 13 Νοεμβρίου 1857 ως τις 26 Μαΐου 1862. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα προήδρευσε δύο κυβερνήσεων. Ο θίος της πρώτης κράτησε από τις 13 Νοεμβρίου ως τις 24 Μαΐου 1859. Η κυβέρνηση Μιαούλη παραιτήθηκε τότε για να δοθεί η ευκαιρία στο σχηματισμό μιάς κυβερνήσεως Ικανής να κατευάση την έξαψη που είχε προκαλέσει ο Γάλλο - Αυστριακός πόλεμος. Ο βασιλεύς Όθων έκάλεσε τον Άνδρέα Μεταξά να σχηματίσει τη νέα κυβέρνηση, άλλ' αυτός δεν δέχτηκε γιατί δεν έγιναν δεκτοί οι όροι που έθεσε. Έπειτα από αυτό ο Άθανάσιος Μιαούλης σχημάτισε νέα κυβέρνηση. Κατά τη δεύτερη αυτή κυβέρνηση του Μιαούλη, αναπτύχθηκε το αντιοθωνικό κίνημα που είχε σαν πύλο σοβαρές εκδηλώσεις: την απόπειρα δολοφονίας κατά της Αμαλίας και τα «Ναυπλιακά». Ο Άθανάσιος Μιαούλης ήταν πρωτότοκος υιός του ναυμάχου του άγιανος, Άνδρέα Μιαούλη.

Ο Ζαφείριος Βάλβης μετονομάστηκε σε Ζηνοβίο, όταν φοιτούσε στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης. Οι πολιτικοί του αντίπαλοι τον αποκαλούσαν ειρωνικά παπά - Ζηνοβίο. Διετέλεσε δύο φορές πρωθυπουργός, από τις 13 Φεβρουαρίου ως τις 27 Μαρτίου 1863 και από τις 16 Απριλίου ως τις 26 Ιουλίου 1864. Στην πρώτη πρωθυπουργία του, ο πρίγκιπ Γεώργιος της Δανίας άνεκενρήχθη βασιλεύς της Ελλάδος. Στην δεύτερη πρωθυπουργία του πραγματοποιήθηκε η Ένωσις της Έπτανήσου με την Ελλάδα.

Ο Διομήδης Κυριακού δέχτηκε να ελεγχί πρωθυπουργός στις 27 Μαρτίου 1863 από την Β' Συντακτική Έθνοσυνέλευσι με τον όρο ότι άμέσως μετά τις εορτές του Πάσχα, ήσυνέλευσι θα εξέλεγε άλλον πρωθυπουργό. Έτσι και έγινε, ο Κυριακού παρέμεινε στην πρωθυπουργία μέχρι τις 29 Απριλίου. Σε συνέχεια εξέλεγχί πρό-

εδρος της Συνελεύσεως και με αυτή την ιδιότητα μεσολάβησε μεταξύ Πεδινών και Όρεινών κατά τις αίματηρές συγκρούσεις, τον Ιούνιο του 1863. Ο Διομήδης Κυριακού ήταν παππούς του Άλεξάνδρου Διομήδη, που έγινε πρωθυπουργός το 1949. Ο πατέρας του τελευταίου, Νικόλαος, κράτησε σαν επώνυμο το Διομήδης.

Ο Δημήτριος Βάλβης ήταν νεώτερος αδελφός του Ζαφείριου. Στις 27 Απριλίου 1886, όταν ήταν πρόεδρος του Άρείου Πάγου, τον κάλεσαν να σχηματίσει κυβέρνηση. Η κυβέρνηση αυτή είχε αποκλειστικό σκοπό να συγκαλέσει τη Βουλή, για να αναδείξει αυτή, κατά την έκλογή του προέδρου της, την νέα κυβέρνηση που θα σχηματιζόταν μετά τον ξαναγκασμό σε παραίτησι του Θ. Δελιγιάννη. Η κυβέρνηση Βάλβη παρέμεινε στην αρχή μέχρι τις 9 Μαΐου 1886.

Ο Νικόλαος Δελιγιάννης, γιός του Πέτρου κι' έγγονός του Άναγνώστου, ήταν μικροασηψίδος του Θεοδώρου. Στις 12 Ιανουαρίου 1895 σχημάτισε μια καθαρώς υπηρεσιακή κυβέρνηση, για να διενεργήσει τις εκλογές της 16ης Απριλίου 1895. Σ' αυτές τις εκλογές ήττηθη ο Χαρίλαος Τρικούπης και ανέλαβε την έξουσία ο Θεόδωρος Δελιγιάννης.

Ο Θεόδωρος καθιέρωσε σαν επώνυμο το Δηλιγιάννης αντί του Δελιγιάννης, με τον ισχυρισμό ότι αυτή η ονομασία ήταν σύνθετος από την τουρκική λέξη «Ντιλή», που σημαίνει εύγλωττος, και Γιάννης, και όχι από την τουρκική «Ντελή», που σημαίνει τρελλός και Γιάννης. Η γραφή Δηλιγιάννης συνδυάζεται με την παράδοσι που λέγει ότι οι Δελιγιάννηδες ήταν απόγονοι του Γάλλου φεουδάρχου De Lienne, που κατά το έτος 1200 έκτισε φρούριο στο χωριό Γαλατάς, της Γορτυνίας. Λένε, ότι ο φεουδάρχης είχε γραμμάτια κάποιον Πέτρο, καταγόμενο από τη Σμύρνη. Αυτός ο Πέτρος άπηγαγε έκουσώς την κόρη του φεουδάρχη και εγκαταστάθηκε μαζί της στον Λαγκαδά, όπου έκτισε την εκεί κωμόπολι. Ένας από τους απόγονους του Πέτρου και της Γαλλίδας, άπεκλήθη από τους Τούρκους Νηλιγιάννης, δηλαδή γλωσσάς ή εύγλωττος Γιάννης. Δεν άποκλείεται το Νηλιγιάννης αυτό, να ήταν παραφθορά του De Lienne.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗ

Η ΕΛΛΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΩΝ 1923 - 1940

Τό έργον που έχουν έπαινέσει όλοι οι κριτικοί

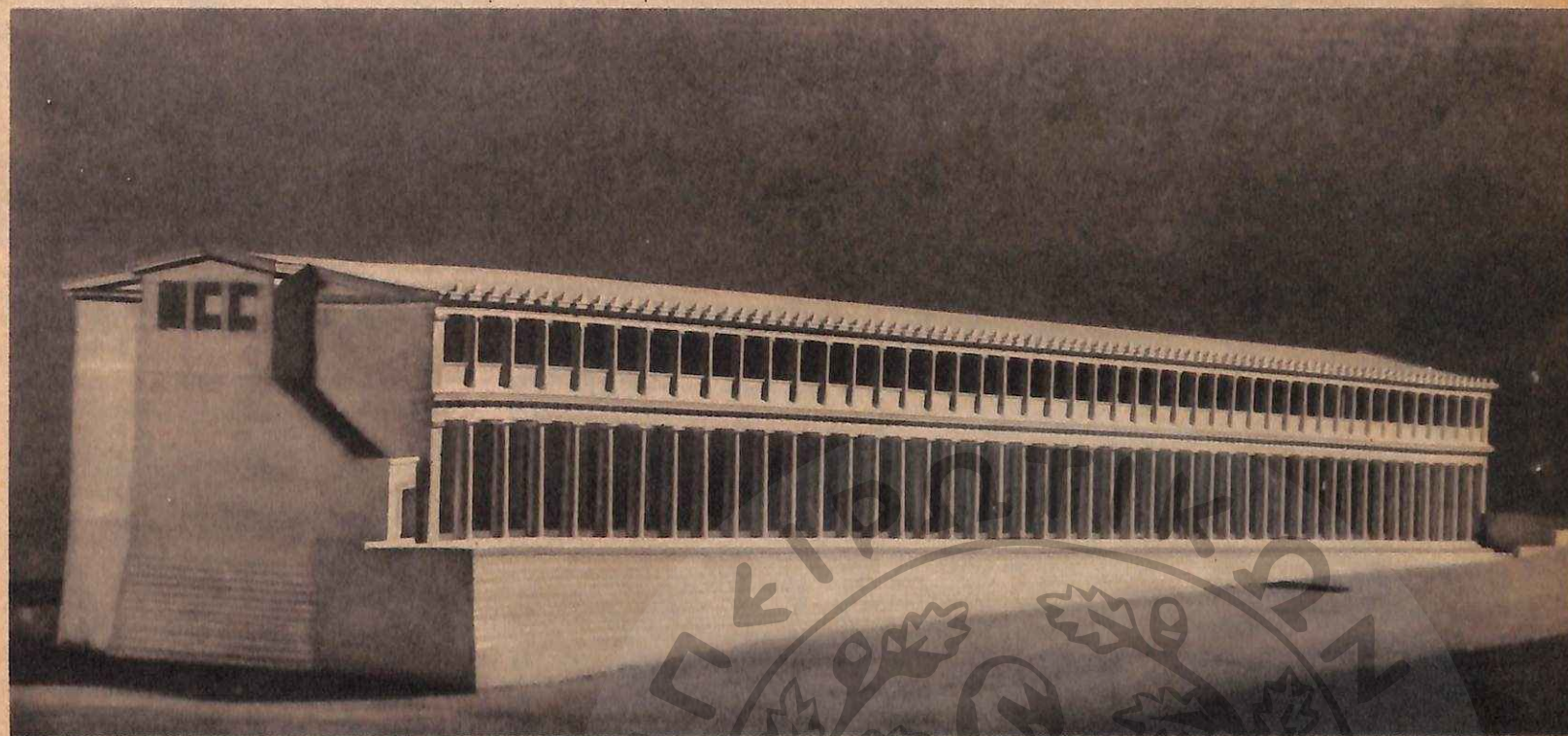
Οι δύο τόμοι 900 σελίδες

Η πληρεστέρα και πλέον αντικειμενική εξέιστόρησις της ταραχώδους έποχής του μεσοπολέμου

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΕΤΟΑ ΑΤΤΑΛΟΥ

Η καρδιά της κοινωνικής ζωής των αρχαίων Αθηνών ξανάρχεται στο φώς



ΤΟ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ ΤΟΥ ΑΤΤΑΛΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ (ΚΑΙΜΑΣ 1:200) ΤΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΗΛΑΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΟΡΑ

Η Στοά του Άττάλου ξαναχτίζεται! Όλες οι άλλες Στοές της Αθήνας κατεστράφησαν με το πέρασμα των χρόνων και τις επιδρομές των βαρβάρων. Τα ελάχιστα ίχνη που άπόμειναν δεν επέτρεψαν, και στους πιο εύφάνταστους ακόμη αρχαιολόγους, να τις αναπαράσθουν με κάποια, σχετική, ακρίβεια. Από τη Στοά του Άττάλου, όμως, το λαμπρότερο οικοδόμημα των Αθηνών που δεν είχε θρησκευτικό χαρακτήρα, έχουν διασωθή άρκετά έρείπια ως τις μέρες μας και τόσες περιγραφές που θα μπορούσαν να βοηθήσουν ένα γνώστη του θέματος να την αναπαραστήσει πιστά. Και να την ανοικοδομήσει άκόμα — αν υπήρχε η διάθεσι και το χρήμα.

Αυτό το έργο ανέλαβε η Άμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών, που κάνει άνασκαφές στο χώρο της Άρχαίας Άγοράς, πλάι στο Θησείο, έδω και είκοσι χρόνια. Ο χώρος αυτός είχε άρχισι ν' άπαλλοτριώνεται από το 1931. Μέσα σε δυό χρόνια, οι ιδιοκτήτες των σπιτιών που γειτόνευαν με την Άκρόπολι είχαν άποζημιωθεί — άλλωστε τα περισσότερα ήταν χαμόσπιτα — και μπήκε η δουλειά μπροστά, υπό την επίβλεψι Έλλήνων και Άμερικανών αρχαιολόγων. Το 1941, οι άνασκαφές διεκόπησαν άναγκαστικά, λόγω της σύγχρονης Τετονικής καθόδου που είναι γνωστή ως Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, για να ξαναρχίσουν μετά την άπελευθέρωσι. Η έργασια συνεχίσθηκε άδόρυδα, αλλά συστηματικά. Το 1953 μπήκαν τα νέα θεμέλια της Στοάς του Άττάλου και, όπως έλπίζεται, η άνοικοδόμησι της θα συμπληρωθή τους πρώτους μήνες του 1956. Αυτή είναι με δυό λόγια η μικρή Ιστορία ενός μεγάλου έργου.

Οι στοές των αρχαίων Αθηνών

Οι Στοές ήταν κοινόχρηστα δημόσια κτίρια. Τη μια πλευρά τους την άποτελούσαν κολώνες, ενώ την άπέναντι την έκάλυπτε ένας τοίχος διακοσμημένος, συνήθως, με διάφορες τοιχογραφίες που άναπαριστούσαν θέματα της καθημερινής ζωής και, σπανιότερα, τα έργα και τις ημέρες των μυθικών ήρώων. Στις άγορές των αρχαίων πόλεων, οι Στοές ήταν πολλές και είχαν διαφορετικό προσανατολισμό. Όταν έδρεχε ή όταν καμψάνιζε ο ήλιος, οι κάτοικοι βρίσκαν καταφύγιο κάτω απ' τη στέγη τους — κι' έτσι σιγά - σιγά έγιναν τόποι συγκεντρώσεων (τα σημερινά καφεενεία άποτελούν μια μακρινή άνάμνησι) κοσμικών συναναστροφών και πολιτικών ή φιλοσοφικών συζητήσεων. Δεν λείπαι οι άργασχολοι, οι καλλιτέχνες, οι έμπορεύμενοι, οι έταίρες — και ώρισμένες ώρες της ημέρας οι Στοές ήταν τόσο γεμάτες από λογής - λογής κόσμο, που συνέθεταν μια μικρογραφία της Άθηναϊκής κοινωνίας.

Κοινωνική και πολιτική ζωή

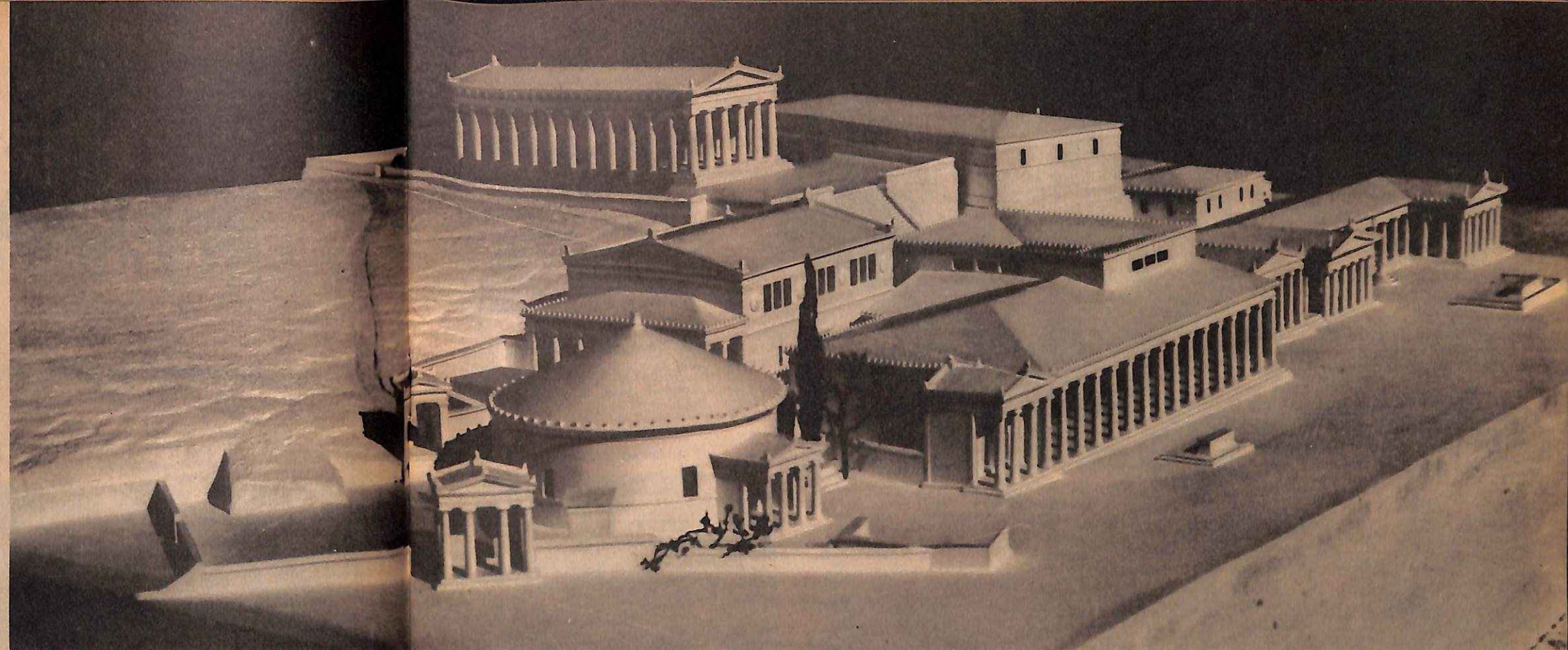
Σκοπός των αρχαιολόγων που έκαναν τις άνασκαφές ήταν να φέρουν στο φώς την κοινωνική πλευρά της ζωής των κατοίκων του Ιστοφούς άστεως, που δεν είναι τόσο γνωστή όσο η θρησκευτική. Κι' αν δεν είχαμε άκόμη άλλη μαρτυρία για τη θρησκευτική τους ζωή, τ' άπομεινάρι της Άκροπόλεως θάταν άρκετά να μάς κατατοπίσουν. Όπως και νάηαι, οι

“Ένας Άσιάτης βασιλεύς

χαρίζει στην αρχαία Αθήνα

τήν περιφημότερη από τις Στοές της

ΤΟ ΑΣΠΙΔΟ, ΚΑΤΑΛΕΥΚΟ ΜΑΡΜΑΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ, ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΣΤΟΑ



ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΓΟΡΑΣ (ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ): ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΛΟΦΟ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΛΩΝΟΥ ΟΡΘΩΝΕΤΑΙ Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΟΥ (ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ΘΗΣΕΙΟΝ). ΚΑΤΩ ΗΤΑΝ ΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. ΠΡΩΤΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Η ΘΟΛΟΣ, ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΡΥΤΑΝΕΩΝ· ΠΙΣΩ ΤΗΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ. ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΗΤΡΩΟΝ, ΕΝΑ ΜΑΚΡΥ ΚΤΙΡΙΟ ΜΕ ΣΤΟΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΟΨΙ. ΑΝΕΣΤΩΣ ΜΕΤΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΑΤΡΩΟΥ. ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΔΕΞΙΑ ΗΤΑΝ Η ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΔΙΟΣ, ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΤΟΕΣ

“Αθηναίοι εκείνης της εποχής δεν θα περνούσαν τον καιρό τους γονυπετείς απ’ το πρωί ως το βράδυ στους ναούς του ‘Ιερού Βράχου. Κάπου άλλου θα έσφυζε ή ζωή.

“Η αγορά του Κεραμεικού

Πραγματικά, δεν υπήρχε «ζωντανώτερο» μέρος στην πόλι απ’ την Αγορά. “Η αγορά ήταν ή καρδιά της πολιτικής, της κοινωνικής και της εμπορικής ζωής.

Χτίστηκε γύρω στο 600 π. Χ., την εποχή του Σόλωνα. Το σχήμα της ήταν σχεδόν τετράγωνο και κατελάμβανε έκτασι οκτώ στρεμμάτων στους πρόποδες της Ακρόπολεως. Γύρω της ήταν τα θυσιαστήρια, τα κυβερνεία, τα δημόσια γραφεία και άλλοι κοινόχρηστοι χώροι, που πολλαπλασιάζονταν με το πέρασμα των αιώνων.

Τα πιο ιδιότυπα και χαρακτηριστικά κτίρια της Αγοράς ήταν οι Στοές. “Εκεί άπλωναν οι έμποροι τις πραμάτειες τους, εκεί γίνονταν οι αγοραπωλησίες, το κουτσομπολιό και ό περίπατος της άριστοκρατίας. “Εκεί δίδαξε ό Σωκράτης, στη Στοά του Διός ό Διογένης, στη Στοά της Μητρός των Θεών και ό Ζήνων, που ή σχολή του πήρε από τη Στοά το ίδιο το όνομά της (Στωϊκοί).

“Ο “Ατταλος και ή Στοά του

“Η πιο περίφημη απ’όλες, ή Στοά του “Αττάλου, έπιανε την ανατολική πλευρά της Αγοράς. Είχε μήκος 112 μέτρων, ύψος 10.65 και βάθος 19. “Ηταν διώροφη. “Ο κάτω όροφος ήταν δισώπαστος, την πρόσοψί του την έκοσμούσαν 45 λεπτός κολώνες δωρικού ρυθμού και το έσωτερικό του άλλες 22 με κωδωνοειδή κιονόκρανα. Το ισόγειο τμήμα της Στοάς χωριζόταν στο βάθος σε 21 τετράγωνα διαμερίσματα που χρησίμευαν ως έμπορικά καταστήματα. “Ο άνω όροφος είχε κολώνες Ιονικού ρυθμού και ανάμεσά τους είχαν τοποθετηθή μαρμάρινες κιγκλίδες. Τήν έχτισε ό φιέλλην βασιλεύς της Περγάμου “Ατταλος ό Δεύτερος (159-138 π.Χ.) γιά να έκφράση τό θαυμασμό του και την ευγνωμοσύνη του στην πόλι των Αθηνών, όπου είχε περάσει μερικά χρόνια, σε νεαρά ηλικία, σπουδάζοντας —και κατηχόμενος στα μυστικά του εϋ ζήν.

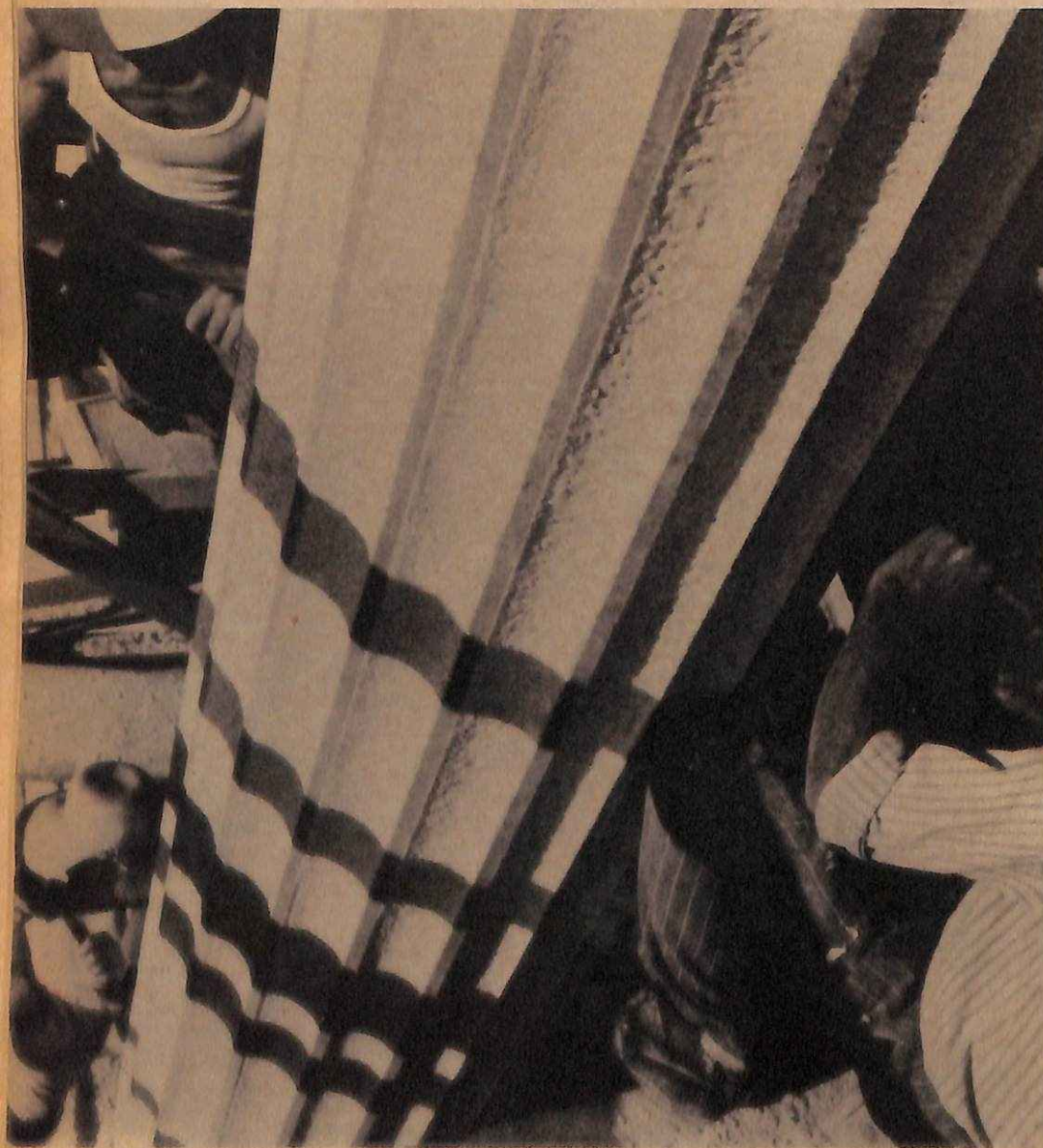
ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΥΝ ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΤΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΟΨΙ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ. Η ΑΜΟΡΦΗ ΥΛΗ ΘΑ ΓΙΝΗ ΚΟΛΩΝΑ ΙΟΝΙΚΟΥ ΡΥΘΜΟΥ



ΣΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ, Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ, ΓΙΟΥΤΖΙΝ ΒΑΝΤΕΡΠΟΥΛ, ΒΡΗΚΕ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ, ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ, ΚΤΙΣΜΑΤΟΣ: ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ. ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ, Η ΧΑΛΚΙΝΗ ΨΗΦΟΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΝ ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ. ΔΙΠΛΑ ΤΟΥ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΜΙΝΩ-Ι-ΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ



ΠΡΩΤΑ ΣΤΗΝΕΤΑΙ Η ΚΟΛΩΝΑ ΚΙ' ΕΠΕΙΤΑ ΣΚΑΛΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ «ΑΥΛΑΚΙΑ» ΤΟΥ ΔΩΡΙΚΟΥ ΡΥΘΜΟΥ



Έξηντα χιλιάδες μαρτυρίες για την ζωή και τις συνθήκες πενήντα περίπου αιώνων

Η Στοά του Αττάλου ήταν ένα μεγάλο κτίριο για εκείνη την εποχή —όπως είναι και για σήμερα. Η πρόσοψη ήταν από μάρμαρο· το υπόλοιπο από σκούρο ασβεστόλιθο με ψήγματα μαρμάρου· ή όροφη από τετρακόντα.

Επιδρομή των Έρουλων

Το 267 μ. Χ. μια βάρβαρη σκανδιναβική φυλή, οι Έρουλοι, κατέ-

θηκε από το βορρά και πυρπόλησε ένα μεγάλο μέρος της Αθήνας. Όλα σχεδόν τα κτίρια της Αγοράς κατεστράφησαν και τα μάρμαρά τους μετεφέρθησαν αλλού. Τίποτε δεν άφησαν στη θέση του.

Λίγα χρόνια, ωστόσο, μετά την επιδρομή των βαρβάρων, οι Αθηναίοι ανήγειραν πάνω στα ερείπια της Στοάς ένα αμυντικό τείχος —κι' αυτό στάθηκε ή άφορμή να διατηρηθούν μέχρι σήμερα σε τόσο καλή,

σχετικά, κατάσταση οι δυο άκρες του αρχαίου κτιρίου.

Όταν λοιπόν η Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών αποφάσισε να ανοικοδομήσει μια Στοά της Αγοράς των Αθηνών, για να δώσει στον κόσμο ένα από δείγμα αυτού του τόσο χαρακτηριστικού και σπαρτίχου τύπου οικόδομης, διάλεξε ανεπιφύλακτα τη Στοά του Αττάλου, γιατί ήταν ή μόνη που είχε διατηρηθή στο πέρασμα του χρόνου.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ, ΑΝΤΙΚΡΥΣΤΟ ΛΟΦΟ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ, ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ



ΛΕΠΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ: ΑΝΥΨΩΣΙ ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙ ΤΕΜΑΧΙΟΥ ΚΟΛΩΝΑΣ

Ιστορία πενήντα αιώνων

Και ή παραμικρότερη ακόμη λεπτομέρεια, που είναι ιστορικά γνωστή και εξακριβωμένη, θα τηρηθεί κατά την ανέγερση της νέας Στοάς. Φθάνει να πούμε ότι θα χρησιμοποιηθούν τα ίδια οικοδομικά υλικά που χρησιμοποίησαν οι αρχαίοι: ο σκούρος περαικός ασβεστόλιθος για τους τοίχους, το θαλασσί μάρμαρο για τα σκαλοπάτια της εισόδου και το άσπρο Πεντελικό για το υπόλοιπο της προσόψεως.

Ότι απομένει από την αρχαία Στοά θα ενσωματωθή με το νέο κτίριο, που θα μετατραπή σε μουσείο. Οι Αμερικανοί αρχαιολόγοι έχουν «ξεθάψει» κατά τα τελευταία 20 χρόνια των ανασκαφών, πάνω από 60.000 αντικείμενα που ανήκουν σε όλες τις περιόδους της ζωής της πόλεως: από τη νεολιθική εποχή μέχρι σήμερα. Όλα αυτά τα αντικείμενα, που καθρεπτίζουν μίαν αδιάκοπη ιστορία πενήντα περίπου αιώων, θα τοποθετηθούν στη νέα Στοά - μουσείο.

Μερικά σημαντικότερα ευρήματα

Δυο γήινα αντίγραφα της αρχαίας κλεψύδρας δρέθηκαν κοντά στο θέλο. Απάνω τους είναι χαραγμένα τα γράμματα ΧΧ που σημαίνουν ότι η κλεψύδρα αυτή ήταν δίκου — παίρνει δηλαδή ακριβώς δυο χιλιόμετρα. Για ν' αδειάσει το νερό από τη μικρή προχώρα, που είναι στο κάτω μέρος του αγγείου, χρειάζεται 5 λεπτά — όσο χρειάζονται κι ένας ρήτορας της εποχής για να διαλέξει ένα σύντομο, αλλά μεστό από νοήματα, λόγο, χωρίς τα γλωσσικά πυροτεχνήματα και τα φιλολογικά διαδίσματα που, από εκείνη την εποχή ακόμα, τα χαρακτήριζαν υποτιμητικά ερητορισμούς. Γνωρίζαμε από τα αρχαία κείμενα που περισώθηκαν ως τις μέρες μας ότι στην Αθήνα χρησιμοποιούσαν κλεψύδρες για να ορίζουν τη διάρκεια των λόγων των δημηγορούντων στη Βουλή και στα Δικαστήρια. Μας ήταν άγνωστο όμως τι ακριβώς ήταν αυτές οι κλεψύδρες και πώς λειτουργούσαν, πριν από την ά-



ΩΡΑΙΟΤΑΤΟ ΑΓΓΑΛΜΑ ΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. ΕΝΑ ΑΠΟ ΟΣΑ ΕΣΤΟΛΙΖΑΝ ΤΑ ΑΕΤΩΜΑΤΑ

νακάλυψι της κλειψύδρας αυτής στis ανασκαφές της 'Αγοράς. Όπως μάς λέγει η επιγραφή της, η κλειψύδρα αυτή ανήκε στην 'Αντιοχίδα φυλή και την έχρησιμοποιοῦσαν, χωρίς άλλο, στο Βουλευτήριο και στis συνεδριάσεις που εγίνοντο κατά το χρονικό διάστημα που η φυλή αυτή ήταν η πρυτανεύουσα.

Ο έρυθρόμορφος κύλιξ (της απέναντι σελίδας), ένα αριστούργημα αγγειοπλαστικής και αγγειογραφικής τέχνης, βρέθηκε σ' ένα πηγάδι κοντά στη Στοά του 'Αττάλου. Στη μία πλευρά του εξωτερικού του κύλικος εικονίζεται η ηρωική μονομαχία 'Αχιλλέως και Μέμνονος, έμπρός στα μάτια των θείων μητέρων των Θετίδος και 'Ηούς. Παριστάνεται το πιο κρίσιμον σημείον της πάλης: η στιγμή ακριβώς πριν από την νίκη του 'Αχιλλέως. 'Η 'Ηώ, έχοντας χάσει πια κάθε έλπιδα για την τύχη του γιου της, σχίζει το κάλυμμα της

κεφαλής της σαν δείγμα πένθους. Στο εσωτερικόν του κύλικος η φράσι εΓόργος έποίησεν, διακινεί το όνομα του αγγειοπλάστου.

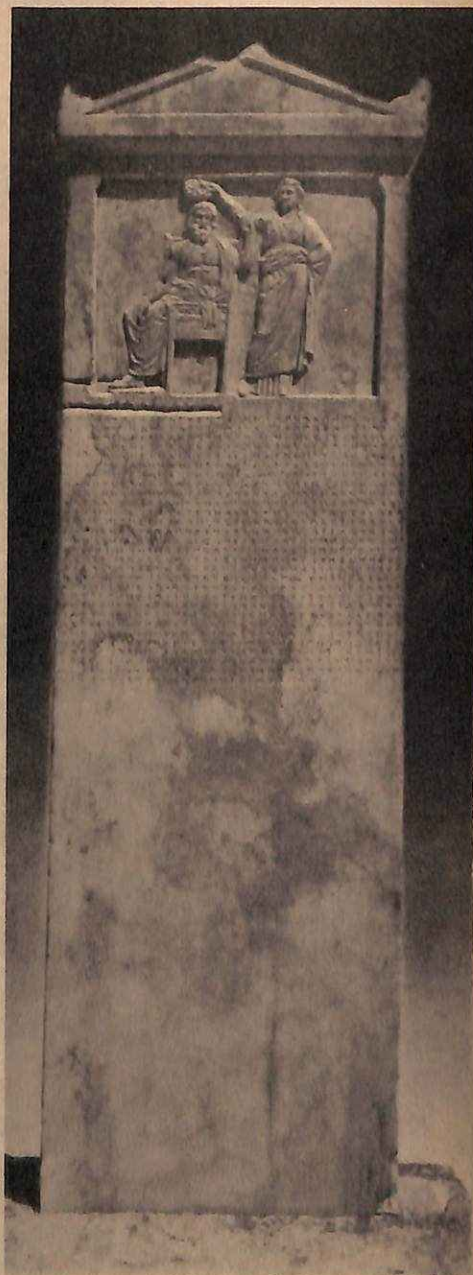
Η αναστήλωςι της Στοάς και η εγκατάστασι του μουσείου υπολογίζεται ότι θα στοιχίσουν ένα εκατομμύριο δολάρια. Μεγάλο μέρος του ποσού έχει συναχθή ήδη στis 'Ηνωμένες Πολιτείες χάρι στis προσπάθειες της 'Αμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπουδών και στη γενναία συνεισφορά του κ. Τζών Δ. Ροκφέλλερ (υιού) και άλλων φίλων της 'Ελλάδος.

Η Στοά, μετά την αποπεράτωσί της, θα αποδοθή στο έλληνικό δημόσιο — δώρο λαμπρό του αμερικανικού λαού, ανάλογο με τη γενναία δαρη χειρονομία του παλιού βασιλιά που κινήθηκε από το ίδιο πνεύμα εὐγνωμοσύνης για την πόλι των 'Αθηνών, που έδωσε τα φώτα του πολιτισμού σ' όλο τον κόσμο.

ΣΤΟΑ ΑΤΤΑΛΟΥ

Ζωή, τέχνη
και πολιτική
μέσ' απ' το χῶμα
και τούς τάφους

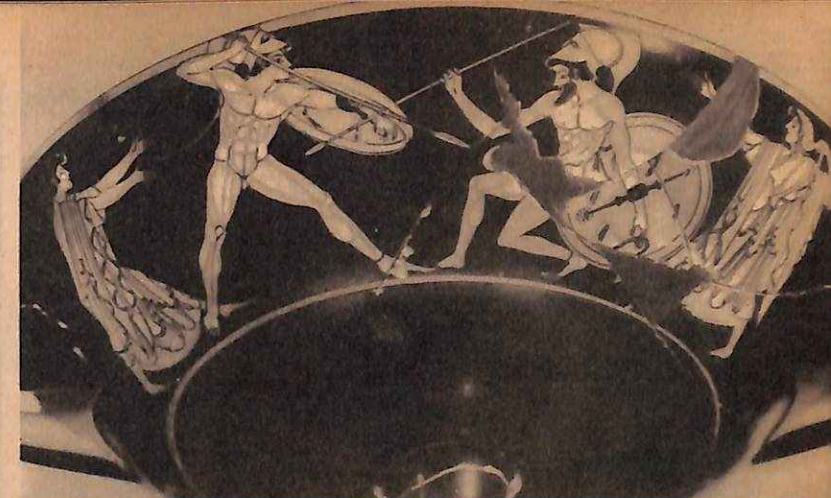
ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ 336 π. Χ. ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΩΝ ΤΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΦΙΛΟ-ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ



ΦΑΛΙΝΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ 900 π. Χ. — ΠΡΩΤΟΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΣΤΟΑ ΑΤΤΑΛΟΥ

ΤΑΦΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ, 1000 π. Χ. ΤΑ ΤΟΙΧΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΧΑΝ ΣΚΕΠΑΣΘΗ ΜΕ ΠΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΠΛΑΙ' ΣΤΗ ΣΟΡΟ ΥΠΗΡΧΑΝ ΜΙΚΡΕΣ ΛΗΚΥΘΟΙ



ΚΥΛΙΞ ΤΟΥ 6ου ΑΙΩΝΟΣ. ΠΑΡΙΣΤΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΑΧΙΛΛΕΩΣ - ΜΕΜΝΟΝΟΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΥΡΗΜΑ: ΚΑΡΕΚΛΙΤΣΑ ΜΩΡΟΥ ΤΟΥ 6ου ΑΙΩΝΟΣ ΜΕ ΧΑΡΩΠΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΑΚΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ



Φωτ. ΑΜΕΡΙΚ. ΣΧΟΛΗΣ ΚΛ. ΣΠΟΥΔΩΝ και Β. ΜΙΤΤΟΥ

"Γνώμη"

Ήνθος 'ορούλης

*Η ωριότητα
Ξέρει τροφή
για βρέφη*

Ε.Δ.Ι
1981

Η ΓΙΩΤΗ



... **ΕΙΝΑΙ** τὸ νέον σύστημα γεμίσματος διὰ φύσιγγος τοῦ στυλογράφου **Waterman's C/F** ἢ ὁποία περιέχει ρευστὴ μελάνη καὶ φέρνει ἐπανάστασι στὸ γέμισμα τοῦ στυλογράφου καταργώντας τὸ μπουκάλι τῆς μελάνης.

- Κυκλοφορεῖ σὲ 8 τύπους γραφῆς
- Τὸ ἐκλεκτὸν ΔΩΡΟΝ διὰ τὸ 1956

Waterman's C/F
Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Νο 595	Δρχ. 195
Νο 875	» 360
Νο 1250	» 480
Νο 1500	» 580

ΓΕΝ. ΑΝ/ΠΟΣ ΔΗΜΟΣΘ. ΚΑΚΚΑΒΑΣ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 16

*Μία ωραία ἐφαρμογή
εἶναι ἀνεκτίμητη*



*Σὲ ὅποιαδήποτε στάση
εἶδε ωραιολάτρη
μέ τὰ **Lait**
ΦΛΕΞ ΦΟΡΜ*

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ • ΕΡΜΟΥ 50 • ΤΗΛ. 27804

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΧΑΡΙΣ ΣΤΗ ΣΤΟΡΓΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ, Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΤΡΕΙ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ

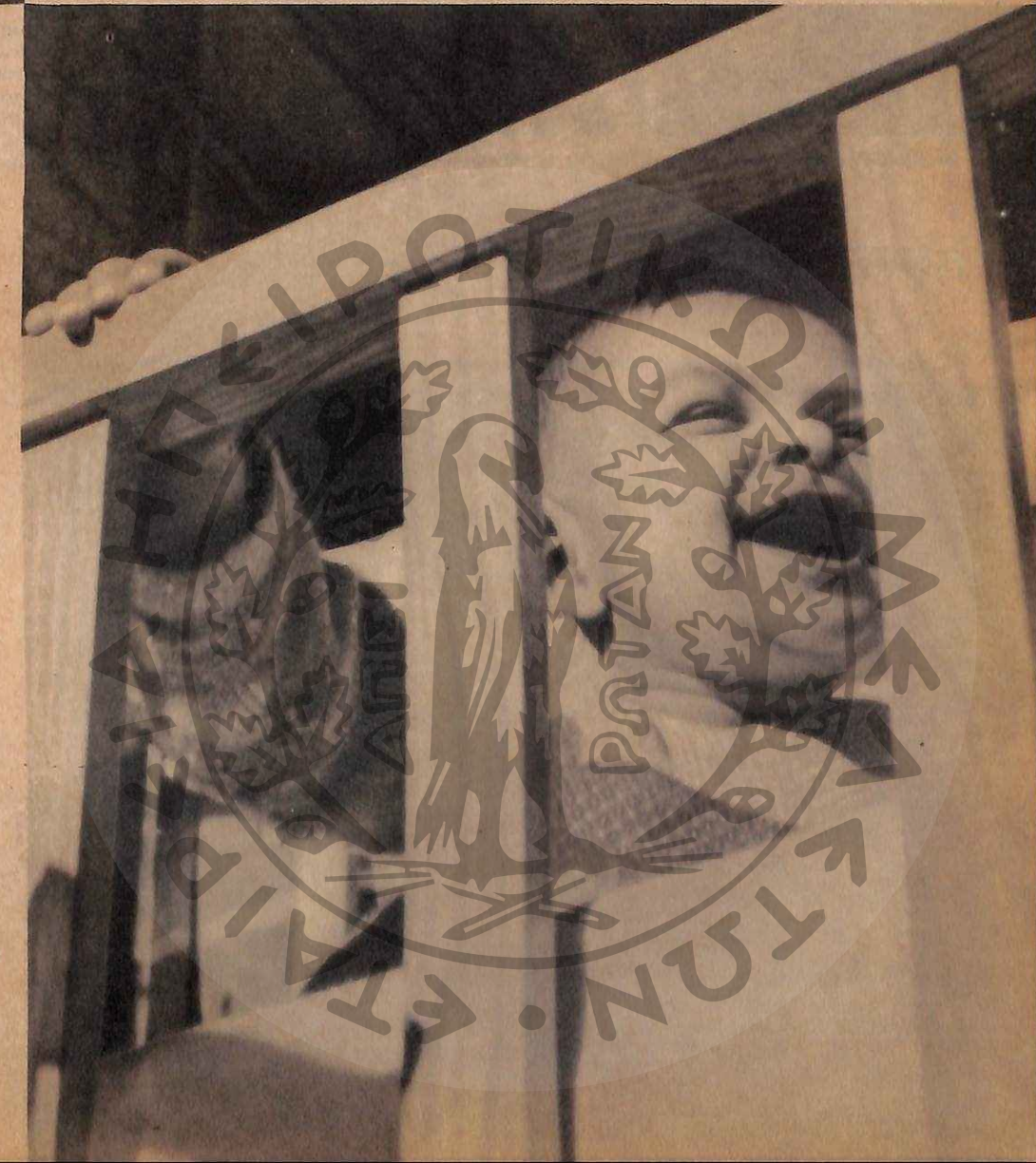
Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΡΕΦΩΝ

Τυχαιό νά εἶναι ἡ σκόπιμο; Ἄραγε οἱ φραγκοσυκιές τῆς εἰσόδου συμβολίζουν κάτι ἢ ὄχι; Αὐτὸς ὁ καρπός, ἴσως νά εἶναι γλυκύτερος ἀπὸ ἄλλους, ἀλλὰ πόσα ἀλήθεια ἀγκάθια δὲν πρέπει νά ἀντιμετωπίσουν ἐκεῖνοι ποὺ τὸν χαίρουνται...

Ὁ «καρπός» περιβάλλει τὴν κυρία εἰσοδο ἑνὸς νέου ἔργου προνοίας, ποὺ ἀπέκτησαν αἱ Ἀθῆναι, διὰ λογαριασμὸν ὁλοκληρου τῆς Ἑλλάδος. Ὀνομάζεται «Μητέρα», ἀποτελεῖ ἕνα πρότυπο «Κέντρον Βρεφῶν» καὶ εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν Λισίων καὶ τοῦ Μενιδίου, παρὰ τὸν παλαιὸν «Πύργον τῆς Βασιλίσσης» Ἀμαλίας. Ἐκεῖ, ὁ περαστικός πρὸς τὴν Πάρνηθα, στέκεται καὶ μὲ ἐκπληξι θαυμάζει μίαν σειρὰ κομψὰ καὶ πρόσχαρα πέτρινα περίπτερα, ποὺ ἐφέτος ἀρχισαν ν' ἀνεγείρονται στὴν δενδροφυτευμένη περιοχή. Ἡ σχετικὴ ὑπηρεσία ἔχει κιόλας ἐγκατασταθῇ καί, πρὶν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια, λειτουργεῖ ἤδη τὸ κέντρον ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Τὸ κενὸν ποὺ καλύπτει τὸ ἴδρυμα εἶναι μεγάλο. Σημαντικὴ προβλέπεται ἡ συμβολή του. Καὶ τοῦτο γιατί δέχεται τὰ θρέφει πού, ἀν καὶ ἀθῶα, παιδεύονται ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες τῶν φυσικῶν τῶν γονέων. Μήπως ἡ κάθε κοινωνία, γιὰ νά δεχθῇ μίαν νέα ζωὴ στοὺς κόλπους τῆς, δὲν ἀπαιτεῖ, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν νόμιμο ἔνωση τῶν δύο γεννητῶν; Ἀλλὰ καμμιά φορὰ καὶ τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι σπάνιο—ἡ οἰκογένεια δὲν δίνει τὴν συγκατάθεσί της, ἡ Ἐκκλησία δὲν εὐλογεῖ τὸ Μυστήριον, τὸ ζευγάρι ἀπὸ ἀγνοία, ἀδιαφορία ἢ καὶ ἀγάπη παρασύρεται, ἢ, τέλος, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἐκμεταλλεύεται τὸν ἄλλον.

Τὸ παιδί ποὺ γεννιέται ἔτσι, χωρὶς νά φταίῃ, γίνεται ὁ ἀποδιοπομπαίος μίας κοι-

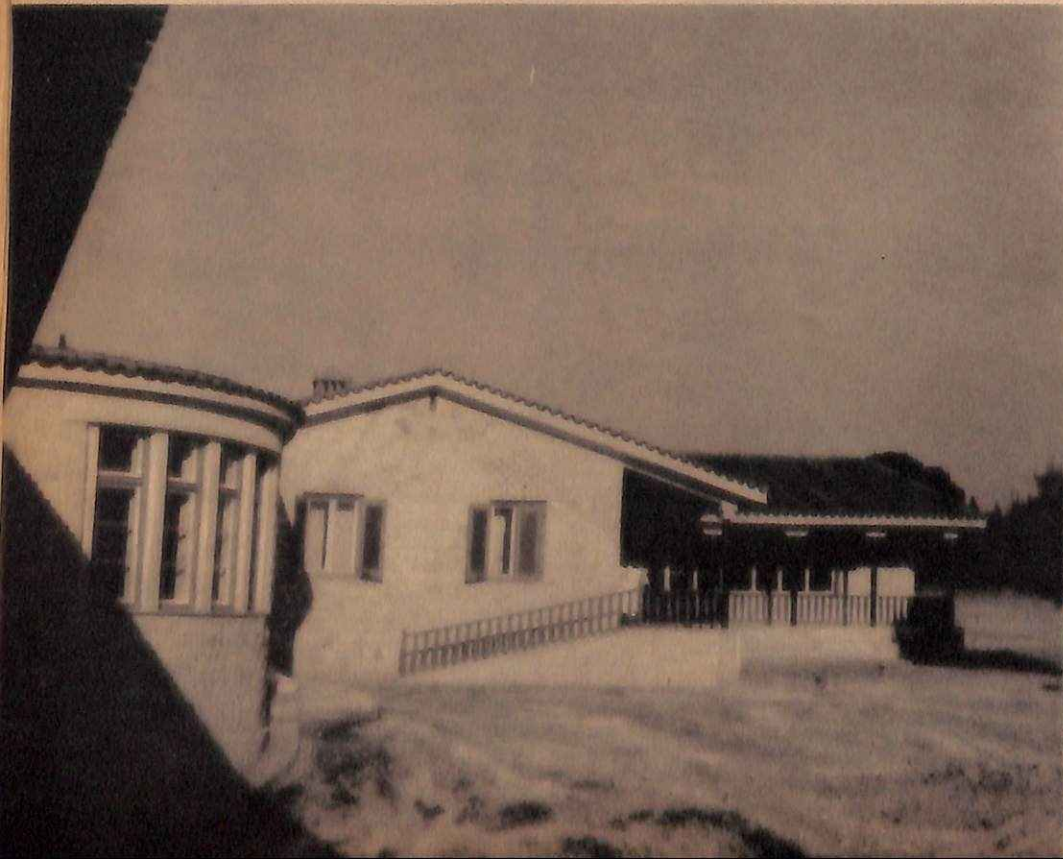




ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΦΡΟΝΤΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

ΚΕΝΤΡΟΝ ΒΡΕΦΩΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΕΧΟΥΝ ΜΕΓΑΛΕΣ ΒΕΡΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΑΙΝΗ Ο ΗΛΙΟΣ



Πέντε περίπτερα στη δέση

ωνίας, που κατά συνθήκη εθύνεται για την ύπαρξή του. Το μέλλον του θρέφους αυτού είναι σαφώς καθωρισμένο. "Η θά το εξαφανίσουν για να εξαλειφθή το κοινωνικό έγκλημα, ή θά το εγκαταλείψουν εις το Έλεος του Θεού και της προχείρου φιλανθρωπίας. Σπάνια θά το φροντίσουν. Και ή μητέρα; Αυτή πιά, διωγμένη από την γενική κατακραυγή, καταφεύγει και συνήθως χάνεται σε μία πολυθρόνη και αδιάφορη πολιτεία.

"Η Σουηδία, λοιπόν, ή "Ολλανδία, ή Βενεζουέλα, ό κ. Φραγκόπουλος και ένας ακόμη άνωνυμος "Έλλην φιλάνθρωπος, μαζί με τό Έλληνικόν Κράτος και τόν "Έρανον της Βασιλίσσης Φρειδερίκης, ώρθωσαν, έξώπλισαν και επέτρεψαν οικονομικώς να λειτουργήση άριστα τό «Κέντρον Βρεφών» ή «Μητέρα». "Εκεί γίνονται δεκτές οι μητέρες και τά φυσικά των παιδιά που ανασταίνονται—ίσως—ίσως πολύ καλύτερα από τίς χιλιάδες των άλλων, των νομίμων θρεφών. Την γενικήν Ιατρική διεύθυνσι έχει ανάλαβει ό κ. Σπ. Δοξιάδης, επί κεφαλής δέ του Κέντρου είναι ή "Ελβετίς ειδικός κ. "Ελένη Νουμπάουμ, γνωστή από την υπερεκαετή δράσι της στο νοσοκομειακό συγκρότημα «Σωτηρίας». "Η όλη διαδικασία της επιλογής των θρεφών που μπορούν ή δικαιούνται να εισαχθούν στον Σταθμό γίνεται από πεπειραμένες επόπτριες εκπαιδευμένες εις τό λεπτό και δύσκολο έργο των Κοινωνικών Λειτουργιών. Μεγάλη φροντίδα καταβάλλεται για να συντομευθούν οι προθεσμίες της τελικής αποκαταστάσεως, τόσο του θρέφους, όσο και της μητέρας. Και αυτή, με μία τέχνη που γνωρίζει ή και που μπορεί να μάθη, βλέπει να άνοίγεται μπροστά της ένα νέο καλύτερο μέλλον, γιατί ή Στέγη την υποστηρίζει ήθικα και ούσιαστικά, άν θεβαιωθή ότι ή μητέρα επιθυμεί πραγματικά να άποκατασταθή. Τά θρέφη τέλος, είτε παραμένουν με την μητέρα των, είτε και υιοθετούνται, έφ' όσον οι ειδικές συνθήκες επιβάλλουν αυτή την τελευταία λύσι ως πιο συμφέρουσα και στους δύο. "Επί πλέον όμως ακολουθείται και μία ακόμη τακτική. "Η τοποθέτησις των θρεφών, μετά την έξοδό τους από τό "Ίδρυμα, σε οικογένειες που τά δέχονται επί πληρωμή ή και δωρεάν. "Εξυπακούεται, φυσικά, ότι ή "Υπηρεσία έλέγχει τό περιβάλλον, τίς συνθήκες διαβίωσης και την γενική κατάστασι αυτών των οικογενειών, τίς όποιες

ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΡΕΦΩΝ ΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΚΑ ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ, Ο ΜΕΓΑΣ ΔΥΛΑΡΧΗΣ κ. ΛΕΛΟΥΔΑΣ (Β' ΣΕΙΡΑ), Ο κ. ΚΑΙ Η ΚΑ ΛΑΜΠΕΡ, Η ΣΟΥΗΔΙΣ ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ ΚΑ ΓΚΡΕΝΒΙΛ (Γ' ΣΕΙΡΑ) ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ Α. ΤΣΑΛΔΑΡΗ ΚΑΙ Γ. ΡΑΛΛΗ



ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ ΠΟΥ ΛΕΙΠΟΥΝ

άγρυπνα παρακολουθεί όσον καιρό φροντίζουν τά μικρά. Πάντως, ό ρυθμός των υιοθεσιών είναι ικανοποιητικός και ήδη περισσότερα θρέφη από τό ένα τέταρτον της σημερινής δυνάμεως της Στέγης έχουν θρή τούς θετούς των γονείς.

"Ένα ακόμη σημείο αξιο έξάρσεως είναι και ή φροντίδα που καταβάλλεται ώστε τά θρέφη να μη πάθουν έναν ειδικό μαρασμό. Αυτός παρουσιάζεται συνήθως όταν τά μωρά δέν ανατρέφονται στο φυσιολογικό τους περιβάλλον, μέσα δηλαδή στην «σπιτίσια» ατμόσφαιρα, με τό μητρικό φίλτρο και τό ενδιαφέρον της ύπολοιπου οικογενείας, αλλά ανασταίνονται σε Ίδρυμα—έστω και τέλειο. "Η λειτουργία της Στέγης, όπως την ρυθμίζει ό κ. Δοξιάδης και την επιμελείται ή κ. Νουμπάουμ, μειώνει τόν κίνδυνο του μαρασμού, διότι άντικαθίσταται κατά τόν καλύτερον δυνατόν τρόπο αυτή ή έλλειψις.

Τά μωρά «διαβιούν» σε πέντε Ιδιαίτερα περίπτερα. "Ο μεγάλος θρεφικός θάλαμος του κάθε περιπτέρου είναι έτσι διαρρυθμισμένος, ώστε τά δώδεκα νήπια που στεγάζονται σ' αυτόν να χωρίζονται ανά τρία ή τέσσερα. Τόσο μικρό λοιπόν αριθμό φροντίζουν οι διάφορες άδελφές υπό τόν έλεγχον και τίς οδηγίες μίας διπλωματούχου θρεφοκόμου. "Οχι μόνον δτι επιβάλλει ή Ιατρική εφαρμόζεται έπιστημονικά, αλλά και με στοργική κατανόηση, με τρυφερότητα και μητρικό φίλτρο αναπτύσσονται τά μωρά στα περίπτερά τους, στις θεράντες, κάτω από τά μεγάλα πεδκα της περιοχής, ή στον προετοιμαζόμενο κήπο της Στέγης.

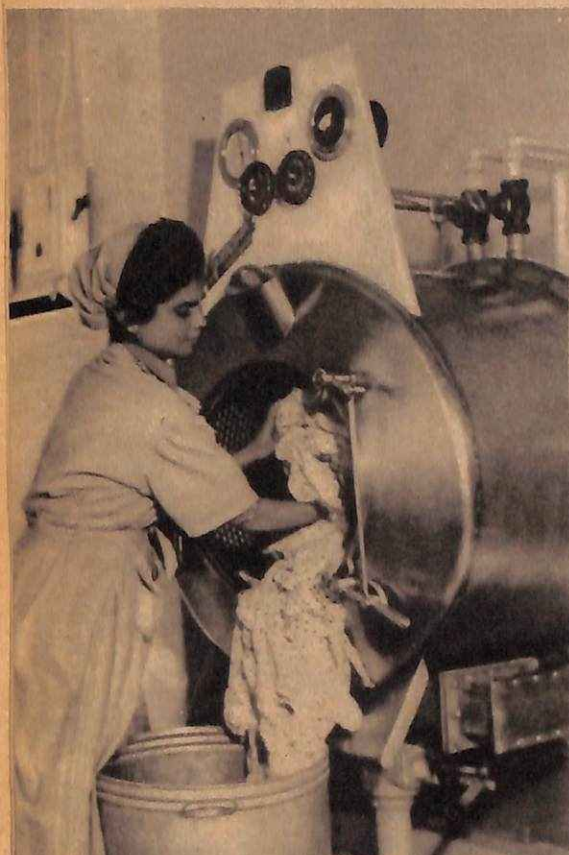
Τό Κέντρον διαθέτει τέλειες βοηθητικές εγκαταστάσεις, έξωπλισμένες με αυτόματα, ηλεκτρικά συνήθως, μηχανήματα. Τά μαγειρεία, οι κλιβανοί, ήλεκτρικά συνήθως, μηχανήματα, και Ίδιως τά εργαστήρια, είναι έφωδιασμένα με κάθε τι άπαραίτητο για μία συγχρονισμένη λειτουργία. "Ετσι, τό εργαζόμενο προσωπικό, έχει όσες εύκολίες κάνουν ευχάριστη και πιο άποδοτική την άπαραίτητη βοηθητική ύπηρεσία.

Κοντά όμως σ' όλα αυτά, τό νέον συγκρότημα προσφέρει και μία ακόμη σημαντική ύπηρεσία στον τόπο. "Ίδρύη και λειτουργεί στους κόλπους του μία πρότυπη σχολή ειδικευμένων θρεφοκόμων.

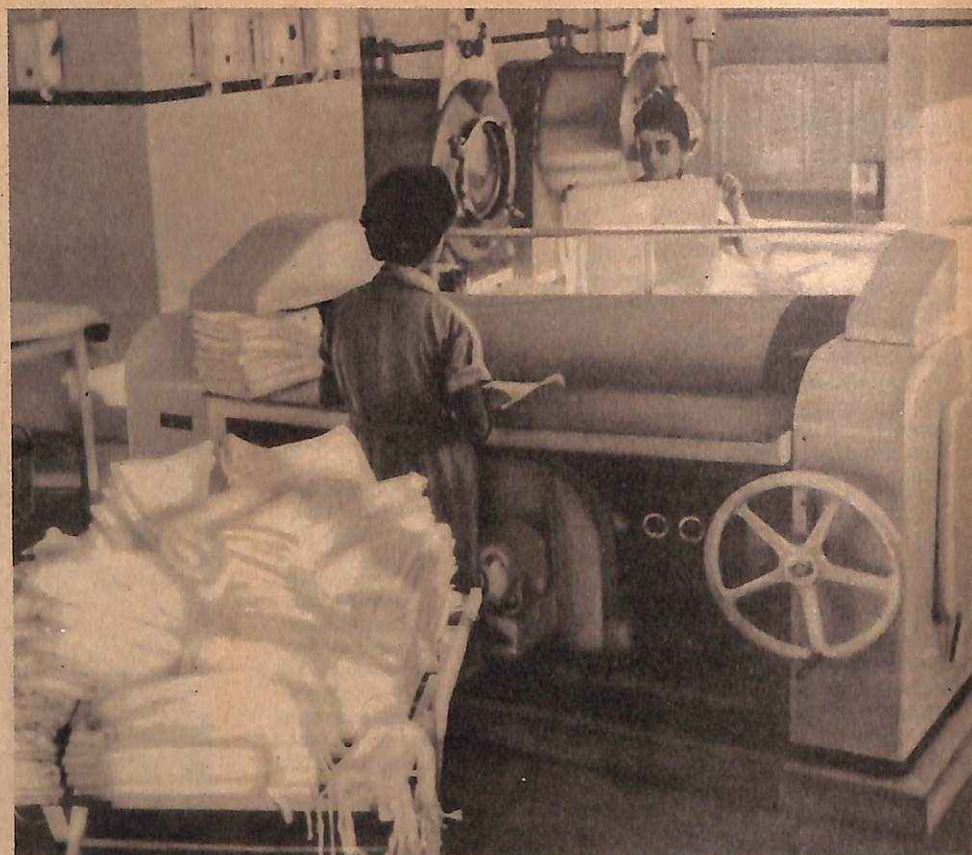


ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΞΕΝΟΙΑΣΤΟΙ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΗΛΙΟ





ΤΟ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΠΛΥΝΗΤΡΙΟ...



ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΔΗΡΩΤΗΡΙΟ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ ΣΥΝΕΧΩΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΫΠΑΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ΚΕΝΤΡΟΝ ΒΡΕΦΩΝ

Φωτ. ΕΛΚΗΝ (8) — ΜΕΓΑΛΟΚΟΝΟΜΟΥ (1)

«Ήδη φοιτούν 20 κοπέλλες, διπλωματούχοι γυμνασίων, πού, παράλληλα με τὰ θεωρητικά μαθήματα, εξασκούνται και πρακτικά στους θαλάμους τῶν θρεφῶν. Ἡ ἐκπαίδευσίς των θά εἶναι διετής. Μετά, ἡ θά παραμείνουν ὡς εἰδικευμένο προσωπικό τοῦ

Σταθμοῦ, ἡ θά προσληφθοῦν σέ ἄλλα ἀνάλογα ἱδρύματα. Εἶναι τόσο λίγες οἱ διπλωματούχες ἀδελφές θρεφοκόμες, ὥστε πραγματικά ἕνα μεγάλο κενό συμπληρώνει καί στο πεδίο αὐτό ἡ νέα Σχολή.

Ἔτσι οἱ ἀθῶοι-οἱ ἐπὶ ἑννέα μήνες ὑπόδοκοι-πού ἐφονεύοντο ἡ ἐγκατελείποντο μόλις ἀντίκρουσαν τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας, τώρα θά ζοῦν καί θά ἀναπτύσσονται γιὰ νά γίνουν καί αὐτοὶ κοινωνικοὶ παράγοντες ὅμοιοι πρὸς ὅλους. Κοντά τους, οἱ μητέρες,

θά βρίσκουν καί αὐτὲς τὸ κατάλληλο κλίμα πού θά τοὺς ἐπιτρέψει νά δημιουργήσουν μιὰ νέα ζωή, ἀντὶ νά ναυαγοῦν, ἔρμια μιάς κοινωνίας πάντοτε αὐστηρῆς γιὰ τὶς ὀλιγωρίες τῶν ἄλλων.

Λ. Κ.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

οἱ «ΕΙΚΟΝΕΣ» ἀρχίζουν τὴν δημοσίευσιν ἑνὸς συναρπαστικοῦ μυθιστορήματος

«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΡΚΑΔΙΝ»

γραμμένου ἀπὸ τὸν διάσημο σκηνοθέτη καὶ ἠθοποιὸ ὍΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου πού θρискόταν παντοῦ καὶ πουμενά, πίσω ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες καὶ τὶς τρομερώτερες ἀποτυχίες, μέσα στὶς πιδὲ κολοσσιαῖες ἐπιχειρήσεις καὶ στὰ πιδὲ ἄθλια καταγῶγια.

Ὁ «ΚΥΡΙΟΣ ΑΡΚΑΔΙΝ» γυρίσθηκε σὲ ταινία ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ὅρσον Ουέλλες, πού ἐρμηνεύει τὸν κεντρικὸ ρόλο καὶ μετὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν: Κατίνας Παξινού, Μάικλ Ρέντγκρεϊθ, Συζάν Φλόν, Ἀκίμ Ταμίρφ, Πήτερ Βάν Έρικ, Πατρίσια Μεντίνια.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος στὶς «ΕΙΚΟΝΕΣ»

ΣΤΙΓΜΕΣ



Αὐτὲς τὶς μέρες τὰ παντοπωλεῖα καὶ τὰ μαγάδικα εἶναι γεμάτα με γαλοπούλες, με φρούτα, με χίλια-λογιά λιχουδιές —ποῖος θά τῶλεγε ὅμως ὅτι δυὸ ζευγάρια παιδικὰ μάτια θά τὰ κυττούσαν με τέτοια λαχτάρια, ἐνῶ πιδὲ πέρα οἱ βιτρίνες τῶν παιχνιδιῶν φιλοξενοῦν τόσα κανόνια καὶ θωρηκτά ;...



Ο ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ («ό αναρχιχόμενος Μάξ») ρίχνει στο δρόμο, από ένα μέγαρο του Δυτικού Βερολίνου, αχλάδια και μύγαλα. Τον "Αη-Βασίλη" υποδύεται ένας καλλιτέχνης που διαφημίζει τα προϊόντα μιάς "Εταιρίας" (Keystone)

ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ την πρωτοχρονιά τα παιδιά και οι μεγάλοι παίζουν το «χαντσούκι» με μεγάλες διακοσμημένες ρακέτες, τις «χαγκόιτα». Οι ρακέτες αυτές πουλιούνται σε ειδικά καταστήματα αθλητικών ειδών



Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ : 'Εσωτερική πολιτική

• Τα προεκλογικά «μαγειρεύματα» εύρισκονται ακόμη εις το προ-παρασκευαστικόν στάδιον. Με την τελικήν μορφήν του έκλογικού νό-μου, ή κυβερνητική παράταξις έχει τρεις κατευθύνσεις διά ν' ά-κολουθήσῃ. Συμπραξιν ολοκλήρου της δεξιάς υπό διευθυνομένην δι-οικοῦσαν επιτροπήν του Συνταγερμοῦ, ὅποτε τὸ θέμα τῆς ἡγεσίας θά λυθῇ μετὰ τὰς ἐκλογάς. Δημιουργίαν νέου κόμματος υπό τὸν σημε-ρινὸν πρωθυπουργὸν με ἀνανέωσιν τῶν κομματικῶν στελεχῶν, ὅπο-τε ὑφίσταται ὁ κίνδυνος διχασμοῦ τῆς δεξιάς. Τέλος, διατήρησιν τοῦ παρόντος σχήματος.

• Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἡ κατάστασις ἔχει ἀπο-σαφηνισθῇ περισσότερον. Τὸ Κέντρον περιορίζεται πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν ἀπόσπασιν ὅσων τὸ δυνατόν περισσοτέρων κομματικῶν μονάδων. Ἐάν ἐν τούτοις δὲν πραγματοποιηθῇ ἡ πρώτη ἐκ τῶν λύσεων τῆς κυβερνητικῆς παρατάξεως, ἐξακολουθεῖ τότε νὰ ἐμφανίζῃ δυνατότη-τας ἡ σύμψηξις «ἡνωμένης ἀντιπολιτεύσεως», με κοινὸν πρόγραμμα τὴν διάλυσιν τῆς νέας. Βουλῆς καὶ διεξαγωγὴν ἐκλογῶν με ἀναλο-γικήν.

• Ἡ ἄκρα ἀριστερὰ ἐμφανίζεται με μεγαλύτεραν εὐχέριαν κινή-σεων. Ἐχει περισσότεραν πεποιθήσιν εἰς τὰς δυνάμεις τῆς καὶ λόγω κομματικῆς πειθαρχίας καὶ διότι ἡ ἐξωτερικὴ ὑποστήριξις θά εἶναι θεεαία καὶ οὐσιώδης.

ΕΛΛΑΣ : 'Εξωτερική πολιτική

• Ἡ ἀναζωογόνησις τῆς δράσεως τῶν Σκοπίων δὲν εἶναι συμπτω-ματική. Συμβασίζει με τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ γερμανικοῦ κομμουνιστι-κοῦ κόμματος. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπιτυχίαν τοῦ Μολό-τωφ καὶ τῆς «παλαιᾶς φρουρᾶς» ἐναντι τῶν νέων τάσεων εἰς τὴν γε-νικὴν κομμουνιστικὴν πολιτικήν. Ἡ ἔκθασις τῆς τελευταίας διαμά-χης εἰς τὸ Κρεμλίον θά καταδείξῃ κατὰ πόσον ἡ δράσις τῆς αὐτο-νομίας τῆς Μακεδονίας θά συνεχισθῇ.

• Μέχρι τοῦδε, αἱ μετὰ τῆς ΕΣΣΔ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος περιω-ρίσθησαν εἰς τὸ καθαρῶς ἐμπορικὸν ἐπίπεδον. Ἐπ' αὐτοῦ δέον νὰ ἀναμένεται νέα προώθησις. Κατὰ τὸ νέον ἔτος, ἡ Ρωσία θά εἰσαγά-γῃ δοκιμαστικῶς 1.000 τόννους ἑλληνικῶν ἐσπεριδοειδῶν, ὑπεργρά-φι δὲ εἰς Μόσχαν συμφωνία διὰ τὴν προμήθειαν 200.000 τόννων ἑλ-ληνικῶν θωεϊτῶν. Ἡδὴ ἡ σοβιετικὴ πολιτικὴ θεωρεῖ ὅτι πλησιάζει ἡ στιγμή διὰ τὸ ἐπόμενον θῆμα. Παρὰ τὴν ἑλπίδα πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἱ-ταλίαν, Νορβηγίαν, ἐπιζητεῖται καὶ ἡ μετὰ τῆς Ἑλλάδος αἰθέσις τῆς ἐκατέρωθεν τουριστικῆς κινήσεως. Μετὰ τὰ ἐμπορεύματα, ἀνταλ-λαγὴ ἀνθρώπων. Τὸ ἐπόμενον θῆμα, ἡ ἀνταλλαγὴ ἰδεῶν.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ : — Ε.Σ.Σ.Δ. : 'Εμποροὶ θανάτου

• Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μ. Βρεταννίας κ. Μάκ Μιλ-λαν ἀπέριψε πρότασιν ἐργατικοῦ θουλετουῦ ὅπως ἡ Ἀγγλία στα-ματήσῃ τὴν προμήθειαν ὀπλῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς λοιπὰς ἀρα-βικὰς χώρας ποὺ ἀπειλοῦν τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Ταυτοχρόνως τὸ σοβιετικὸν φορτηγὸν «Μπιελορωςία», διήλθεν ἐκ Βοσπόρου με κα-τεῦθυνσιν τὴν Χαίφαν καὶ φορτίον ὑγρῶν καυσίμων διὰ τὰ ἀερίω-θούμενα τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἀεροπορίας.

ΚΑΤΑΡΟΝ : Διπλωματικὰ ἀντιθέσεις

• Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Αἰγύπτου ἐκφράζεται με αἰ-σιοδοσίαν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν δανείου 500 ἑκατ. δολλαρίων ἐκ μέ-ρους τῆς Διεθνούς Τραπεζῆς πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ φράγματος τοῦ Νείλου. Ὁ ἐν Καίρῳ Ἀγγλος πρεσβευτῆς ὑπέγραψε συμφωνίαν με τὸν Αἰγύπτιον ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, διὰ τὴν διὰ δημοψηφί-σματος ρύθμισιν τοῦ μέλλοντος καθεστώτος τοῦ Σουδάν. Σοβιετικὰ πλοία ἐξεφόρτωνον πολεμικὰ ὄπλα καὶ ἐφόδια εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ στρατάρχης Τίτο διήρχειτο τὴν διάρρυα τοῦ Σουεὶ κατευθυνόμενος εἰς Αἰθιοπίαν. Πάντα ταῦτα, ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος.

• Ὁ Ἀραβικὸς Σύνδεσμος, ἐνεργῶν διὰ τὸν στενότερον οἰκονομι-κὸν ἀποκλεισμόν τοῦ Ἰσραήλ, ἀπηύθυνεν ἐρωτηματολόγια πρὸς ὁλ-λανδικὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις. Μεταξὺ τῶν ἐρωτημάτων: Ἐάν διατηροῦν ἐμπορικὰς ἐπαφὰς με τὸ Ἰσραήλ, ἐάν εἰσάγουν ἐμπορεύ-ματα ἐκ τῆς χώρας αὐτῆς καὶ ἐάν συνεργάζονται με ἐπιχειρήσεις ἐγκατεστημένας εἰς τὸ Ἰσραήλ. Τελικῶς, ἐάν εἰς τὰς διευθύνσεις τῶν ἐπιχειρήσεων ὑπάρχουν Ἰσραηλίται.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ : 'Αντίκτυπος ζυμώσεων τῆς Μόσχας

• Ὁ πρωθυπουργὸς Τσερβένκωφ «ἀπουσιάζει» ἀπὸ ἀρκετῶν ἑβδο-μάδων. Οὐδαμῶς ἐπίσης ἐνεφανίσθη τελευταίως καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Κ. Κ. Βουλγαρίας Ζίτκωφ. Ταυτοχρόνως ἀνηγγέλθη ἡ παρου-σία εἰς τὴν Σόφιαν τοῦ Μπτζελάτζεφ, στενοῦ συνεργάτου τοῦ Κροῦστοσεφ.

Ε.Σ.Σ.Δ. : Ὁ ἄνθρωπος τῶν παρασκηνίων

• Μετὰ τὰς ἀποτόμους μεταπτώσεις προσωπικοτήτων ἀπὸ τοῦ θα-νάτου τοῦ Στάλιν, ἡ κατάστασις θαδίζει πρὸς ἀποσαφήνισιν καὶ ἐκ-καθάρσιν. Τὸ ὄνομα τοῦ Μικογιάν ἀναφέρεται με περισσοτέραν θε-τικότητα ἀπὸ τοὺς γνωρίζοντας καλῶς τὰ σοβιετικὰ πολιτικὰ πρά-γματα.

Ε.Σ.Σ.Δ. : Νομιμότης ἀμβλώσεων

• Μετὰ ἀπὸ εἰκοσαετίαν αὐστηρᾶς ἀπαγορεύσεως, ἡ «Ἰσθέστια» ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν ἐκ νέου νομιμοποι-ήσιν τῶν ἀμβλώσεων. Τὸ μέτρον θεωρεῖται ὡς συνέχεια τῶν παραχω-ρήσεων τοῦ κράτους πρὸς τὰ ἄτομα.

ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ : Ὁ δρόμος πρὸς ἀνατολὰς

• Ὁ Μπουλγκάνιν ἐπρότεινε εἰς τὸν καγκελλάριον Ἀντενάουερ τὴν ἀπὸ κοινού ἀνάληψιν τῆς ἐκθιομηχανίσεως τῆς Κίνας. «Μόνῃ ἡ ΕΣΣΔ δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀναλάβῃ τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ ἔργον», ἐδήλωσεν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ΕΣΣΔ. Οἱ Γερμανοὶ βιομήχανοι τοῦ Ρούρ συνεφώνησαν με τὴν πρότασιν καὶ με τὴν διαπίστωσιν τοῦ Ρώσου ἡγέτου. Μία ἀποστολὴ πρόκειται νὰ μεταβῇ διὰ σχετικὰς με-λέτας πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς τὴν Μόσχαν.

• «Διακόσιοι περίπου πράκτορες τῶν Σοβιέτ διεισδύουν κατὰ μῆνα εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν», διαπιστώνει ἡ ἀμερικανικὴ ἀντικατα-σκοπεία. Οἱ πράκτορες ὑπάγονται εἰς τέσσαρας σχολὰς λειτουργού-σας εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Γερμανίαν: Σιδηροδρομικοὶ (Ἄν. Βερολί-νον), Ναυτικοὶ (Ρουέγκεν), Συνδικαλισταὶ (Χάλλ) καὶ Ἀθλητι-σμοὶ (Ὁμπερχοφ)

ΙΝΔΙΑΙ : Διλήμματα

• Οὔτε οἱ ἐπίσημοι Σοβιετικοὶ ἐπισκέπται κατῴρθωσαν νὰ ἀποφύ-γουν τὸ διλήμμα. Εἰς τὰς Ἰνδίας τοῦ σοσιαλιστοῦ ἐρυθρίζοντος Νε-ροῦ ὤμιλησαν περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς πορτογαλικῆς ἀποικίας Γκάα προκαλέσαντες τὴν μῆνιν τῶν Δυτικῶν καὶ εἰς τὸ Πακιστάν περὶ τοῦ Κασμίρ εἰς τὸ ὅποιον ὁ Νεροῦ ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὴν ἀνεξαρτησί-αν του, προκαλέσαντες τὴν μῆνιν τοῦ Πακιστάν. Τὸ Κασμίρ προτι-μοῦν οἱ Ρῶσοι εἰς χεῖρας τοῦ σοσιαλιστοῦ Νεροῦ. Ἐν δημοψήφισμα ἐκεῖ καὶ τὸ γόητρον τῶν Δυτικῶν θά ἐξέσπανε καὶ θά ἔφερε τὸ Κα-σμίρ πλησιέστερα πρὸς τὸ σύμφωνον τῆς Βαγδάτης.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ : Ἀμερικανικὰ πρότυπα

• Ἡ ἀρχὴ τοῦ 50 % εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν πετρελαιοπηγῶν ποὺ καθιέρωσαν οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν Μ. Ἀνατολήν, συνήντησε μι-μητάς. Τὸ κρατικὸν σοβιετικὸν τράστ πετρελαίων ἀνέλαβε τὴν ἐκ-μετάλλευσιν τῶν ὑπογείων στρωμάτων πετρελαίου τοῦ βορείου Ἀφ-γανιστάν με θάσιν τὴν διανομὴν κατὰ 50 % τῶν εἰσπράξεων.

ΚΙΝΑ : Διπλωματικὴ ψυχρότης

• Ὁ ἐν Κίνα πρεσβευτῆς τῶν Σοβιέτ Πάβελ Γιουντίν, ἀνακληθεὶς ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου εἰς τὴν Μόσχαν, δὲν ἐπανῆλθεν ἔκτοτε εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Κινέζος ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου, κατὰ τὸ πρόσφατον ταξιδίον του εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπεσκέφθη τὰς πρωτεύουσας τῶν Ἀ-νατολικῶν χωρῶν, ἀλλὰ ὄχι τὴν Μόσχαν.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ρεύματος

• Παρὰ τὴν ἱστορικὴν ἀντίθεσιν τῆς πρὸς τὴν Ρωσίαν, ἡ Τουρκία προετοιμάζει μερικὰ διατακτικὰ θήματα πρὸς συναλλαγὴν με τὸ Σοβιέτ. Με τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν ἐγγιζούσαν τὴν χρεωκοπί-αν, ἡ Τουρκία ἀντιμετωπίζει κρίσιν διαθέσεως τῶν καπνῶν καὶ τῶν φρούτων τῆς Πιστεύεται ὅτι ἡ Ρωσία εἶναι ἐτοιμὴ νὰ προσφέρῃ, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν προϊόντων αὐτῶν, εἶδη βιομηχανικοῦ ἐξοπλισμοῦ.



ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΚΤΙΡΙΟ (17ου αἰῶνος) ὅπου στεγάζεται τὸ βρετανικὸ Ναυ-αρχεῖο πῆρε φωτιά. Ἐπάνω μία «θεαματικὴ» φωτογραφία τῆς πυρκαϊᾶς. (London Express)



Οἱ ΙΑΠΩΝΕΣ ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΟΙ προπονοῦνται ἐντατικά γιὰ νὰ λάβουν μέ-ρος στὸς χειμερινούς Ὀλυμπιακοὺς ποὺ θά γίνουν στὶς ἀρχὲς τοῦ 1956

ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ βραβεύονται στὸ Χόλλυγουντ: ἡ Τζέννιφερ Τζῶνς, ὡς ἡ καλύτερη ἡθοποιὸς καὶ οἱ νέες ἀποκαλύψεις, ὁ Τάμπ Χάντερ καὶ ἡ Πέγκυ Λή



ΤΟ ΜΙΑΤΙΚΟ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μέσα στα δέντρα είχε απομείνει λίγο κίτρινο φως. Ύστερα πέρασε η νύχτα και τότε κρυψε στο φουστάνι της.

Τώρα όλο το δάσος έβουλιζε μέσα στους ίσκιους. Μόνο το ρυάκι γλιστράει άσημένιο, σά μια κορδέλλα λησμονημένη απ' τα μαλλιά της Σελήνης, γλυκαίνοντας τη σιωπή μ' ένα μουσικό φλω, φλω...

Είναι μία παράξενη, άσημένια κορδέλλα, γεμάτη, τόπους-τόπους, με ροδαλά αντίφωγίσματα και κίτρινα ίχνη και γλιστρήματα πράσινα. Κάθε χρώμα λοξοδρομεί σ' ένα φευγαλέο σήσιμο, χωρίζει από τα άλλα, πλέει, ελίσσεται. Κι' ύστερα πάλι τυλίγονται το ένα μέσα στο άλλο, σ' ένα ρευστό σχήμα, που αναδύεται στην επιφάνεια και πηδάει, αόλο σχεδόν, στο χείλος του ρυακιού, πάνω στα ξερά φύλλα.

—Νύμφη! προφταίνει ν' αρθρώσει ο Κωσταντής.

Τα χρώματα γλιστρούν πάνω της με σοφή τάξη. Τα ροδαλά ίχνη σταματούν στα μαγουλά της. Ένα πράσινο λάμπος αγκαλιάζει τους ώμους της και κατεβαίνει από κει σαν χλοερή έσθητα όλο πτυχές. Απ' τον χρυσό χείμαρρο της κόμης μυριάδες υγροί αστερισμοί ποντίζονται γύρω της. Όλο το γαλάζιο τους το αδειάζουν στα μεγάλα άθδα της μάτιας. Κι' ύστερα, ή μια σταγόνα πίσω απ' την άλλη, διαμαντώνουν σ' ένα αστραφτερό περιδέραιο.

Ο Κωσταντής μαρμάρωσεν απ' την έκπληξη. Θέλει ν' απλώσει τα χέρια του, να την αγγίξει και δεν μπορεί. Θέλει να φωνάξει το θαυμασμό του και δεν έχει φωνή. Και ούτε ξέρει αν βλέπει σ' αλήθεια, ή τον γελοίο τα συλλοϊκά του. Την ίδια στιγμή το δράμα γλιστράει σ' ένα φωτεινό λίκνισμα. Αιωρείται κάτω απ' τους κλάδους και χάνεται στους μεγάλους θόλους των ίσκιων. Πίσω της μένει μόνο, σά μελωδία, ένα ανοιξιότικο θρόϊσμο. Μένει ακόμα, στον διπλανό θάμνο, μια άχνα που φωσφορίζει.

Σκύβει, να την αγγίξει, και στα δάχτυλά του βρίσκεται ένα μαντήλι. Ήταν σά νάγγιζε με τα δάχτυλα ένα κομμάτι χρωματιστή αύρα. Τόχαν ύφάνει με άχτιδες της αύγης και τόχαν βάψει στο θυθό της λίμνης, να πάρη το χρώμα της.

—Θάναι μαγεμένο, συλλογίζεται ο Κωσταντής. Καλύτερα να το πετάξω...

Αλλά πριν σκεφτή, πριν το πετάξει, ή πύλη του σκότους ραγίζεται. Τ' όραμα ξανάρχεται σαν πράσινο άστρο, χελιδονίζοντας κάτω απ' τους θόλους των ίσκιων. Πίσω της τρέχει πάλι εκείνο το ανοιξιότικο θρόϊσμο. Και το παίρνουν τα καλουλά. Έκείνα το γλυκαίνουν και το ρίχνουν στα το κίτρινο ράμφος τους σ' όλο το δάσος. Κι' όλο το δάσος παρακαλεί, όποιος δρήςκε το μαντήλι της Ξανθής, ένα φιλί...

Τρέμουν τα χέρια του, τρέμει ή φωνή του, το φιλί της κι' ή λάμψη της τον έχουν ζαλίσσει και μέσα στη ζάλη του ένα καταχθόνιο γέλιο τον κυκλώνει, ένα χα...χα...σκληρό, που ό ήχος του τον σφίγγει όλοένα, τον δένει στον διπλανό κορμό. Γύρω του δεν υπάρχει τώρα παρά σκοτάδι και κρύο και φόβος. Μην όνειρεύεται; Πώς άκουγε ανοιξιότικο θρόϊσμο μέσα στο καταχθόνιο;

Είναι χειμώνας γιορτές, δωδεκάημερο. Αύριο στο σπίτι του θα γιορτάζουν πρωτοχρονιά. Κι' ή μάνα του θα τον καρτερή. Κι' ή μάνα του θα θυγεί νη στην πόρτα ν' άγναντέψη που άργει. Να γυρίσει με τον ήλιο, του είχε πεί. Να μη σ' εύρη ή νύχτα στο δάσος. Το δάσος είναι κίνδυνος τώρα, θγαίνουν οι καλικάντζαροι, παραφύλανε οι ξωτικές...

Όχι, δεν όνειρεύεται. Όσο θαθαίνουν οι ώρες, τόσο ζυγώνουν οι γρυλισμοί και τα ούρλιασμα. Μια συνοδεία καλικάντζαρων γυρίζει από τα χωριά. Βρωμάνε κρασί και χορεύουν κι' από τα χωριά. Τά γέλια τους είναι το ίδιο σκληρά, σχηματούν. Τά γέλια τους είναι το ίδιο σκληρά, σαν εκείνο που τον έδεσε. Μόνο που έτουτα τον λύνουν. Και χορεύουν πάλι πρόστυχα γύρω του λύνουν. Και τον σπράχνουν με τα μαλλιαρά σκέλη τους, πολλή ώρα, μέσ' στο σκοτάδι. Έχουν περάσει πια την πύλη του σκότους και βουλιάζουν, βουλιάζουν μέσα στα τάρταρα.

Την τελευταία μέρα του δωδεκάημερου κατέδθηκαν απ' τη γή όλοι πια οι καλικάντζαροι κι' ή πύλη του σκότους έκλεισε πίσω τους οριστικά, για ένα δλοόκληρο χρόνο. Τά παγανά άρχισαν πάλι την ταχτική τους δουλειά νά προιονίζουν τον στυλο της γής. Ένα άσίγαστο κύμα από άλαλητά σκέπαζε την άραχνισμένη πολιτεία τους κι' ένα ξεφρενο μούγγρισμα γέμισε τα σκοτάδια όταν ό Μαντρακούκος, ό μεγάλος τους άρχηγός, έπτε πώς θα τους έδινε να προιονίσουν και το σκλαδόπουλο.

Θά ήταν μια μεγάλη διασκέδαση και για την Ξανθή. Την είχε μονάκριβη, και την αγαπούσε, κι' άλλες εύκαιρίες για γλέντι δεν είχε. Μόνο μια φορά το χρόνο, που ό νυχτοπόδαρος λαςός του με τα στραβά σώματα ξεχνόταν πάνω στη γή και τρύπωνε στις καπνοδόχους για να λερώσει τα φαγητά των ανθρώπων, μόνον τότε την άφηνε κι' αύλη, τη ν' άνεξη και να λουστή στο ρυάκι. Και πάλι, δεν την άφηνε μόνη. Παραφύλαγε δίπλα της, μη δρεθή κοντά της ανθρώπινο πλάσμα. Γιατ' ήξερε άπο παλιό χρησμό πώς το δλέμμα που θα κυττάζε μέσα στο δλέμμα της θάφερνε την άγάπη. Αυτός ήταν ό λόγος που τρώαζε με τα χαχανητά του τον Κωσταντή και τον έδεσε και τον πήρε κάτω σκλαδόπουλο, να τον προιονίση.

Μια βαθεία λύπη στάθηκε στο δλέμμα της Ξανθής, όταν άκουσε την άπόφραση του πατέρα της. Δεν ήξερε βέβαια τί θα πη άγάπη. Τέτοιο αίσθημα δεν ύπήρχε στο λαό των καλικάντζαρων. Ένοιωθε όμως μια κρυφή εύχαρίστησι να προστατέψη το πλάσμα της γής.

—Δεν μάς έφταιξε τίποτε, λέει. Θάναι άδικο να τον τιμωρήσωμε.

Είναι ή πρώτη φορά που ό Μαντρακούκος άκούει άντιρρήσεις κι' αυτό τον άγριεύει. Και τά πράγματα θα τελείωναν άσχημα, αν ή Ξανθή δεν εύρισκε μια καλή ιδέα.

—Άς του δάλουμε μια δύσκολη άγγαρεία, προτείνει. Κι' αν δεν την καταφέρη, τότε τον τιμωρούμε.

—Χα...χα...χα... γελάει πάλι εκείνο το σκληρό γέλιο του ό Μαντρακούκος. Και τί άγγαρεία να του δάλουμε;

—Νά. Πριν περάσιν σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες, νάχη ξεκαθαρίσει όλους τους σπό-

ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

ΤΟΥ ΜΙΧ. ΠΕΡΑΝΘΗ

ρους που σωριάστηκαν στα χάσματα της πολιτείας μας από χιλιάδες χρόνια.

Πήγαν μαζί, να του προστάζουν την άγγαρεία. «Πριν περάσουν σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες...»

Η φωνή του Μαντρακούκου άφηνε μιάν άπαίσιαν άντήχησι στο σκοτάδι της φυλακής. Άλλά ό Κωσταντής δε φοβήθηκε. Γιατί όλη αύτή την ώρα ή Ξανθή τον κυττάζε τόσο γλυκά, που έπαιρνε θάρρος. Άπό το δλέμμα της χυνόταν ένα φως τρυφερό, που διατηρήθηκε κι' όταν ή Ξανθή είχε πια φύγει.

Κάτω απ' αυτό το φως έσκυψε κι' άρχισε άμέσως τη δουλειά. Οι σπόροι ήταν μυριάδες, σαν την άμμο της θάλασσας. Σπόροι από λουλούδια κι' από καρπούς, από σιτάρι και σικάλι, σπόροι απ' όλα όσα άνθίζουν στη γή, όταν ό ήλιος λούζη τους κήπους και τα περιβόλια της...

Τά χέρια του είχαν πια παραλύσει, το κορμί του είχε μουδιάσει, το φως απ' τα δλέμματα της Ξανθής όλοένα λιγόστευε κι' οι σπόροι ήταν άκόμα μυριάδες, σαν την άμμο της θάλασσας. Πώς θα τους πρόφταινε;

Τότε μέσα απ' το σκότος φάνηκε πάλι που έρχόταν, σαν πράσινο άστρο, ή Ξανθή. Το περιδέραιο άστραφτε στο λαιμό της και μια λάμψη αύγινη σερνόταν πίσω της. Κι' άπάνω στη λάμψη, σαν άπάνω από άρμα, κουβαλιόταν ένας όλοόκληρος λαός από καλικάντζαρους.

Όταν έφτασαν, πήδσαν όλοι τους κάτω και, σιωπηλοί, χωρίς άλαλητά τώρα, χωρίς γρυλίσματα, δάθηκαν να καθαρίσουν τους σπόρους και να τους άραδιάζουν, σωρούς-σωρούς, κάθε είδος.

Ο Κωσταντής δεν μπορούσε να το πιστέψη πώς ή Ξανθή χαμογελάσε γι' αυτόν. Δεν ήξερε πώς το δλέμμα που θα κυττάξη στο δλέμμα της φέρνει άγάπη.

—Πρέπει να ξεκουραστής, τον πιάνει απ' το χέρι. Άς καθήσουμε λίγο...

Άπο μια φοδερή καταδόθρα της Άρκαδίας έπεφταν ως εκεί πικρά νερά, μαύρα. Οι κοφτές όρθιες όχθες ήταν ντυμένες με σκοτεινά πολυτρίχια. Έκει κάθονταν, με τα δάχτυλα μέσα στα δάχτυλα. Κι' ή Ξανθή έλεγε για τον Μαντρακούκο και τις σαράντα μέρες, έλεγε όσα χιλιάδες χρόνια δεν είχε πεί. Κι' ό Κωσταντής μαγεύονταν στη μελωδία της και συλλογιζόταν πώς μπορεί από τέτοιο σκληρό πατέρα να βγη τόσο καλή κόρη.

Η ιστορία άρχιζε από παλιά, τον καιρό που οι άνθρωποι άλλάζαν θεούς. Ο Πλούτωνας, που βασίλευε τότε στα τάρταρα, χάθηκε. Απ' όλες τις κόχες χύμψαν μέσα οι καλικάντζαροι κι' ό Μαντρακούκος έγινε αυτός βασιλιάς. Ήταν κακός. Γκρέμιζε τις στοές, όπου φυλάγονταν οι σπόροι, κι' έβαλε το λαό του να προιονίση το στυλο της γής, να την γκρεμίση κι' αύτή. Κι' όταν είδε την Περσεφώνη, τη γυναίκα του Πλούτωνα, θέλησε να την κρατήσει αυτός για γυναίκα του. Πώς; Δεν έτυχε ν' άκούσης ποτέ για την Περσεφώνη; Ά! ήταν όμορφη ή μητέρα μου. Κρατούσε πάντα στο χέρι της ένα καλάθι καρπούς κι' είχε τα μαλλιά της στεφανωμένα με στάχυα. Ο Πλούτωνας την έλεγε γι' αυτό 'Ιουλώ!

Η Περσεφώνη είχε στις φροντίδες της να ταχτοποιή τους σπόρους, για να καρπίξη πάντοτε ή γή και να χαίρωνται οι άνθρωποι. Άγαπούσε τη γή, αγαπούσε τα πράσινα περιβόλια και τα κίτρινα στάχυα. Και δεν ήθελε να προιονίσουν τον στυλο. Μόνο γι' αυτό, για να τον ξεγελάσει, δέχτηκε να μείνη, να γίνη γυναίκα του...

Όταν γεννήθηκε έγώ, έμαθε και μένα πώς να ξεγελάω τους καλικάντζαρους και να μπερδεύω στο πριόνι τους τα μαλλιά μου...

Όλη μέρα το σκλαδόπουλο ξεχώριζε τους σπόρους της άγγαρείας. Κι' όταν έρχόταν ή ώρα που άπάνω στη γή βασιλεύουν ή νύχτα και ό ύπνος, ράγιζε το σκοτάδι κι' ή Ξανθή έφερνε πάλι μέσ' από θαθείους θόλους τους καλικάντζαρους να βοηθήσουν. Καθισμένοι στα ζοφερά πολυτρίχια, οι δυό τους συνέχιζαν την κουβέντα τους. Γύρω τους χύνονταν μια αστραφτερή άνταύγεια, που έδινε απ' το περιδέραιο της Ξανθής. Οι χάντρες του ήταν απ' το πιο άγριο χαλάζι του Όλύμπου. Της τόχε χαρίσει ό παππούς της ό Δίας, κι' είχε τη δύναμη, έλεγε, να κάμη της Ξανθής, αν δρισκόταν ποτέ σε κίνδυνο, τρεις χάρες μεγάλες, όποιες ζητούσε...

Όταν έκλεισαν οι σαράντα μέρες κι' οι σαράντα νύχτες, ό Μαντρακούκος δεν πίστευε τα μάτια του. Όλοι οι σπόροι είχαν μπει σε τάξη. Η Ξανθή έλεγε πώς το σωστό ήταν να του χαρίσουν πια τη ζωή. Άλλά ό Μαντρακούκος ούτε να το άκούση.

—Τότε άς του δάλουμε μια δεύτερη άγγαρεία, χειρότερη.

—Και τί χειρότερο μπορούμε να βρούμε; ούρλιαζε ό Μαντρακούκος.

—Πώς! Στη μεγάλη άποθήκη ύπάρχουν ένα σωρό σύνεργα. Έκει να τον κλείσουμε. Νά τα βάλλη σε τάξη. Κι' αν σε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες...

Ο Μαντρακούκος πάλι δεν της χάλασε το χατήρι. Δεν είχε μπει ποτέ του στη μεγάλη άποθήκη κι' ούτε ήξερε για τί σύνεργα πρόκειται. Κι' έτσι πια ό Κωσταντής δεν θα χρειαζόταν να κουρασθή. Γιατί εκεί μέσα όλα ήταν ταχτοποιημένα, χρώματα και άρώματα και ήχοι.

Άπο τότε που πέθανε ή Περσεφώνη, ή Ξανθή συνειθιζε να περνά ή εκεί τον καιρό της, με τις φροντίδες που νιάζονταν άλλοτε ή μητέρα της.

Όταν έκλεισαν πάλι οι σαράντα μέρες και οι σαράντα νύχτες, ό Μαντρακούκος αυτ' ήθελε ν' άκούση πια για άλλη άγγαρεία. Τά μάτια του είχαν γεμίσει ύποψιες και το στραβά στόμα του είχε γεμίσει άφρούς. Το χαχανητό του έσκιζε άπαίσια τ' άραχνισμένα σκοτάδια. Γύρω του χαχάνιζαν κι' όλοι οι καλικάντζαροι. Ήταν πολλή ταραχή και πολλός φόβος. Ξεκινούσαν πια όλοι μαζί, να τον βρουν, να τον πάν για πριόνισμα...

Οι έλπίδες της Ξανθής, να τους ξεγελά ή άπο φορά σε φορά, άσπου νάρθη το δωδεκάημερο και ν' άνοίξουν πάλι οι πύλες της γής, έσθισαν. Έπρεπε να πρέξη άμέσως, πριν απ' αυτούς, να προλάβη.

Αιωρήθηκε άλαφιασμένη μέσα απ' τους θόλους των ίσκιων κι' έφτασε στον κορμόνα του.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 36

Οι Ώραιες...

Ο τίτλος θυμίζει παλαιά παραμύθια, όπου μαγεμένα βασίλισσες έπαιρναν άγρια μορφή για να κερδίσουν, μόνο με τα ψυχικά τους χαρίσματα, την αγνή καρδιά της όμορφης που αγαπούσαν. Τώρα, κανείς δεν ζητεί από τα κτήνη να μεταμορφωθούν και θα ήταν μεγάλη απογοήτευση αν ένα ωραίο παλτό από πολύτιμο θιζόν αποφάσιζε ξαφνικά ν' αλλάξει μορφή και ν' γίνει άνθρωπος, ωραίο παλληκάρι, έστω και βασιλόπουλο. Από τα προϊστορικά χρόνια έως σήμερα, η γούνα δεν έπαυσε να συντροφεύει τους ανθρώπους. Άλλοι είναι πολυτέλεια, άλλοι είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου. Στα δικά μας τα κλίματα η ωραία γούνα ανήκει στην πρώτη κατηγορία και προσθέτει στην ομορφιά της γυναίκας ένα στοιχείο αρμονικής πολυτέλειας. Η πιο ακριβή γούνα, που κυκλοφορεί αυτή τη στιγμή στα πολυτελέστερα μαγαζιά και σκεπάζει ελάχιστους πλούσιους ώμους, είναι η σινσυλλά, η γούνα που στόλιζε άλλοτε τους αυτοκρατορικούς μανδύας των Τσάρων της Ρωσίας. Υπόλευκη, με ανάλαφρο πουπουλένιο μαλλί και άσημένιες πιτσιλωτές ανταύγειες, είναι ευαίσθητη, δεν έχει άντοχη, κιτρινίζει εύκολα και έχει όλη τη χάρη και την αξία μιας ντελικάτης ομορφιάς. Δεύτερη στη σειρά της ακριβείας και της ομορφιάς έρχεται η ζιμπελίν, τελείως διαφορετική στην όψη, καφετιά, με μεταξωτό κοντό τρίχωμα αιώνιας άντοχης. Ένα παλτό ολόκληρο από ζιμπελίν φθάνει να στοιχίσει γύρω στις 40.000 δολάρια, δηλαδή 4.000 χρυσές λίρες και συνεπώς εμφανίζεται... σπανιότατα. Τρίτο είναι το θιζόν, (άγγλικά «μίνκ») το οποίο, αυτή τη στιγμή, είναι η ωραία γούνα υπ' αριθμό 1, γιατί έχει όλες τις αρετές της κομψής στερεότητας, χωρίς να φθάνει σε τέτοια άπρόσιτα ύψη τιμής. Ίδιως, τώρα, τα τελευταία χρό-

Στην τελευταία της ταινία, η Μαρτίν Καρόλ (επάνω αριστερά), φορεί αυτή την κουκούλα ρωσικού τύπου, ζεστή και μαλακή φοδραρισμένη με λευκό ρενάρ. —Μια από τις πιο στέρεες και ωραίες γούνες είναι αυτή που προέρχεται από τον μικρό εργατικό κάστορα (κάτω αριστερά). Πυκνή, μετάξινη με χρυσές ανταύγειες χρησιμεύει κυρίως για ζακέτες και παλτά σπόρ. — Η στάρ και χορεύτρια Σιντ Τσάρρις (δεξιά) σε πρωτοχρονιάτικη εμφάνισι με δώρα στα χέρια και θαυμάσιο παλτό από βιζόν. Το βιζόν είναι, υπό την ονομασία μίνκ το όνειρο της κάθε Αμερικανίδος.



...και τα Κτήνη

νια, όπου στη Βόρειο Αμερική τεράστιες φάρμες ασχολούνται με αυτά τα μικρά άγρια ζώα τα οποία μεγαλώνουν και διασταυρώνουν κι' έχουν αρχίσει να παράγουν τα ωραιότερα φυσικά χρώματα, αρχίζοντας από το πιο ανοικτό γκρι-μπλέ και φθάνοντας στο μαύρο του κάρβουνου. Οι γούνες που προέρχονται από ήμερο μίνκ είναι φυσικά ευθιγέστερες από αυτές που προέρχονται από ζώα σκοτωμένα στις άγριες εκτάσεις της Αλάσκας, γιατί έχουν μία διαφορά και στην στερεότητα και στην όψη. Τίποτε το ήμερο, που δεν έχει παλαίψει για τον άγωνα της ζωής, δεν παρουσιάζει την ομορφιά που έχει το άγριο ζώο. Πάντως το μίνκ, υπό κάθε του μορφή, είναι το γουναρικό, που όνειρεύεται η κάθε γυναίκα. Άλλοτε ή αλεπού είχε μεγάλη πέρας. Το ρενάρ άρζαντέ ήταν το απαραίτητο συμπλήρωμα της κομψής κυρίας, που το φορούσε με γαζέλια και το άφηνε να την χαϊδεύει κολακευτικά. Για μερικά χρόνια η μόδα έχει αφήσει τις αλεπούδες ήσυχες και οι κυρίες —όσες έχουν— τις έχουν κρύψει βαθιά στο ντουλάπι με ναφθαλίνη. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, σε λίγα χρόνια, κάποιος θα τις ξαναθυμηθεί. Προς το παρόν όμως, στη σειρά της, άλλες γούνες έχουν την προτίμησι των γυναικών. Το καστόρ, το άστρακάν, το μπραϊτσόαντ, οι πιτσιλωτές γούνες των μεγάλων άγριων γάτων της Αφρικής, ωραιότατες για παλτά σπόρ, και, φυσικά, για να μη το λησμονούμε, το ταπεινό κουνέλι, που έχει συχνά λαμπρές εμφανίσεις, τόσο λαμπρές, ώστε θαπνίζεται με άλλα κολακευτικά όνόματα. Είναι άλλωστε γνωστό το μικρό ανέκδοτο της μαμάς κουνέλας, που μία φιλενάδα της την ρωτά νέα για ένα παιδί της. «Είναι πολύ καλά», λέει υπερήφανη η μαμά κουνέλα, «είναι τώρα θιζόν στο Παρίσι»... Α. Κ.

Εδώ η έσάρπα της γνωστής Αμερικανίδος «στάρ» Ντόροθι Μάκ Γκουάιρ (επάνω δεξιά), είναι από μαύρο βιζόν. Η γούνα αυτή έρχεται και από τις άγριες έρημιες της μακρινής Αλάσκας και από τις ήμερες φάρμες της Αμερικής όπου, χάρις εις εύφεις διασταυρώσεις, εμφανίζεται με όλα τα δυνατά χρώματα. — Μία άλλη γόησσα του Χόλλυγουντ, η Άρλιν Ντάλλ (κάτω δεξιά), φορεί ένα κοντό παλτό σπόρ από λευκό αμερικανικό μπράιντ-σβάντς —γούνα μικροτέρας άντοχής από τις άλλες, αλλά πολύ λεπτή και εύκολομεταχειρίστη σαν ένα ωραίο και πολυτέλές ύφασμα.



Ο ΒΙΛΕΛΜ ΚΕΜΠΦ ΚΑΙ Ο ΓΙΕΧΟΥΝΤΙ ΜΕΝΟΥΧΙΝ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Δύο “μάγοι,, του βιολιού καὶ τοῦ πιάνου κατακτοῦν τὴν Ἀθήνα



Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΥΝΕΧΑΡΗ ΘΕΡΜΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΟΝ ΜΕΝΟΥΧΙΝ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΑΣ ΚΡΑΤΑΕΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΤΟΥ ΡΑΒΔΟ



Φωτ. ΜΕΓΑΛΟΚΟΝΟΜΟΥ

Τὰ χρονικά τῆς μουσικῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν πλουτίζουν μετὰ τὴν κοινὴ ἐμφάνισιν δυὸ διαπρεπῶν προσωπικοτήτων τῆς σύγχρονης μουσικῆς, ποὺ τὰ ὀνόματά τους μόνον ἀποτελοῦν τὸν καλύτερο τίτλο τιμῆς: τοῦ Γεχουντί Μενουχίν καὶ τοῦ Βίλελμ Κέμπφ.

Ὅταν τελείωσε τὸ κονσέρτο τους, τὸ ἀκροατήριό τους ἀνακαλοῦσε ἐπιμόνα στὴ σκηνή, χειροκροτώντας καὶ ζητωκραυγάζοντας. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε μόνο τὸ κοινὸ γοητευμένο, μὰ κι' οἱ ἴδιοι μεταξύ τους. Ὁ Μενουχίν εἶπε ὅτι δὲν θυμάται νὰ ἔχη ξανακούσει στὴ ζωὴ του μελωδικώτερο πιάνο, καὶ ὁ διαπρεπὴς Γερμανὸς πιανίστας ἀνταποδίδοντας, ὅχι τὴ φιλοφρόνησιν ἀλλὰ τὴν κρίσιν, εἶπε κατὰ λέξι: «Ὁ Γεχουντί Μενουχίν εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία ὁ μεγαλύτερος διολιστὴς τοῦ κόσμου. Τὴν «Σονάτα τοῦ Κράυτцер» ποὺ ἔπαιξε, κανένα σύγχρονο δοξάρι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀποδώσῃ τόσο ἀριστουργηματικά».

Σίγουρα θὰ χρειαζόταν ἓνας μικρὸς Πλούταρχος γιὰ νὰ γράψῃ τὸν παράλληλο βίο τους!...

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ

“Ἀς ἀρχίσουμε ἀπ' τὸν μεγαλύτερο. Ὁ Βίλελμ Κέμπφ δὲν ἦταν παιδί θαύμα, τουλάχιστον γιὰ τὸ πολὺ κοινό. Ἡ ἐξέλιξις του ὑπῆρξε — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις — φυσιολογική. Κατακτοῦσε σιγὰ-σιγὰ τὰ μυστικά τῆς Τέχνης του καί, ἀκόμα σιγώτερα, τὴ φήμη. Σήμερα δίνει κονσέρτα σ' ὅλες τὶς πόλεις τοῦ κόσμου καὶ ἔχει ἀποκτήσῃ μεγάλο κύκλο θαυμαστῶν ποὺ παρακολουθοῦν τὶς ἐκτελέσεις του με θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Νὰ πῶς κατέληγε ὁ μουσικοκριτικὸς τοῦ φιλολογικοῦ «Φιγκαρώ», μετὰ τὴν τελευταία ἐμφάνισί του στὸ Παρίσι:

«...Ὁ Βίλελμ Κέμπφ δίνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ἀγγίζει τὸ πιάνο. Δὲν φαίνεται νὰ καταβάλῃ προσπάθεια. Παίζει, ὅπως ἀνασαίνει. Ἡ μουσικὴ λὲς πῶς βγαίνει ἀπ' τὰ δάχτυλά του, ὅχι ἀπ' τὸ ὄργανο».

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἀντίθετα, ὁ Γεχουντί Μενουχίν ἦταν, στὴν ἐποχὴ του, παιδί θαύμα. Γυιὸς τοῦ Μωσὲ καὶ τῆς Μαρούθας Μενουχίν — ἐβραϊκῆς μεγαλοαστικῆς οἰκογενείας τῆς Νέας Ὑόρκης — ἀρχισε νὰ σπουδάζῃ σὲ ἡλικία τεσσάρων ἐτῶν καὶ ὅταν ἔφτασε στὰ ἑννέα ἔδωσε τὸ πρῶτο ρεσιτάλ στὴν Ὁπερα τοῦ Μανχάτταν. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια τοῦ ἀνοίξε τὶς πύλες τοῦ τῶ ἀύστηρῳ Κάρνεγκι Χώλ. Ἐκεῖνο τὸ ρεσιτάλ τὸν καθιέρωσε.

Ἡ ζωὴ του στάθηκε μιὰ ἀδιάκοπη ἐπιτυχία — ἀλλὰ κι' ἓνας ἀδιάκοπος ἀγώνας μετὰ τὸν ἦχο. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μάλιστα ποὺ πέθανε ὁ πολὺς Χούμπερμαν, ὁ Μενουχίν ἔμεινε, ἀναμφισβήτητα, ὁ μεγαλύτερος μύστης τοῦ βασιλέως τῶν ὀργάνων.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ, ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΟΝΣΕΡΤΟ, ΕΠΙ ΩΡΑ, ΕΝΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ, Ο ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ Κ. ΜΠΕΤΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΧΑΝ Ε

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΣΥΝΕΧΑ ΡΗΞΑΝ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΥΣ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ, Ο ΒΙΛΕΛΜ ΚΕΜΠΦ ΚΑΙ Ο ΓΕΧΟΥΝΤΙ ΜΕΝΟΥΧΙΝ ΣΥΝΩΜΙΛΟΥΣΑΝ ΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΚΥΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ, Ο ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ Κ. ΜΠΕΤΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΜΕΛΗ ΣΤΡΑΜΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΩΝ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΠΟΥ ΑΠΕΘΕΩΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ



Από τις εξαιρετικές ταινίες που δά δούμε τον χειμώνα...



ΜΟΪΡΑ ΣΗΡΕΡ

ΤΖΩΝ ΤΖΑΣΤΙΝ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΥΛΕΥΕ ΤΙΣ ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΕΣ

THE MAN WHO LOVED REDHEADS

ΧΑΡΟΛΤ ΦΡΕΝΤΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΦΡΕΝΤΣ ΚΑΝΚΑΝ

Η ή αναβίωσι του Παρισιού της "Ωραίας εποχής"

Πώς να διηγηθώ κανείς, πώς να περιγράψω μια ταινία του Ρενουάρ; Πώς να κλείσω σε μια «υπόθεση» όλο το θεαματικό στοιχείο και τα τόσα εύρηματα που αποτελούν το κύριο γνώρισμα της κάθε επιτυχίας του; Γιατί, κι' αυτή τη φορά, ο σκηνοθέτης του «Ποταμού» προσφέρει μια διασκεδάσι, ένα «Divertissement» και όχι μια ιστορία με αυστηρά λογική εξέλιξη, με αρχή και τέλος. Στο «Φρέντς Κανκάν» ή αφορμή, το πρόβλημα για την ταινία είναι ένα έπεισόδιο του Νταγκλάρ (Ζάν Γκαμπέν) Ιμπρεσσάριου και θεατρικού επιχειρηματία, ο οποίος δεν μπορούσε να δει μια γυναίκα ή μια αίσθηση χωρίς να αισθανθεί τον Πυγμαλώνα να ξυπνά μέσα του... Την γυναίκα ήθελε να την κάνει στάρ, την αίσθηση καμπαρέ!

Έτσι, αφού «λανσάρησε» την Μπέλ Άμπές (Μαρία Φελίξ), αφού μεταμόρφωσε σε κέντρα της μόδας το «Ιπποκράτη» και το «Ζαρντέν ντε Παρί», ο μεγαλοφυής και πάντα ανέραστος Νταγκλάρ γνωρίζει μια χαριτωμένη κοπελίτσα, την Νινί (Φρανσουάζ Άρνουλ) σ' ένα ταπεινό κεντράκι της κακόφημης, τότε, συνοικίας της Μονμάρτρ. Ο δημιουργός μέσα του ένθουσιάζεται. Η Νινί, όταν την εκπαιδεύσει όπως μόνον εκείνος ξέρει, θα γίνει η βασίλισσα του Παρισιού. Όσο για το κέντρο όπου χορεύουν ένα είδος καντρίλλας ξεπερασμένης μόδας, αυτό θα το ονομάσει «Μουλέν Ρούζ» και τον χορό, «Φρέντς Κανκάν».

Για όλα αυτά, όμως, τα σχέδια χρειάζεται χρήματα και, όπως συνήθως, απευθύνεται στον τακτικό του χρηματοδότη, έναν περσιό τύπο, ψηλό και κοκκαλιάρη, τον βαρόνο Βάλτερ (Ζάν-Ροζέ Κωσιμόν), ο οποίος τον ζηλεύει γιατί είναι έρωτευμένος με την ωραιότατη Μπέλ Άμπές. Για το χατήρι της (ελπίζει πως αυτή θα είναι το άστέρι του καινούργιου κέντρου), ο Βάλτερ δεν αρνείται. Όλα φαίνεται να πηγαίνουν κατ'εύχην για τον Νταγκλάρ, αλλά η μικρή Νινί, που έχει γίνει πρώτης τάξεως χορεύτρια και επιτρέπει κάθε έλπιδα, τον έχει έρωτευθει και, σε μια ξαλλή σκηνή, πιάνονται από τα μαλλιά με την Μπέλ Άμπές. Ο Νταγκλάρ θα δει τα σχέδιά του να ματαιώνονται γιατί η Μπέλ Άμπές πείθει τον βαρόνο να αποσύρει την υποστήριξη του, ή γειτονιά ολόκληρη σηκώνεται εναντίον του Νταγκλάρ γιατί η καινούργια επιχείρησι χτυπά τα συμφέροντα ενός ώριμου κύκλου και η Νινί... Η Νινί λατρεύει τον Νταγκλάρ, αλλά ξέρει πως για κείνον δεν είναι παρά άλλη μία χορεύτρια που θα πάψει να τον ενδιαφέρει μόλις γίνει διάσημη. Γι' αυτό και διστάζει ανάμεσα σ' ένα νεαρό αυθεντικό πρίγκιπα, ο οποίος μάλιστα αποπειράται ν' αυτοκτονήσει για χάρι της και στον Πάολο, την πρώτη της αγάπη. Στο τέλος, θέβαια, όλα θα διορθωθούν και η Νινί θ' αφοσιωθεί στο χορό και στο «Μουλέν Ρούζ», ενώ ένα διαβόλεμένο Φρέντς Κανκάν παρασύρει τα πάντα στην όθνη.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΛΥΣΤΡΑ, Η ΝΙΝΙ (ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΑΡΝΟΥΛ) ΕΓΙΝΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ «ΚΑΝΚΑΝ»





Η ΦΛΟΓΕΡΗ, ΠΑΝΕΜΟΡΦΗ ΜΠΕΛ ΑΜΠΕΣ (ΜΑΡΙΑ ΦΕΛΙΣ) ΓΑΛΒΑΝΙΖΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΤΟΥ «ΦΕΝ-ΝΤΕ-ΣΙΕΚΛ» ΜΕ ΤΟΝ «ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ»

‘Η παλέττα του πατέρα

Λέγεται πως μπροστά σ’ αυτήν την τελευταία σκηνή, τὸ Κανκάν τοῦ Τζὼν Χούστον στὸ «Μουλὲν Ροϋζ» μοιάζει σὰν ξεθαμμένη κάρτ-ποστάλ. Ἐδῶ, ἄλλωστε, στὰ χρώματα, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπὸ τὶς προσπάθειες τῆς ἀμερικανικῆς ἐκείνης ταινίας, νὰ ἀποδοθοῦν τὰ χρώματα τῶν πινάκων τοῦ Λωτρέκ μὲ εἰδικὲς ζελατίνες. Ὁ Ρενουάρ χρησιμοποιεῖ καθαρὰ χρώματα, γλυκύτατα μαῦρα, θελούδινα κα-στανά, ἀπαλῶτατα ξανθοκίτρινα.

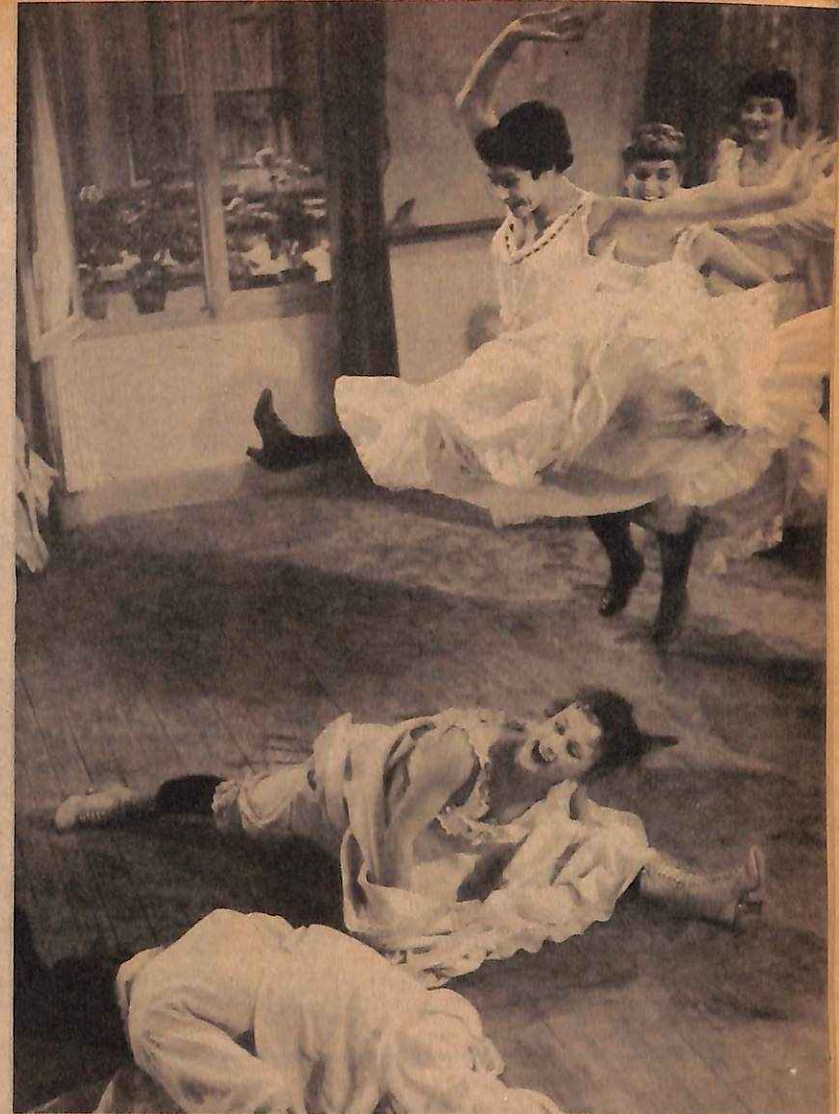
Ἡ ταινία, ἡ ὁποία βασίζεται σὲ μιὰ ἰδέα τοῦ Ἀντρέ-Πῶλ Ἀντουάν, γράφτηκε ὁλόκληρη ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Ζὰν Ρενουάρ καὶ συμμετέχουν σ’ αὐτὴν πολλοὶ Γάλλοι καὶ Ἴταλοι ἡθοποιοὶ καθὼς καὶ ἡ Μεξικανὴ Μαρία Φελίξ πού θὰ ξαναδοῦμε σύντομα στὴν «Ὠραία Ὁ-τερό». Ἡ μουσικὴ εἶναι τοῦ Ζῶρζ Βὰν Παρύς καὶ στὰ τραγούδια ἔ-χομε τὴν εὐκαιρία ν’ ἀκούσωμε τὴν Ἐντίθ Πιάφ, τὴν Πατασοῦ, τὸν Ἀντρέ Κλαῶ καὶ ἄλλους. Τὸ χρῶμα εἶναι τῆς «Τεχνικολόρ» καὶ ἡ ταινία γυρίστηκε, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, γιὰ πανοραμικὴ ὁθόνη, πράγμα πού θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὰ διάφορα κομμένα κεφάλια πού βλέπομε συνήθως στὴν Ἀθήνα.

Ἡ τελευταία αὐτῆς ταινία τοῦ Ρενουάρ προεβλήθη ἐκτός φεστι-βάλ στὶς Κάννες ἐφέτος, πράγμα πού τῆς ἐστοίχισε πιθανῶτα τὸ «Γκράν Πρί». Ἀκόμη καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Διεθνούς Κριτικῆς θὰ τὴν ἐθράβευε, ἐὰν δὲν εἶχε δημιουργηθῇ αὐτὴ ἡ ἀκατανόητη παρεξήγη-σις πού ἔκανε πολλοὺς νὰ διαδίδουν ὅτι ὁ παραγωγὸς εἶχε ἀρνηθῇ νὰ τὴν παρουσιάσῃ ἐὰν δὲν τοῦ ἐξησφάλιζαν τὸ πρῶτο θραῦειο, ἐκ τῶν προτέρων. Τὸ θέβαιον εἶναι πὼς μιὰ ταινία τέτοιας ἀξίας δὲν μπο-ρεῖ νὰ διακινδυνεύσῃ νὰ ἔρθῃ σὲ δευτέρη μοῖρα σ’ ἓνα φεστιβάλ ὅπου τόσων εἰδῶν πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐπιρροὲς παίζουν ρόλο στὴν τελικὴ ἀπονομὴ τῶν θραυείων. Πάντως, ἡ ἀπουσία τῆς ἦταν αἰσθη-

στὰ χέρια τοῦ γιου

τή, ἰδίως γιὰτὶ οἱ ὑπόλοιπες ταινίες τῆς γαλλικῆς συμμετοχῆς δὲν ἦσαν ἀπὸ τὶς καλύτερες. Κάτι τέτοια ὅμως ἐπεισόδια συντελοῦν στὴν πτώσι τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου τῶν κινηματογραφικῶν φεστιβάλ αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Γιὰτὶ εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ «Φρέντς Κανκάν» εἶναι ταινία μεγάλῃς καλλιτεχνικῆς ἀξίας καὶ ὄχι μόνον ἓνα αἰσθητικὸ, πολύχρωμο, γοητευτικὸ θέαμα γιὰ τὸ πολὺ κοι-νόν. Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι δὲν θ’ ἀργήσωμε νὰ τὸ δοῦμε καὶ στὴν Ἀθή-να καὶ ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν αἰθουσῶν, πού μὲ τόση προθυμία τὶς διαθέτουν γιὰ τὶς μετριώτερες παραγωγὲς τοῦ Χόλλυγουντ, δὲν θὰ κλείσουν τὶς πόρτες τοὺς ἐμπρὸς στὸ ὥραιο αὐτὸ ἐπίτευγμα τοῦ εὐ-ρωπαϊκοῦ κινηματογράφου.

Ὅσο γιὰ τοὺς πρωταγωνιστὰς τέλος τοῦ «Φρέντς Κανκάν», τί θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πού νὰ μὴν εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους; Ἡ συμ-παθέστατη μορφή τοῦ Ζὰν Γκαμπιὲν κυριαρχεῖ. Πλάι του, οἱ δύο πρω-ταγωνίστριες ἀντιπροσωπεύουν δύο ἀπόλυτα διαφορετικοὺς, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ὥραϊους γυναικείους τύπους: εἶναι ἡ κλασικὰ ὁμορφὴ Μαρία Φελίξ μὲ τὰ τεράστια μαῦρα μάτια, καὶ τὸ πιδ χαριτωμένο χαμίνι τοῦ Παρισίου, ἡ μικροκαμωμένη Φρανσουάζ Ἀρνούλ πού οἱ Ἀθη-ναῖοι γνωρίζουν καλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ὁθόνη καὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Καὶ οἱ δύο προσφέρουν τὸ κέφι καὶ τὴ ζωτικότητα τοὺς στὴν ταινία, μαζί μὲ τὴν Ντόρα Ντόλλ, τὴν Βαλαντίν Τσιέ, τὸν Τζᾶννι Ἐσπόζιτο καὶ τὸν Φράνκο Παστόριο. Ἀλλὰ, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, τὸ «Φρέντς Κανκάν» δὲν εἶναι φιλμ ἡθοποιῶν. Εἶναι φιλμ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον σκηνοθέτου καὶ σὰν τέτοιο θὰ τὸ δοῦμε καὶ θὰ τὸ ἀπολαύσωμε μιὰ καί, ἐξαιρετικὰ αὐτῇ τῇ φορᾷ, ὁ γιὸς δὲν ἔχει γεννηθῇ ἀνάξι-ος τοῦ πατέρα... Ὁ μεγάλος ζωγράφος Ἀβγουστος Ρενουάρ δημι-ουργεῖ τώρα κινούμενους πινάκες χάρις στὸ γιὸν του, τὸν σκηνοθέτη Ζὰν Ρενουάρ, πού συνεχίζει τὴν παράδοσι τοῦ «ἐμπρεσιονισμοῦ»...



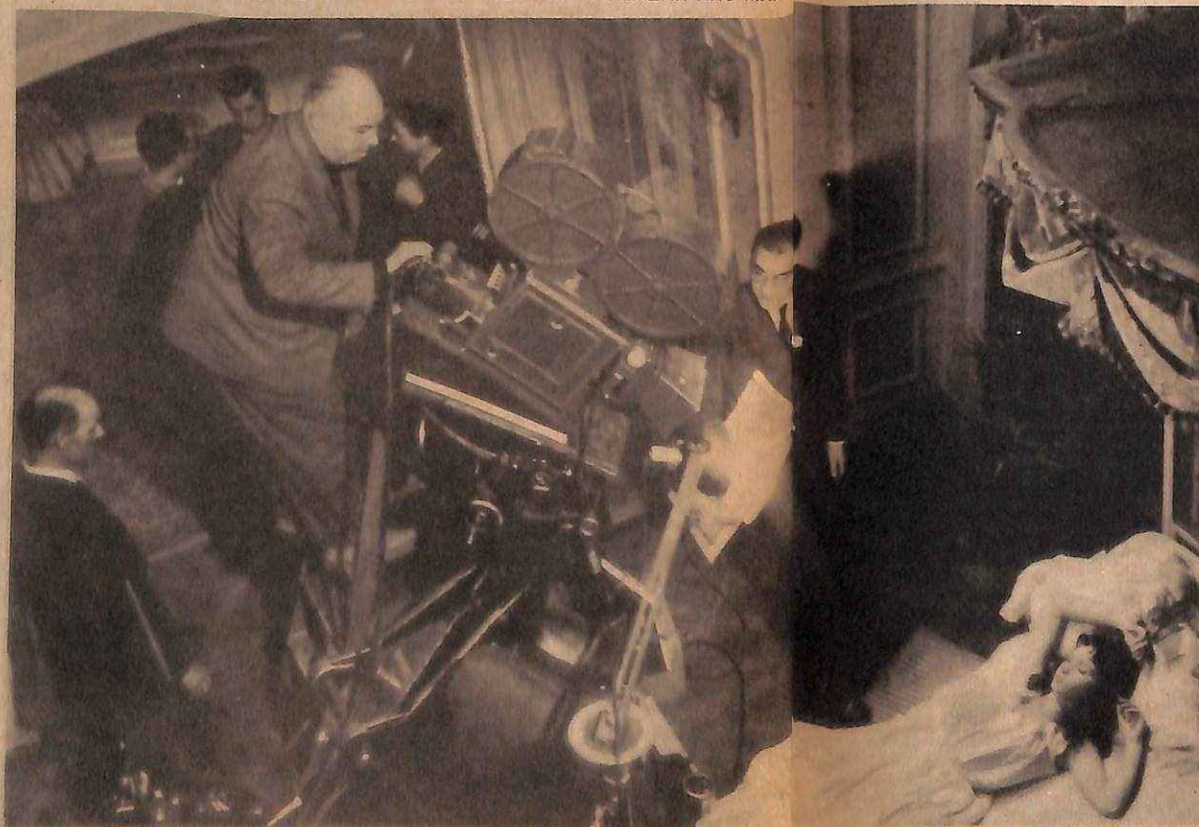
ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ «KANKAN» ΕΓΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ ΝΤΑΓΚΛΑΡ

ΦΡΕΝΤΣ — KANKAN

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΟΞΑ, Η ΝΙΝΙ ΘΕΛΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΝΤΑΓΚΛΑΡ



ΠΩΣ Η ΝΙΝΙ ΗΤΑΝ «ΜΟΝΗ» ΣΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑ ΤΗΣ: ΤΡΙΓΥΡΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΕΣ, ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΟΥΣ



Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΖΑΝ ΡΕΝΟΥΑΡ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΜΠΑΛΕΤΟ ΤΟΥ «ΜΟΥΛΕΝ-ΡΟΥΖ». ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟΥ, Η ΑΡΝΟΥΛ

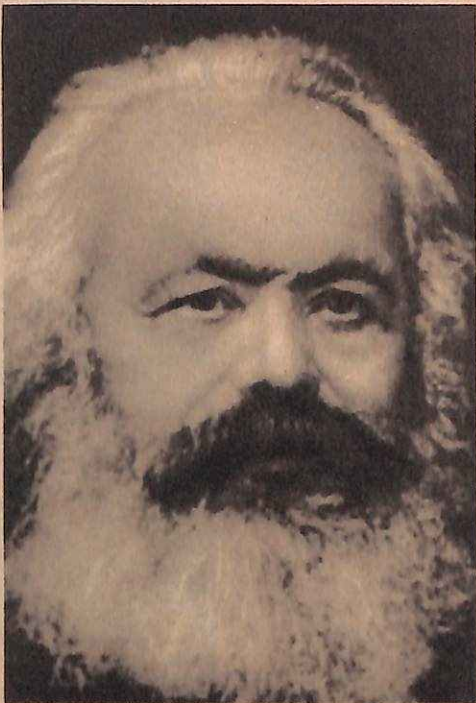


ΑΚΜΗ, ΠΑΡΑΚΜΗ ΚΑΙ ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Ίσως είναι αληθινό ότι οι κομμουνιστάι δεν αλλάζουν τούς σκοπούς των — ποιός θά ι-σχυριζόταν όμως ότι είναι αμετάπειστοι και στα ζητήματα της κομμώσεως; Τά παλιά χρόνια, δεν μπορούσε να έννοηθή καθώς πρέ-πει μολσεβίκος χωρίς μακρυά, τελείως ά-ψαλίδιστη γενειάδα...

Άλλά με τόν καιρό αλλάζουν και τά ηθη. Μέσα σέ 75 χρόνια, ή κομμουνιστική τριχο-φυία έχει περάσει δλα τά στάδια: από τόν πληθωρισμό του Μάρξ (1880) ως τόν δόλγυ-μνο πρόσωπο του Κροϋστσεφ (1955), με έν-διάμεσους σταθμούς τόν μουσι του Τρότσκυ (1920), τόν μουστάκι του Στάλιν (1940) και τή χωρίστρα του Μαλένκωφ (1953). Δεν έ-χουμε φυσικά τή δυνατότητα να μαντέψουμε άν ή εξέλιξι των τριχών των σοσιετικών ή-γετών είναι συνέπεια κάποιας έσωτερικής με-ταβολής ή άν θάχη έξωτερικές συνέπειες ή, τέλος, άν ύποηλοι κάποια κατάπτωσι του οργανισμού των Ιθυνόντων. Άλλωστε ύπάρ-χει και ή θεωρία ότι ή φαλάκρα δεν είναι σημάδι παρακμής.

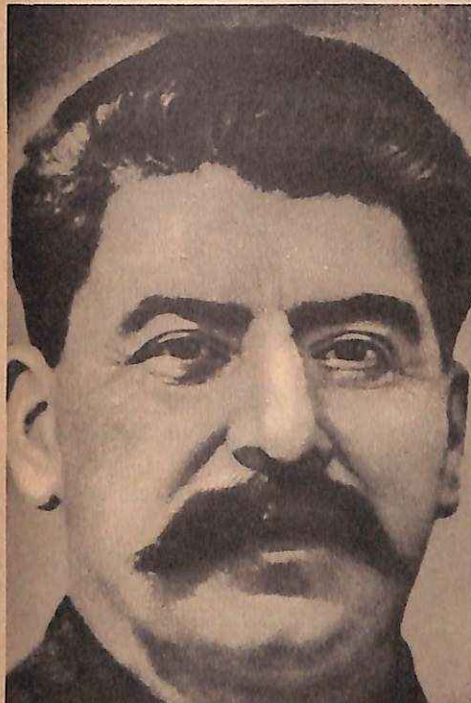
Τό μόνο θετικό είναι ότι ό Κροϋστσεφ μοι-άζει πιδ... άσπροπρόσωπός από τόν Στάλιν, τόν Μάρξ και τούς άλλους προκατόχους του...



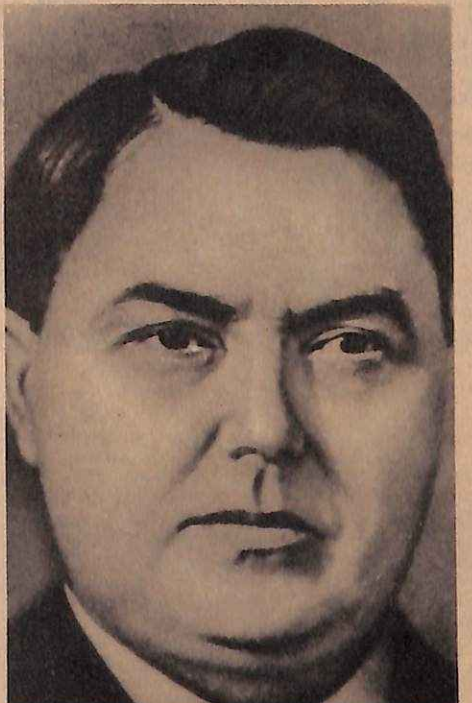
ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ: Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΚΑΠΟΤΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΥΚΝΟ ΔΑΣΟΣ



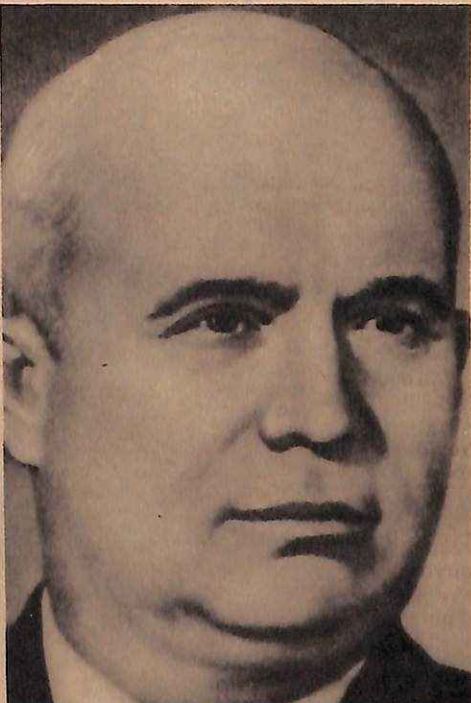
Ο ΛΕΩΝ ΤΡΟΤΣΚΥ, ΜΕ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥ-ΣΙ, ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ



Ο ΣΤΑΛΙΝ ΔΕΝ ΘΑ ΗΣΥΧΑΖΕ ΑΝ ΔΕΝ ΕΞΑΛΕΙ-ΦΕ ΠΑΣΗ ΘΥΣΙΑ ΤΟ ΜΟΥΣΙ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΥ...



Ο ΜΑΛΕΝΚΩΦ ΕΠΕΦΕΡΕ ΠΡΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΤΑΒΟ-ΛΕΣ ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΕΝΤΑΕΤΕΣ ΣΧΕΔΙΟ...



...ΑΛΛΑ Ο ΚΡΟΥΤΣΕΦ ΠΛΕΙΟΔΟΤΕΙ ΑΝΑΜΦΙ-ΣΒΗΤΗΤΑ: Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΝΟΙΓΕΤΑΙ ΛΕΙΟΣ!...

Τό μαγικό περιδέραιο

(Συνέχεια από σελ. 27)

—Φεύγουμε, τόν πιάνει άπ' τó χέρι. Θ' άνε-δούμε στη γή πριν πάσσουν.

—Και πώς θ' άνεδούμε, πού οι πύλες είναι κλειστές;

Η Ξανθή δεν διστάζει στιγμή. Πιάνει τó μα-γικό περιδέραιο και ζητάει τήν πρώτη τής χάρι. Κάτι σά σεισμός ακούγεται τότε, ένα θαύ πη-γάδι άνοίγει πρós τά πάνω κι' ή λάμψι του περι-δέραιου τούς άνεβάζει, τούς άνεβάζει, ώπου φτάνουν στο χέλιος και μ' ένα πήδημα πατούνε στη γή.

Μόλις πρόλαβαν. Άπό θαθεία τούς κυνηγάει τ' άγριο μουγγρητό του Μαντρακούκου. Έξω εί-ναι νύχτα σκοτάδι. Τρέχουν σέ πυκνό δάσος, πι-ασμένοι άπ' τó χέρι. Πρέπει να διστούν. Όσο βαστάει ή νύχτα, ό μεγάλος καλικάντζαρος έχει τή δύναμι να περπατάει και στη γή. Όπου νά-ναι θά δγί άπ' τó βαθύ πηγάδι, να τούς κυνηγή-ση. Τούς κυνηγάει. Ό άέρας φέρνει τή θρώμικη μυρουδιά του. Άλλά μπροστά τους —δεν μπο-ρούν πιά να τρέξουν. Ένα μεγάλο δουερó πο-τάμι τούς φράζει τó δρόμο. Κι' ή θρώμικη μυρου-διά δρίσκειται πιδ κοντά τους.

Έτσι ή Ξανθή χρειάζεται ν' άγγίξει δεύτερη φορά τīs μαγικές χάντρες τής. Ένα ξερό πλα-τανόφυλλο γίνεται δάρκα και τó ρεύμα τούς πα-ρασέρνει λοξά, δλο λοξά. Όπου να φτάσουν στήν άντικρινή άχθη έχει πιά ζημερώσει. Σέ λίγο ένας χρυσός ήλιος λούζει τ' άνοιξιάνικα περιδóλια, πού μοσκοβολούν όπως τó φαντάζονται κάτω, στα τάρταρα, όταν έτοιμάζαν άρώματα για λουλού-δια και φωνές για πουλιά.

Ένα άπ' αυτά τά περιδóλια διαλέγουν, να ζήσουν τήν εύτυχία τους.

Η ζωή τους κυλάει τόσο δμορφα, πού πολ-λές φορές τούς πιάνει ένας φόδος, μίν ή εύτυχία τους δεν βαστάει. Κι' αληθινά, ένα δράδυ, ό Κωσταντής δεν γύρισε. Η Ξανθή έκλαψε πολύ. Σφούγγισε και ξανασφούγγισε τά μάτια τής με τά μακριά χρυσάφνια μαλλιά τής, αλλά τά δά-κρυα δεν στέρευν. Κι' δσο περνούσαν οι μέρες

και οι μήνες, τόσο περισσότερο έκλαιγε. Φοβόταν πώς ή άγάπη του δεν ήταν αληθινή, άφού τήν εί-χαν άποφασίσει, χιλιάδες χρόνια πριν, οι χη-ρικοί. Κι' όμως, αυτή, και χωρίς τούς χρησμούς, έννοιασε πώς μόνο αυτόν άγαπούσε. Και συλλο-γιζόταν πόσο καλύτερα θάταν δίχως τή θεϊκή τής καταγωγή, —ένα άπλό κορίτσι τής γής. Πόσο θάθελε να μίν έπαψε ή άγάπη του, και τί δεν θάδινε για να μάθι πού βρίσκεται...

Τότε μιά σκέψι περνάει άπ' τó μυαλό τής και τά δάκρυά τής σταματούν και στα χέλια τής φέγγει ένα χαμόγελο.

Στό σπίτι του Κωσταντή γίνεται μεγάλη χα-ρά. Οι καλεσμένοι γλεντοκοπούν για τó γυρισμό του και χορεύουν για τó γάμο του, πού είναι να γίνη τ' άπόγεμα, μέρα πρωτοχρονιά.

Πρώτη φορά, άπó τότε πού χάθηκε, τόν είδε σέ μακρινό δρόμο ένας χωριανός του. Τόν ζύγω-σε, τού μίλησε, ό Κωσταντής δεν καταλάβαινε τίποτε. Έτρεξαν κι' άλλοι χωριανοί, παρασύλα-ξαν, τού μίλησαν, τίποτε. Τότε τó είπαν και στή μάνα του. Έτρεξε κι' έκείνη, τόν άγκάλιασε, τόν φίλησε —κι' αυτό ήταν. Τό φιλι τής μάνας έσθη-σε τó άλλο, τής ζωτικιάς, όταν βρήκε τó μαντή-λι τής. Άρχισε πιά να τά θυμάται δλα, μόνο πού έξέχασε και τά τάρταρα και τήν Ξανθή και τó περι-δóλι τους. Κι' άφού τά έξέχασε και τήν Ξανθή και τó περι-δóλι τους, δέχτηκε να παντρευτή και να γίνη ή χαρά πάνω στο χρόνο.

Οι καλεσμένοι γλεντοκοπούν και χορεύουν κι' οι δάγιες μπαινοβγαίνουν και χορεύουν κι' άλλες δάγιες μέσα έτοιμάζουν και κουβαλούν κρασί κι' άλλες δάγιες μέσα έτοιμάζουν και ζυμώνουν. Είναι μαζί τους και μιά ζητιανοπούλα πού ήρθε άκάλεστη και τήν κράτησαν να βοηθήσει. Κι' ή ζητιανοπούλα παίρνει από τó προζύμι και πλά-θει ένα πουλί. Και βγαίνει με τó πουλί στόν όν-τά, και τά βιολιά σταματούνε, κόβονται τά τρα-γούδια κι' ό χορός, κι' δλοι άπομένουν να κυτ-τάζουν τó ζυμαρένιο πουλί, πού δεν είναι πιά ά-πό ζυμάρι. Έχει γίνη χρυσό, και φτερουγίζει άνήσυχο, και κελαιδεύει.

Ποτέ δεν άκούστηκε κελαιδισμός γλυκύτερος,

Είναι σά να λαλούν δλα τά πουλιά τού δάσους μαζί. Και μέσ' στο δάσος να κυλάει φλέρ...φλέρ... ένα ρυάκι. Και μέσ' στο ρυάκι να λούζεται μιά νεράιδα. Άκούγεται τó τρίξιμο πού κάνουν τά γυμνά πόδια τής στα ξερά φύλλα τής δχθής. Οι σταγόνες πέφτουν άπ' τά μαλλιά τής. Ένα θρόι-σμα άνοιξιάνικο σέρνεται στα καλάμια. Τά που-λιά τó γλυκαίνουν και τó ρίχνουν με τó κίτρινο ράμφος τους σ' δλο τó δάσος. Κι' δλο τó δάσος παρακαλεί, όποιος βρήκε τó μαντήλι τής...

—Ξανθή! δάζει μιά φωνή ό Κωσταντής και τινάζεται άπάνω.

Καθώς διώνει τή ζάλη άπ' τά μάτια του, τά κουρέλια φεύγουν άπ' τή ζητιανοπούλα κι' ένα πράσινο λάμπος άγκαλιάζει πάλι τούς δμούς τής και πέφτει από κεί σέ έσθίτα με χλοερές πτυχές. Τό γλέντι χαλάει πιά. Ό Κωσταντής, μιάν άγα-πάει. Τήν Ξανθή. Και τήν παίρνει και φεύγουν. Στό δρόμο πρós τά περιδóλια ό χειμώνας μο-σκοβολάει σαν άνοιξι. Χίλια πουλιά κελαιδεύουν στήν καρδιά τους.

Περπάτησαν πολύ δρόμο, και κουράστηκαν. Τί λές, προτείνει ό Κωσταντής. Δεν άνεβαίνουμε στή λάμψι του περιδέραιου να φτάσουμε γρήγορα; Η Ξανθή δεν άποκρίνεται. Και τότε ό Κω-σταντής προσέχει πώς δεν φοράει πιά τó περι-δέραιο. Χλωμιάζει.

—Σού τίκλεσαν; άρθρώνει.

Η Ξανθή είναι ήρεμη και χαμογελάει. Όχι, λέει. Δεν μου τίκλεσαν. Έξαφανίστηκε μόνο του, γιατί τού ζήτησα και τήν τρίτη χάρι, τήν τελευ-ταία: να με πάη όπου βρίσκεσαι, να σέ κάνη να με θυμηθής.

—Και θυσιάσες γι' αυτό τήν τελευταία θεϊ-κή σου δύναμι;

—Ηθελα να δώ άν μ' άγαπούσες από μό-νος σου.

—Και τώρα; Άν βρεθής κάποτε σέ κίνδυνο; Η Ξανθή χαμογελάει άκόμα.

—Έχω έσένα. Η άγάπη είναι ή μεγαλύτε-ρη δύναμι άπ' δλες...

ΜΙΧ. ΠΕΡΑΝΘΗΣ

ΗΧΩ

ΣΠΙΤΙ ΚΑΘΑΡΟ - ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

HOOVER

Τό μόνο πλυντήριο πού δεν φθείρει τó ρούχο (είδική πατέντα HOOVER) πλένει γρήγορα (σέ 2 ή 4 λεπτά 3 κιλά ρούχα), άπα-λά τέλεμα και θράζει τó νερό έντός του κάδου

Σιδερώνει δι άτρουύ Υγραίνει ένώ σιδερώνει Σιδερώνει έπίσης στεγνά

Η μοναδική σκούπα στόν κόσμο με τρεις άποτε-λεσματικές ένέργειες ΚΤΥΠΑ - ΣΚΟΥΠΙΖΕΙ - ΑΠΟΡΡΟΦΑ (είδική πατέντα HOOVER)

Παρκετάρει καλύτερα και εύκολότερα, πατώματα και έπιπλα χωρίς στίς δύο θούρ-τσες πού περιστρέφονται άντιδétως.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

B. & K. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΡ. ΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΧΡ. ΑΛΛΑ 13α ΤΗΛ. 26-747

ΓΚΡΕΚΑ

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΡ. ΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Γερά και Δευκά Δόντια

Ν 6

ΑΡ. ΑΔ. 65796/10779



ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ:

Τον Μάιο του 1781, η Έμμα Χάρτ, μία νέα έπαρ-
χιωτοπούλα, έντελώς άμόρφωτη, με όμορφη έκθαμβω-
τική και παρελθόν όχι άμεμπτο, γνωρίζεται τυχαία
με κάποιον πλοίαρχο, τον Ουίλλεμ—Παίην. Από τη
γνωριμία αυτή αρχίζει μία νέα φάση της ζωής της.
Μπαίνει σ' έναν κύκλο γλεντζέδων άριστοκρατών και
συνδέεται πρώτα με τον Ουίλλεμ—Παίην και κατόπιν
μ' ένα φίλο του, τον σέρ Χένρυ Φέδερστον. Μένει για
λίγον καιρό στον πύργο του τελευταίου. Όταν όμως
μαθαίνει πως η Έμμα πρόκειται ν' αποκτήσει παιδί, ο
σέρ Χένρυ, που δεν έχει καμμία διάθεση νά μπλέξει
με τέτοιες εύθινες, τη διώχνει. Στον πύργο του σέρ
Χένρυ η Έμμα έχει γνωρίσει στο άναμεταξύ τον Τσάρλς
Γκερέβιλ, άναφο του πρεσβευτή της Άγγλίας στη Νε-
άπολη. Ο Γκερέβιλ, γοητευμένος από τη γνωριμία
της, παίρνει την Έμμα στο σπίτι του, στο Λονδίνο,
μαζί με τη μητέρα της, την κ. Κάντογκαν, έντελώς
άνοστηρόβουλα, με μόνο σκοπό νά της δώσει μία μά-
ρρωτη αντίξια της όμορφιάς της. Η Έμμα όμως τον
ερωτεύεται και, ύπερνικώντας τους διαταγμούς του, γί-
νεται έρωμένη του. Άλλά ο Γκερέβιλ έχει οικονομικές
συνεισφορές και θέλει νά κάνει έναν πλούσιο γάμο.
Για νά εξοφρωθή την Έμμα, την πείθει νά δεχτεί
την πρόκληση του θείου του, του λόρδου Χάμιλτον,
και νά φύγει για τη Νεάπολη, δίνοντάς της την ύ-
πόσχεση πως θα πάει και ο ίδιος άργότερα εκεί για
νά τη βρει. Πολύ άπρόθυμα, η Έμμα φεύγει. Στο τα-
ξίδι τη συνοδεύουν η μητέρα της και ο Γκέιβιν, ένας
συγγενής του λόρδου Χάμιλτον...

10

Καί τό κακό θά χειροτερεύη ακόμη περισσότε-
ρο, πρίν γυρίση στό καλύτερο, συλλογίζονταν
ή Έμμα φέροντας στό νοῦ της τά λόγια
αὐτά πού συνηθίσε νά λέη ἡ γιαιγιά της δταν ἀρ-
ρωστούσε. Καί πρόσθετε: «Ἄν παραδεχτούμε
πὼς κάποτε θά γυρίση στό καλύτερο.
Ἐξιστόρησε τὰ δάσκανά της στόν Ρόμνεϋ κι'
ἐκεῖνος, λέγοντάς της πόσο ἔρημος καί μόνος θά

ἦταν χωρίς τή συντροφιά της, τή συμβούλεψε νά
πάη στή Νεάπολη. Ἡ Έμμα τὸν ρώτησε δηκτι-
κά ἂν ὁ Γκερέβιλ τὸν εἶχε δώσει νά της δώσει αὐ-
τὴ τή συμβουλή, καί, χαμογελώντας, ὁ Ρόμνεϋ
παραδέχτηκε πὼς πράγματι ὁ Γκερέβιλ τὸν εἶχε
παρακαλέσει νά τὴν πείσει νά κάνει τὸ ταξίδι.

—Εἰλικρινά ὅμως νομίζω, πρόσθεσε, πὼς ἡ
ἀλλαγὴ θά σοῦ κάνει καλὸ.

Ὁ Γκερέβιλ εἶχε παρακαλέσει μὲ τρόπο καί
τὴ μητέρα της νά τὴ νουθετήσῃ.

—Νὰ σοῦ πῶ, εἶχε ἐξηγήσει ἡ κ. Κάντογκαν
στὴν Έμμα. Ἐνὰ ταξιδάκι δὲ θά μοῦ κακοφαι-
νότανε. Μὲ ξέρεις ἐμένα, ἄμα μὴ μὴ παρουσιάζε-
ται μιά εὐκαιρία, δὲ λέω ποτὲ ὄχι.

Κι' ἐπειτα ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἄλλο
γράμμα τοῦ σέρ Ουίλλιαμ, ἡ παγερότητα τοῦ
Γκερέβιλ ἔλυωσε.

—Έμμα, ρώτησε τρυφερά, πόσο μ' ἀγαπάς;

—Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Τὸ ξέρεις, Γκε-
ρέβιλ.

—Κι' αὐτὸ σημαίνει πὼς θά ἦσουν ἀπόλυτοι
νά κάνης κάθε θυσία γιὰ χάρι μου, ναί ἢ ὄχι;

—Ὁ, τιδήποτε, ἐκτός ἀπὸ τὸ νά πάω στή
Νεάπολη.

—Κι' ἂν οὐδέποτε πὼς εἶναι ἀνάγκη νά πᾶς
γιὰ νά μοῦ προσφέρῃς μιά προσωπικὴ ἐκδούλευ-
ση; Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς τότε θά μοῦ ἔκανες τὴ
χάρη.

Χαμογέλασε τρυφερά καί συνέχισε:

—Ἀσφαλῶς ναί, ἔτσι δὲν εἶναι, ἀγάπη μου;

Ἡ Έμμα καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νά
ἔχη καμμία ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὰ τὰ καλοτίσσμα-
τα.

—Δὲ σὲ καταλαβαίνω, Γκερέβιλ, εἶπε.

—Ἀκουσε, λοιπόν, νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ὡς
τώρα κατάρθωνα ν' ἀντιμετωπίζω τὰ δικά σου
ἔξοδα, τὰ ἔξοδα τῆς μητέρας σου καί τοῦ παιδιοῦ
σου, κάνοντας δάνεια μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θά τὰ
πληρώων με τὰ λεπτὰ πού ὑπολογίζω νά κληρο-
νομήσω κάποτε. Αὐτὸ ὅμως δὲ μπορεῖ νά ἐξα-
κολουθήσῃ. Ἡ θά πᾶς στή Νεάπολη γιὰ νά με
βοηθήσῃς, ἢ θά ὑποχρεωθῶ νά σοῦ ἀρνηθῶ τὴν
προστασία μου.

—Τί ἐννοεῖς, ἐνὰ σὲ βοηθήσω;

Ὁ Γκερέβιλ γέλασε μὲ ἀμηχανία.

—Ὁ Χάμιλτον ἀρχισε νά ἐνδιαφέρεται γιὰ
κάποια ἄλλη χήρα.

—Ἐχω τὴν ἐντύπωση πὼς δὲ λὲς τὴν ἀλή-
θεια, εἶπε ἡ Έμμα καχύποπτα.

Ὁ Γκερέβιλ τῆς ἔρριξε ἓνα βλέμμα ἀγέρωχο.

—Δὲ συνηθίζω νά λέω ψέματα!

Ἡ Έμμα ἦταν τώρα ἀπολύτως θεδαῖα πὼς
κάτι κρυβότανε πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά.

—Θὰ πᾶς, ἂν μὲ συνοδεύσῃς ἐσύ.

Ὁ Γκερέβιλ ἀναστέναξε ἐπιδεικτικά.

—Μακάρι νά μποροῦσα, Έμμα. Πίστημέ με,
ἡ Ἰταλία μ' ἀρέσει πολὺ καί θάθελα νά περάσω
ἐκεῖ λίγους ξέγνοιαστους μῆνες.

—Τότε;

—Οἱ ὑποθέσεις τοῦ Χάμιλτον εἶναι κάπως
μπλεγμένες καί ἡ παρουσία μου ἐδῶ εἶναι ἀπαρ-
αιτήτη. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς ἀργότερα,
ἂς ποῦμε σὲ τρεῖς ἢ τέσσερες μῆνες, θάρω νά
σὲ πάρω.

Ἡ Έμμα καταλάβαινε πὼς ἔχανε ἔδαφος κι'
ἔχανε ἀπεγνωσμένα νά βρῇ κάποιο ἐπιχείρημα
γιὰ νά ἐπιμείνῃ στὴν ἀρνήσι της. Θυμήθηκε τὸ
παιδί της σὲ τὸ Χόουαρτεν.

—Εἶναι σκληρὸ ἐκ μέρους σου νά μοῦ ζητᾶς
νά ἐγκαταλείψω τὴν κορούλα μου.

Ὁ Γκερέβιλ ἐκνευρίσθηκε.

—Δὲ δυσκολεύτηκες καθόλου νά τὴν ἐγκα-
ταλείψῃς πρίν ἀπὸ τρία χρόνια.

—Ὡ, Γκερέβιλ, πὼς μιλάς ἔτσι;

—Πόσες φορές τὴν εἶδες ἀπὸ τότε; Ἡ μάλ-
λον πόσες φορές αἰσθάνθηκες τὴν ἐπιθυμία νά
τὴν δῇς;

Θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτὸ της γιὰτὶ δὲν κατάρ-
θωνε νά κλάψῃ λιγάκι, ἡ Έμμα σήκωσε ψηλὰ τὸ
κεφάλι μὲ μιά κίνηση ἀγέρωχη.

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἐκεῖνο πού μ' ἀνη-
συχεῖ εἶναι πὼς θά μπορῶ νά στέλνω λεπτὰ γιὰ
τὴ διατροφή της. Τί θάθελες; Νὰ ζητῶ λεπτὰ
ἀπ' τὸ θείο σου γιὰ νά τὰ στέλνω στὴ γιαιγιά μου;

Ὁ Γκερέβιλ τὴν κύτταξε, ἀνήσυχος.

—Ἀσφαλῶς ὄχι!

Μισόκλεισε τὰ μάτια καί ρώτησε:

—Ἐκανες ποτὲ λόγο τοῦ Χάμιλτον γιὰ τὸ
παιδί;

—Ὁχι.

—Τόσο τὸ καλύτερο. Προτιμῶ νά μὴν ξέρῃ
τίποτε ὁ Χάμιλτον.

—Γιὰτί;

Ὁ Γκερέβιλ δίστασε.

—Ἄν τὸ μάθῃ, μπορεῖ νά χάσῃ τὴν καλὴ ἰ-
δέα πού ἔχει γιὰ σένα.

—Δὲ λὲς καλύτερα, παρατήρησε ἡ Έμμα
ἔξυπνα, πὼς ἂν τὸ μάθῃ, μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ γνώ-
μη καί νά μὴ με θέλῃ πιά;

—Δὲν εἶπα τίποτε τέτοιο, ἀποκρίθηκε ὁ Γκε-
ρέβιλ διασπαστικά. Ὁ Χάμιλτον σὲ βλέπει σὰ μιά
προσωποποίηση τῆς ὁμορφιάς καί τῆς ἀγνότητος.

Θὰ ἦταν... θὰ ἦταν σκληρὸ νά τὸν ἀπογοητεύσω-
με. Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θά φροντίζω ἐγὼ γιὰ τὸ
παιδί σου ὅσον καιρὸ θά λείπῃς στὴν Ἰταλία.

Λοιπόν, εἶσαι τώρα ἱκανοποιημένη;

Ἡ Έμμα δὲ μπορούσε πιά νά πῇ τίποτε.

—Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου πὼς θάρθῃς νά με
πάρῃς;

—Σοῦ τὸν ἔδωσα κιόλας.

—Τὸν λόγο τῆς τιμῆς σου, Γκερέβιλ;

—Τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, Έμμα.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι...

Ὁ Γκερέβιλ τῆς ἔδωσε ἓνα γρήγορο φιλί.

—Σ' εὐχαριστῶ, Έμμα. Εἶσαι ἓνα πολὺ
γλυκὸ κορίτσι. Ὁμολογῶ πὼς κολακεύομαι πολ-
λὸ πού σὲ βλέπω τόσο λυπημένη γιὰ τὸ χωρισμό
μας, ἔστω καί γιὰ λίγους μῆνες.

—Θάρθῃ καί ἡ μαμά μαζί μου;

—Φυσικά.

—Μά, Γκερέβιλ, φοβοῦμαι. Γιὰ σέβου! Δύο
ἀνυπεράσπιστες γυναῖκες νά κάνουν τόσο τα-
ξίδι ὁλομόναχες!

—Ἀνυπεράσπιστες; Ἀμφιβάλλω. Πάντως, ὁ
Γκέιβιν Χάμιλτον φεύγει κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἰτα-
λία. Ἐσὺ καί ἡ μητέρα σου θά ταξιδεύετε μαζί
του. Ἐλα τώρα, θά χρειασθῇ καινούργια ρούχα
γιὰ τὸ ταξίδι. Θὰ κάνῃ κρύο καί πρέπει νά εἶσαι
ντυμένη ἔξωτά. Σ' ἀφήνω ἐλεύθερη νά ξοδέψῃς
εἰκοσι λίρες...

Συνήρθε ἀμέσως καί πρόσθεσε διασπαστικά:

—Ἡ, ἄλλω, δεκαπέντε.

—Ἀνοίξες τὸ πογγί του, βλέπω. Νὰ κάτι
πρωτάκουστο! εἶπε ἡ Έμμα μ' ἓνα γέλιο ὕστε-
ρικό.

Καί σὲ λίγο πρόσθεσε ἀργὰ-ἀργὰ καί σο-
δαρά:

—Ἐνα μονάχα σοῦ λέω, Γκερέβιλ: ἂν αὐτὸ
εἶναι κόλπο γιὰ νά με ξεφορτωθῇς, νά τὸ ξέρῃς
πὼς δὲ θά σοῦ τὸ συγχωρήσω ποτέ. Ποτέ!

Ἡ Έμμα στεκότανε σὲ κατάστρωμα τοῦ
βαποριοῦ ἀτενίζοντας μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴ
μακρινὴ ἀκτὴ τῆς Ἀγγλίας. Φοροῦσε μιά θα-
ρεῖα κάπα γιὰ νά προφυλάγεται ἀπ' τὸ κρύο τοῦ
Φεβρουαρίου καί τὸ μεγάλο ψάθινο καπέλλο της,
καταλληλότερο γιὰ καλοκαίρι στὴν Ἰταλία πα-
ρὰ γιὰ χειμῶνα στὴν Ἀγγλία, ἦταν δεμένο σὲ
κεφάλι της μ' ἓνα μεταξωτὸ σάλι. Ποτὲ στὴ ζωὴ
της δὲν εἶχε αἰσθανθῇ τόσο ἀπόγνωση. Νὰ φεύ-
γῃς ἔτσι ἀπ' τὸν τόπο σου, εἶναι σὰ νά χάνῃς
ἓνα χέρι ἢ ἓνα πόδι. Ὁ πόνος εἶναι τὸ ἴδιο δυνα-
τός, συλλογίζονταν.

Ὁ Γκέιβιν Χάμιλτον, κουκουλωμένος ὡς τ'
αὐτὰ, στεκότανε πλάι της καί τῆς μιλοῦσε γιὰ
τὸ ταξίδι πού, κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἦταν εὐ-
χάριστο, γιὰτὶ ἡ θάλασσα φαινόταν ἥσυχη. Ἡ

Εἰκονογράφος Χ. Κουσέντου



—Κύττα, Έμμα, κύττα!

Έμμα τὸν ἀγνόησε, ὅπως εἶχε ἀγνοήσει καί τὴ
μητέρα της, πού, πρίν ἀκόμη ξεκινήσῃ τὸ καρά-
δι, εἶχε ζητήσει καταφύγιο κάτω σ' ὅτις καμπίνες.

Ἡ Έμμα ἀναπολοῦσε τὸν ἀποχαιρετισμὸ μὲ
τὸν Ρόμνεϋ. Τῆς φαινότανε πὼς ἔβλεπε μπροστά
της τὸ περίλυπο πρόσωπό του καί πὼς ἀκουγε
τὰ λόγια του —τὴν πένθιμη διαβεβαίωσή του
πὼς ἦξερε ὅτι δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτὲ πιά.

Μὲ τὴ φαντασία της ἔβλεπε ἐπίσης τὸ πρό-
σωπο τοῦ Γκερέβιλ καί τὸ χαμόγελό του πού πρό-
διδε ἀπόλυτη ἱκανοποίηση. Τὸν ἀγαποῦσε καί τὸν
μισοῦσε καί τὸν περιφρονοῦσε. Ἦταν θεδαῖα ὅ-
ρα πὼς τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦταν ἓνα τέχνασμα. Ὁ
Γκερέβιλ δὲ θὰ πῆγαινε ποτὲ στὴν Ἰταλία γιὰ νά
τὴν πάρῃ καί νά τὴν φέρῃ πίσω σὲ τὸ Λονδίνο,
ποτέ!

Ὁ Γκέιβιν μιλοῦσε ὁλοένα, περιγράφοντας
μ' ἐνθουσιασμό τὶς πόλεις πού θά ἐπισκέπτονταν
στὸ ταξίδι τους.

—Ἐλπίζω νά καταλαβαίνῃς, ἀγαπητὴ μου
Έμμα, χαριεντίσθηκε, πόσο τυχερὴ εἶσαι πού
μ' ἔχεις γιὰ συνοδό.

—Ναί, εἶπε ἡ Έμμα πειθίμνα.

—Τότε χαμογέλασε λοιπὸν λιγάκι, ἰκέτευσε
ὁ Γκέιβιν. Δὲ λέω, εἶσαι πάντοτε ὁμορφὴ, ὅποια
κι' ἂν εἶναι ἡ ψυχικὴ σου διάθεση, θά προτιμοῦ-
σα ὅμως ἓνα χαμόγελο ἀπ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ καί
πένθιμο ὄφος. Ἡ ζωὴ ἀρχίζει τώρα γιὰ σένα,
Έμμα, δὲν τελειώνει.

—Σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με μόνη, Γκέιβιν.

Ἐκεῖνος γλίστρησε τὸ μπράτσο του γύρω
ἀπ' τὴ μέση της.

—Ἀλήθεια; εἶπε ἡ Έμμα ἀδιάφορα.

—Ναί, εἶναι κάποιος Νέλσον. Ἐνὰς παρά-
ξενος, θοοσυρὸς καί κοντούλης τύπος, ἀλλὰ πο-
λὺ ἱκανὸς, ἀκουσα νά λένε. Ναί, τὸν λένε Νέλ-
σον... ἂν θυμοῦμαι καλά.

—Δὲ μ' ἐνδιαφέρει διόλου πὼς τὸν λένε!
ἔξασπε ἡ Έμμα. Ἀχ, σὲ παρακαλῶ, Γκέιβιν,
ἄφησέ με μόνη.

Ὁ Γκέιβιν ἀνασήκωσε τοὺς ὄμους, ζήτησε
συγγνώμη καί τὴν ἄφησε. Ἡ Έμμα μετάνιωσε
ἀμέσως γιὰ τὸ ἔξοδά της καί σκέφθηκε πὼς
ἔπρεπε ἀργότερα νά τὸν παρακαλέσῃ νά τὴ συγ-
χωρήσῃ. «Νέλσον —σκέφθηκε ἐντελῶς ξεκαρφω-
τα— ἓνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ». Καί ἡ
σκέψη αὐτὴ τῆς ἔφερε σὲ νοῦ τὸν λησμονημένο
ἀπὸ καιρὸ Ουίλλεμ—Παίην. Ἄν δὲν εἶχε γνω-
ρίσει τὸν Ουίλλεμ—Παίην, δὲ θὰ ἔκανε ποτὲ τὴ
γνωριμία τοῦ σέρ Χένρυ Φέδερστον. Οὐτὸ τοῦ
Γκερέβιλ. Οὐτὸ τοῦ σέρ Ουίλλιαμ Χάμιλτον. Ἄν
δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν Ουίλλεμ—Παίην, δὲ θὰ τα-
ξίδευε τούτῃ τὴ στιγμὴ γιὰ τὴ Νεάπολη. Κι' ὅ-
λα αὐτά, ἐπειδὴ εἶχε θελήσει νά προσφέρῃ μιά
μικρὴ ὑπηρεσία στὸν ξάδερφό της τὸν Τσάρλς.
Παράξενη πού εἶναι ἡ ζωὴ!

«Νέλσον», σκέφθηκε ξανά. Τῆς ἦταν ἀδύνατο
νά διώξῃ τ' ὄνομα ἀπ' τὸ μυαλό της.

«Ὡ, ἂς πάη σὲ τὸ διάβολο, ὅποιος κι' ἂν εἴ-
ναι! Στὸ διάβολο, σὲ τὸ διάβολο!»

Καί τὸ ἔξοπασμα αὐτὸ τὴν ἔκανε
νά συνέρθῃ κάπως ἀπ' τὴ μελαγχολία
της.

Τὸ ταξίδι συνεχίζονταν.

Ὁ Γκέιβιν, πού εἶχε πολλοὺς φί-
λους στὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας,
εἶχε θελήσει νά μείνουν περισσότεροι
στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἡ Έμμα τὸν εἶχε
μεταπεισεῖ... Ὅσο γρηγορώτερα θά
ἔρθαν στὴ Νεάπολη, τόσο πιὸ σύν-
τομα θά ἔπαιρνε γράμμα ἀπ' τὸν
Γκερέβιλ. Τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς θά
τῆς ἔγραφε λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀ-
ναχώρησή της ἀπ' τὸ Λονδίνο κι' αὐ-
τὸ σήμαινε πὼς τὸ πρῶτο του γράμ-
μα, σταλμένο μὲ τὴν ταχύτερη ταχυ-
δρομικὴ ἄμαξα, θά τὴν περίμενε στὴν
πρεσβεία, στὴ Νεάπολη.

—Λοιπόν, κ. Κάντογκαν, ἔλεγε ὁ
Γκέιβιν, πὼς σὰς φάνηκε τὸ Παρίσι;

—Καλύτερο ἀπ' ὅ,τι τὸ περίμενα,
ἀποκρίθηκε ἡ κ. Κάντογκαν.

—Ὁχι, πιὸ διεφθαρμένο ἀπ' τὸ
Λονδίνο, ἔ;

—Ἐνὰ πράγμα καί τὰ δύο, κύ-
ριε Χάμιλτον. Ἄν καί, τί νά σὰς πῶ,
μήπως καταλάβαινα τί λέγανε αὐτοὶ
οἱ Γάλλοι ἀναμεταξύ τους;

Ἡ Έμμα κατσούφιασε. Εὗρισκε
πὼς αὐτοὶ οἱ δυὸ ἦσαν ἀνάρμοστα
εὐθυμοί, πρὸ πάντων ἡ μητέρα της,
πού ἦταν ἔτοιμη νά γελάσῃ μ' ὅ,τι
ἔλεγε ὁ Γκέιβιν. Ὁχι, πὼς καί ἡ ἱ-
δία δὲν εὗρισκε κάπου-κάπου τὸ κέ-
φι τοῦ Γκέιβιν μεταδοτικό, ἀλλὰ, κά-
θε φορὰ, ἐπῆγε αὐστηρὰ τὸ γέλιο
πού ἀνέβαινε στὰ χεῖλῃ της.

Εἶπε σοβαρά:

—Ἐγὼ μιά φορά προτιμῶ τὸ Λον-
δίνο.

Κι' ἔχοντας κάνει αὐτὴ τὴ δήλω-
ση, κάθησε πιὸ ἀναπαυτικά στὴ γω-
νιά της, τῆλε τις κουβέρτες πιὸ
σφιχτὰ γύρω της κι' ἀποφάσισε νά
μείνῃ βυθισμένη σὲ σκέψεις μελαγ-
χολικῆς. Ταξίδευαν μὲ ἀμάξι εἰδικὰ
νοικιασμένο γιὰ τὴν περίσταση, ὅχι
μὲ τὴ συνηθισμένη ταξιδιωτικὴ ἄμα-
ξα, μιά κι' ὁ ἴδιος ὁ σέρ Ουίλλιαμ
εἶχε ἐπιμείνει ν' ἀναλάβῃ αὐτὸ τὸ
ἔξοδο. Ἡ κ. Κάντογκαν, κουκουλω-
μένη μὲ περλερὶνες καί κουβέρτες, κα-
θότανε πλάι στὴν Έμμα. Τὰ χεῖρά
της μάτια κύτταζαν μιά ἀπὸ τὸ ἓνα
παράθυρο, μιά ἀπὸ τὸ ἄλλο, χωρίς
ν' ἀφήνουν τίποτε νὰ τοὺς ξεφύγῃ καί ἀπολαμδα-
νώντας τὰ πάντα. Ὁ Γκέιβιν, καθισμένος ἀπέναντι
καρδοκοῦσε τὴ στιγμὴ πού ἡ Έμμα θά κύττα-
ζε πρὸς τὸ μέρος του. Κι' ὅταν, ἐπιτέλους, ἐκεῖ-
νη δὲ μπόρεσε πιά νά συγκρατηθῇ καί γύρισε τὸ
βλέμμα της ἐπάνω του, ὁ Γκέιβιν σοφώρως τὰ
χεῖλῃ καί μισόκλεισε τὰ μάτια, κατορθώνοντας
νά μιμηθῇ θαυμασία τὸ καυστῆρὸς ὄφος τοῦ Γκε-
ρέβιλ. Ἀνίκητη νά ἐπιβλήθῃ περισσότερον στὸν ἑαυ-
τό της, ἡ Έμμα γέλασε, ἀλλὰ κοφτὰ καί αὐστηρά.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48



Ρip Κίρμπυ

ΤΙ ΛΕΝΕ:

"Όταν μια κοπέλλα παντρεύεται, χάνει το ενδιαφέρον όλων των ανδρών για να κερδίσει την αδιαφορία ενός."

ΤΖ. ΕΡΣΚΙΝ

Το φλέρτ είναι η εύγενική τέχνη του να κάνεις έναν άνδρα να αισθάνεται ικανοποιημένος από τον εαυτό του.

ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΕΒΙΣ

Το πιο δύσκολο πράγμα για μια κοπέλλα είναι να καταλάβει γιατί ένας άνδρας φαίνεται να την βαρύνει όταν του λεί «αχ» και να την φοβάται όταν του λεί «ναί».

ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

Στόν έρωτα κανένας άνδρας δεν αρχίζει να σοβαρεύεται αν δεν αρχίσει να λεί άνοησίες...

ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

Η «Θάλασσα κι' η Πέτρα»

Το 1950, η Τσάρμιαν Κλιφτ και ο Τζωρτζ Τζόνστον κατέβηκαν από τα Ίμαλάρια φέρνοντας μαζί τους ένα μυθιστόρημα για την ζωή στο Θιβέτ, με τίτλο «Η θάλασσα κι' η Πέτρα», έρευνούν, πάλι σε μυθιστόρημα, έναν τελειώς διαφορετικό πολιτισμό: το ελληνικό νησί, την Κάλυμνο. Είχαν ακούσει πως ετό νησί πέθαινε κι' έτρεξαν να γράψουν τον επίταφιο. Φτάνοντας εκεί, όμως, είδαν πως τα λόγια του κόσμου ήταν υπερβολές. «Ναί», παραδέχτηκαν οι δυο συγγραφείς, ετό σώμα της Κάλυμνου κάτι έχει, το πνεύμα της όμως είναι γενναίο και ζωηρό.

Από τότε που έστειλαν τα πλοία τους στην Τροία για να φέρουν πίσω την Ήραία Ελένη, καμμία δύναμη δεν κατάφερε να ξεριζώσει τους Κάλυμνιότες σφουγγαράδες από τα βράχια τους. Ούτε οι Μήδοι, ούτε οι Πέρσες, ούτε οι Μακεδόνες, ούτε οι Τούρκοι, ούτε, στα τελευταία χρόνια, οι Ίταλοι και οι Γερμανοί μπόρεσαν να τους έμποδίσουν ν' αποσπούν το ψωμί τους, με ιδρώτα και αίμα, από τη θάλασσα. Όταν, ξάφνου, εμφανίστηκαν οι συνθετικές ύλες. Τί αξίζει η γενναιότητα του ανθρώπου μπροστά σε μία μηχανή και λίγη χημεία; Ένας λαός όμως που χιλιάδες χρόνια αντιμετώπιζε τον θάνατο σαν καθημερινή έννοια, δεν

έγκαταλείπει τον αγώνα τόσο εύκολα. Το μυθιστόρημα μας διηγείται το πως και το γιατί οι Κάλυμνιότες δεν εγκαταλείπουν τον αγώνα.

«Η Θάλασσα και η Πέτρα», περιγράφει την Κάλυμνο σαν μία σφιχτά δεμένη κοινότητα, που ο λαός της αγαπά βαθιά, μισεί τότε-πότε, ζηλεύει σπάνια και πού, συνήθως, χρυσώνει την σκληρή του μοίρα με τρανταχτό γέλιο. Οι Κάλυμνιότες έχουν μάθει να παίρνουν τη ζωή όπως έρχεται. Κάποιος, στο βιβλίο, ρωτά για έναν σκληρό θάνατο από άτυχια: «Μά, θά το πάθαινε αυτό, αν...» Και ο άλλος του απαντά απλά: «Τί τα θές; Έτσι έγινε».

Οι Τζόνστον δείχνουν μεγάλη αγάπη για τους πάμπολλους, αληθινούς και ψευτικούς χαρακτήρες του βιβλίου τους. Για τον Μανώλη, τον ήρωα, για την Μίνα, τη μάνα ενός ανάπηρου παιδιού με το χαμόγελο της Τζοκόντας, για την Ειρήνη, την κόρη του πλούσιου, που μορτώθηκε στο εξωτερικό και γυρίζει σαν χαμένη. Και για τους πιο απλούς ανθρώπους, τον γέρο πατέρα της Μίνας με τα κατεστραμμένα πόδια του σφουγγαρά «σαν τα κλαδιά ενός γέρικου δέντρου», που κλέβει τα κερία—στην άρχή μόνον τα πολύ φτηνά—για να τ' ανάψει για τους συντρόφους του που θαλασσοδέρνονται. Για τον μόνον που οι Τζόνστον δεν δείχνουν επιεικεία είναι για τον Βράσο, που γυρίζει από την Αμερική πλούσιος.

Απ' ότι είδαν κι' άκουσαν, οι Τζόνστον έγραψαν ένα ζωντανό βιβλίο, που θυμίζει μοντέρνα ζωγραφική, γιατί το ύφος του δεν είναι άργυ και αισθηματικό, αλλά αποτελείται από λαμπερόχρωμες, απότομες πινελιές γεμάτες νόημα. Σαν υπόθεση, το βιβλίο είναι μάλλον επεισοδικικό και γεμάτο παρενθέσεις κάθε φορά που εμφανίζονται πρόσωπα που έχουν κάτι να διηγηθούν. Καθώς, όμως, η ιστορία πλησιάζει στο τέλος της, όλα τα επεισοδικικά πέφτουν, το καθένα στη σωστή του θέση και οι άνθρωποι του νησιού στέκονται αδέσποιοι αλλά θαρραλέοι στο παρόν, ανάμεσα στο αναλωμένο παρελθόν και στο πολύ άμφιβολο μέλλον τους.

Ένα ωραίο βιβλίο για ένα βασανισμένο αλλά και γενναίο ελληνικό νησί.

ΣΕ ΜΙΑ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ εξέτεθησαν έργα σχιζοφρενών ζωγράφων. Ένα απ' αυτά, «Ο διχασμός του έγώ», θεωρείται ως χαρακτηριστικό δείγμα της... νέας σχολής και οι ψυχίατροι προσπαθούν να εξιχνιάσουν τις μυχίες αντιδράσεις των ασθενών, μελετώντας προσεχτικά τις γραμμές του.

(Camera Press)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ:

Πρόκειται να έγχειρσούν έναν άρρωστο και ο χειρουργός τον καθησυχάζει:

—Τώρα θ' αποκοιμηθείτε. Δεν θα υποφέρετε καθόλου. Όταν ξυπνήσετε θα είμαι εδώ, πλάι σας. Δεν πρόκειται να σας εγκαταλείψω...

Αποκοιμίζονται τον άρρωστο. Όταν ξυπνάει, όμως, βλέπει κατ'άπληκτος πως το πρόσωπο του γιατρού έχει γεράσει πολύ.

—Μά πόσον καιρό κράτησε αυτή η έγχειρσις κι' έχετε μία τέτοια γενειάδα, γιατρέ;

—Δεν είμαι ο γιατρός, απαντά το πρόσωπο που σκύβει από πάνω του. Είμαι ο άγιος Πέτρος.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ:

—Έφέτος την Πρωτοχρονιά, ως κάνουμε πρακτικά δώρα ο ένας στον άλλον: γραβάτες έσύ... γώ, γούνινα πανωφόρια έσύ...

ΕΝΑΣ ΣΚΩΤΣΕΖΟΣ ΑΙΜΟΔΟΤΗΣ έδωσε τρεις φορές σε μετάγγισι το αίμα του για μία άρρωστη γυναίκα. Ύστερα από την πρώτη φορά, γεμάτη ευγνωμοσύνη, του έδωσε είκοσι λίρες. Ύστερα από την δεύτερη, του έδωσε μόνον πέντε. Ύστερα από την τρίτη, είχε τόσο σκωτσέζικο αίμα στίς φλέβες της που του είπε μόνον ένα ευχαριστώ».

Ο ΠΩΛ ΣΕΡΑΛΑΝΤΥ έκνευρίστηκε με μία κυρία που του παρουσίαζε ένα δρώμικο κουρελόχαρτο για να της δώσει το αυτόγραφο του.

—Δεν πειράζει, τον καθησυχάσε εκείνη. Τα αντιγράφο ύστερα όλα σε ένα ωραίο τετράδιο!

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ:

Ένας άνθρωπος φθάνει στον παράδεισο με σεραφειμική εμφάνισι, φωτοστέφανο δηλαδή και μεγάλα φτερά. Πώς ήρθατε; τον ρωτά ο άγιος Πέτρος.

—Νά σάς πώ: ήμουν στο αυτοκίνητό μου με την γυναίκα μου και, σε μία στιγμή, μου λέει: «Αγάπη μου, αν μ' αφήσεις να οδηγήσω κι' εγώ λιγάκι, θα είσαι άγγελος!»

ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ από την Νέα Ύρκη ο θάνατος του μουσικού και συγγραφέως Τζέρρυ Ρόες, σε ηλικία μόλις 29 ετών, ενώ η τελευταία μεγάλη επιτυχία του «Το παιχνίδι της πυτζάμας» παίζεται ακόμη στο Μπροντγουάι.

ΚΑΠΟΤΕ, μία κακίστη ήθοποιος πλησίασε τον θεατρικό συγγραφέα Φεντόν και του είπε: —Μαίτρο, έχετε πως έχω παίξει τα έργα σας παντού, στη Γαλλία, στην Άγγλια, στη Ρουμανία, στην Τουρκία... Και ο Φεντόν μαλακά: —Δεν πειράζει, Κυρία μου, σάς συγχωρώ...

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

...Παραμονή... Τελευταία διαστικά ψώνια μέσα στα μαγαζιά πνιγμένα από κόσμο. Περισσότερο απ' όλους τους άλλους οι Αθηναίοι αφήνουν όλες τις δουλειές για την τελευταία στιγμή. Πηκτά τα αυτοκίνητα πνιγούν τους δρόμους και για μία ημέρα οι αστυνόμοι δεν έχουν να πουν τίποτε. Πώς να μιλήσουν; Στέκονται, χαιρετούν και ευχαριστούν για τα δώρα που ύψωνονται βουναλάκια γύρω από τα κεντρικά στέκια της τροχαίας. Αθηναϊκή συνήθεια που διακόπτει, για μία ημέρα το χρόνο, τον καθημερινό πόλεμο... Η Πριγκιπικά. Νέα από το μέτωπο της ρομαντικής μελαγχολίας. Ο νέος καβαλλιέρους της πριγκιπισίας Μαργαρίτας φαίνεται ότι είναι ο αδελφός της Βασιλίσσης μας, ο ύψηλός ξανθός και γοητευτικός πρίγκιψ Έρνέστος του Άννοβέρου... Η Σταγόνες πλούτου. Ο κ. Αριστοτέλης Ήνωσης κατάρθωσε να παρασύρει την Γκρέτα Γκάρμπο στο καμπαρέ της Νέας Ύρκης «Ελ Μορόκο». Από την συνάντησι αυτή το μόνο συνταρακτικό που εγνώσθη είναι το πομπουάρ του έφοπλιστού προς τον μαίτρο ντ' ότέλ: ένα χαρτονόμισμα των 500 δολλαρίων, δηλαδή 15.000 σημερινών δραχμών... Η Έν τών ήμερών τα «Αστέρια», το νέο χορευτικό κέντρο, θα ζοηρέψουν την χειμωιάτικη πλάξ της Γλυφάδας. Ήραιότατο πλαίσιο, πίνακες ζωγραφικής, έπιπλα μοντέρνα, μεγάλο τζάκι, καλή μουσική. Κάτι έντελώς καινούργιο που προσφέρεται στην κομική ζωή της Αθήνας... Η Μεγάλο άστέρι. Η Έρβα Κίττ, η μικρόσωμη μαύρη τραγουδίστρια με την παράξενη χαδιάρα φωνή, μεσουρανάει στο νέο κόσμο και ετοιμάζεται να κατακτήσει το Παρίσι. Πόσοι την θυμούνται προό λίγων ετών στην Αθήνα να τραγουδά σε ένα από τα γνωστά καμπαρέ;... Η Σταγόνες σοφίας. Οι άνθρωποι που δεν βρίσκουν καιρό να ξεκουρασθούν, θα βρουν άργα ή γρήγορα καιρό για ν' άρρωστήσουν... Η Έρω τσις. Συνέχεια της έρευνής που άρχισε την περασμένη εβδομάδα... Ποιά είναι η πιο ωραία κυρία των Αθηνών; Καταγράψω (πάντα αλφαριθμητικά) όσες μου αναφέρουν: Κα Έλλη Βελλή, κ. Αλεξάνδρα Κανελλοπούλου, κ. Αμαλία Καραμανλή, κ. Ιωάννα Λούρου, κ. Νάντια Ρήζ, κ. Ντινίτ Σερπίερη... Οι άπαντήσεις θα δημοσιευθούν εν καιρώ... Η Καί τώρα χρόνι α πολλά! Το 1956 έφθασε και όλοι έλπίζουμε στην καλή του τύχη. Έχει μία μέρα παραπάνω από τα άλλα χρόνια και πολλή δουλειά για να ειρηνεύσει τα πλάσματα που κατοικούν το μικρό πλανήτη μας.

444

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΟΥΜΠΙΡΑΝ, συγγραφέας των «Ασπροντυμένων ανθρώπων» ο οποίος δυστοχήσε πολύ στο γάμο του, είπε εν τούτοις τα εξής ωραία λόγια:

«Συζυγική εύτυχια είναι η τέχνη του να είσαι τόσο εύτυχισμένος μ' ένα άλλο άτομο, όσο θα μπορούσες να είσαι και μοναχός σου».

Σ' ΕΝΑ ΝΕΑΡΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ που τον ρωτούσε ποιός πληρώνει καλά ένα ζωγράφο, ο Ζαν Κοκτώ απάντησε: —Το μέλλον.

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ κουτσμπολεύουν τις γυναίκες τους. Ο πρώτος είναι πολύ δυσχεστούμενος με τη δική του: —Φρίκη, σου λέω! Έπεμβαίνει σε όλα, δεν έχει ιδέα από μαγειρική... Άστα!

Ο άλλος κουνά το κεφάλι με συμπόνια: —Κρίμα! Γιατί εγώ έφριξε είμαι πολύ τυχερός. Η γυναίκα μου είναι πολύ άξια! Πέρσι το χειμώνα μου έπλεξε κάλτσες από ένα παλιό της μαγιώ και έφτος το καλοκαίρι έπλεξε ένα μαγιώ από μία παλιά μου κάλτσα...

Ρip Κίρμπυ

20

41



ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—“Όχι, άποκρίθηκα, σχηματίζοντας κι' έγω θουβά τις λέξεις με τὰ χείλη μου, μιά στρατιά δλόκληρη έρχεται από πίσω μου.

Μιά λάμψη έλπίδας φώτισε τὰ μάτια της “Έλλην. Με κτύπησε μ' ευγνωμοσύνη.

—Θα δάλουν ώρα ώσπου νάρθουν, μου είπε σαλεύοντας πάντα τὰ χείλη χωρίς ν' άρθρώ- νη τις λέξεις. Θα σου μιλάω δυνατά για να κάνουν αυτούς που άκούνε άπ' τὸ μπάνιο νάχουν έδω τὸ νου τους και να μη προσέξουν τί γίνεται έξω.

Και άμέσως κατόπιν, με ρώτησε με δυνατή φωνή:

—Είσαι πληγωμένος, Τζών; Σε κτύπησαν ά- σχημα;

Προσπάθησα να άπαντήσω κι' έγώ δυνατά, αλλά στάθηκε αδύνατον.

—Μην κουράζεσαι, είπε ή “Έλλην. Μην προσπαθής να μιλήσης. Θα μιλά έγώ κι' έσύ θ' άκούς. Θα σου πώ για τους ανθρώπους που γνώρισα έ- δω μέσα... τους σκληρούς, τους ύπουλους και τό- σο άπροσδόκητα άφελείς αυτούς ανθρώπους.

Τους μελέτησα καλά. Ξέρω τώρα πώς σκέπτον- ται. Στην άρχή, δε μπορούσα να καταλάβω για ποιο λόγο μ' άφηναν να ζώ. Η εξέγηση ήταν ά- πλούστατη. Δεν ήξεραν άν είχα προλάβει να με- ταδώσω τὸ μυστικό ή όχι. “Αν τὸ είχα μεταδώ- σει, με είχαν ανάγκη ώσπου να μάθουν σε ποιόν είχα μιλήσει και τί είχα πεί. Τους θεβαίωσα πώς δεν είχα άποκαλύψει τίποτε σε κανένα, μα δεν με πίστεψαν. Δεν είναι και τόσο άπλοϊκοί. “Αλλά με ήθελαν ζωντανή και για κάποιο άλλο λόγο. Για

να μπορούσαν να με παρουσιάσουν... έμένα ή τὸ πτώμα μου, άν τὸ έκριναν σκόπιμο. “Ο καιρός, θλέ- πεις, περνούσε και τίποτε δεν έδειχνε πώς οί πλη- ροφορίες μου είχαν φτάσει εκεί που έπρεπε. Οί Ρώσοι άρχισαν να ύποψιάζονται πώς είχα προ- λάβει να φανερώσω τὸ μυστικό σε κάποιο πρό- σωπο που δεν ήταν σε θέση ν' αντίληφθῃ την σπου- δαιότητα του—κι' έκανα ό,τι μπορούσα για να

τους δώσω αυτή την εντύπωση— και με ήθελαν ζωντανή για τὸν εξής λόγο: Μόλις θα καταλά- βαιναν πώς οί μυστικές πληροφορίες μου έφθα- σαν στην κυβέρνηση, θα παρουσίαζαν με κάποιο τρόπο τὸ πτώμα μου—ποιός ξέρει, ίσως να τὸ πετούσαν στο ποτάμι για να τὸ ξεδράση τὸ ρέ- μα σε καμιά δχθῃ— άφου πρώτα θα φρόντιζαν να γεμίσουν τις τσέπες μου με διάφορα έγγραφα που θα μαρτυρούσαν πώς ήμουνα τάχα κομμουνί- στρια. “Ένα σχέδιο σατανικό. “Ηταν δέδωται πώς μ' αυτό τὸν τρόπο θα κλονίζαν την έπιστοσύνη της κυβερνήσεως στις πληροφορίες μου άν όχι ό- ριστικά, πάντως για πολὺν καιρό... Τέλος, όταν πέρασαν μήνες πολλοί και οί Ρώσοι άρχισαν να πείθονται πως ή κυβέρνηση δεν είχε στην κατοχή της τὸ μυστικό, σκέφθηκαν πώς, πρὶν με ξεκα- θαρίσουν, έπρεπε να κάνουν μιά τελευταία προσ- πάθεια για να εξακριβώσουν άν πραγματικά ή- πηρχε και κάποιος άλλος εκτός από μένα που ή- ξερε τὸ μυστικό. Τότε ήταν που μού έσπησαν την παγίδα. Μου πρόσφεραν έθιμον την ευκαιρία να στείλω έξω ένα μήνυμα, δότιον να χυμώθουν πά- νω στο θῦμα τους. “Αλλά έκαναν ένα λάθος. “Υ- πετίμησαν τὴ νοημοσύνη μου. “Εγώ είχα μάθει να καταλαβαίνω και να παρακολουθώ τὴ σκέψη τους, ενώ εκείνοι μ' έδωσαν πάντοτε σαν ένα πλάσμα χωρίς νου και ψυχῃ. Γι' αυτούς ήμουν ένα πνίον και τίποτε άλλο. “Ετσι, ή παγίδα που μού έστησαν, όσο έντεχνη κι' άν ήταν, δε με ξε- γέλασε. Είδα καθαρά όλο τους τὸ σχέδιο, διά- βασα την κάθε σκέψη τους σά να είχα μπροστά μου ένα άνοικτό βιβλίο... “Άξαφνα, λοιπόν, ή γυ- ναίκα που με φύλαγε τότε, άρχισε να μού δείχνει

καλωσύνη και ενδιαφέρον. Τῆς είχαν δώσει άδεια—είπε— να πάη για λίγο στην πατρίδα και, άν ήθελα, ήταν πρόθυμη να μεταδώσει ένα μήνυμά μου όπου θα τῆς έλεγα. “Η ευκαιρία ήταν μονα- δική. “Υστερ' από δυό δλόκληρα χρόνια, ήταν ή πρώτη φορά που είχα τὴ δυνατότητα κάτι να κάνω.

“Η “Έλλην σταμάτησε και με τὸ βλέμμα της άγκάλιασε τὸ άθλιο δωμάτιο.

—Μέσα στα δυό αυτά χρόνια, θυγήα άπ' έ- δω μονάχα δυό φορές. Κλεισμένη ανάμεσα στους τέσσαρες αυτούς τοίχους, δε μπορούσα να ξέρω ούτε τί φορούσαν οί γυναίκες, ούτε τί γινότανε στὸν κόσμο. “Ένα όμως πράγμα κατάρθωσα να τὸ μάθω: Που με είχαν φυλακισμένη. Την πρώ- τη φορά που με έβγαλαν για λίγο άπ' αυτό τὸ δωμάτιο—είχαν φέρει έναν εργάτη για να έπι- σκεύαση τὸ ταβάνι— με πήγαν σ' ένα από τὰ μπροστινά δωμάτια. Πρόλαβα να ρίξω μιά ματιά στο δρόμο πρὶν κλείσουν τις κουρτίνες. Συγκρά- τησα μέσ' στο μυαλό μου την εικόνα που είδα και, έβδομάδες δλόκληρες, την έφερνα μπροστά στα μάτια μου, προσπαθώντας να θυμηθῶ πολὺ άκριβώς ήταν αυτό τὸ μέρος. Τέλος, ύπελόγησα πώς τὸ κομμάτι τὸ δρόμου που είχα δεί έπρε- πε να ήταν κάπου στην 77η “Οδό, μεταξύ τού Πάρκου και τῆς λεωφόρου Κολόμπους. Δεν έπε- σα έξω, έ;

“Εγνεψα όχι.

—Έμενα, βλέπεις, δυό τετράγωνα πιό κάτω κάποτε. Και κάθε μέρα περνούσα άπ' έδω, πη- γαίνοντας στο ύπγειο.

“Η “Έλλην σώπασε. Αισθανόμουν πολὺ καλύ- τερα τώρα. “Ανασήκωσα τὸ κεφάλι μου και, όταν μου πέρασε ή ζάλη που ένοιωσα για μιά στιγμή, πρόσεξα πώς τὰ χέρια μου δεν ήταν δεμένα τό- σο σφιχτά, όσο είχα νομίζει στην άρχή. Δεν μού τὰ είχαν δώσει με σύρμα, μόνο με ένα κοινὸ σχοινί. “Ο άνθρωπος που μού είχε δώσει εκείνη τὴ γροθιά στο στήθος, σίγουρα θα σκέφθηκε πώς θα έμενα για πολλές ώρες ανάσπητος.

“Αρχισα μιά συστηματική προσπάθεια για να έλευθερώσω τὰ χέρια μου. Κύτταξα την “Έλ- λην, τῆς έδειξα με τὸ κεφάλι τὸ σχοινί και χαμο- γέλασα. Χαμογέλασε κι' εκείνη και μού έγνεψε να συνεχίσω.

—Πές μου κι' άλλα γι' αυτή τὴ γυναίκα, είπα.

—“Α, ναί. Λοιπόν, μού είπε πώς τὸ έπόμενο πρωί θα έρχόταν να με δῇ για τελευταία φορά και, άν ήθελα, μπορούσα να τῆς δώσω την πα- ραγγελία μου. Είχα δώδεκα ώρες για να σκεφθῶ τί έπρεπε να κάνω. Σε δεβαδῶ, Τζών, πώς ποτέ στη ζωή μου δε βρέθηκα σε θέση τόσο τρομα- κτική. Φυσικά δεν είχα την άφέλεια να πιστεύω πώς οί δεσποφύλακές μου θα μεταδίδαν ένα SOS για λογαριασμό μου στην άστυνομία ή στην ασφάλεια. Αυτοί περίμεναν—ήλπιζαν— πώς θα έστελνα ένα μήνυμα σε άνθρωπο δικό μου, ίσως σ' εκείνον που ήξερε τὸ μυστικό. Για να τους κάνω, λοιπόν, να πιστέψουν πώς κάτι τέτοιο είχα στο νου μου, σκέφθηκα πώς ήταν πιό σκόπιμο ν' ανακατώσω στην ύπόθεση τὰ πρόσω- πα που ήταν άνακατεμένα άπ' την άρχή. “Ετσι, οί Ρώσοι θα νόμιζαν πώς, τελικά, κάπου θα τους ώδηγοῦσε τὸ μήνυμά μου και αυτό θα τους έκα- νε να εκτελέσουν πιστά τις οδηγίες μου. Σκέ- φθηκα, λοιπόν, τὴ Νατάσα.

—Γιατί όχι έμένα; ρώτησα.

Είχα σχεδόν κατορθώσει να ξεμπλέξω τὰ χέ- ρια μου άπ' τὸ σχοινί.

—Πώς μπορούσα να είμαι δέδωται πώς οί Ρώ-

σοι σε ήξεραν; “Εξ άλλου, είχα δλον τὸν καιρό να σκεφθῶ... να θυμηθῶ πώς σε είδα μονάχα τέσ- σαρες φορές... δεκαεννιά ώρες δλες-δλες. Θα- ταν μεγάλη άπαίτηση έκ μέρους μου να φαντα- σθῶ πώς ήταν δυνατόν να... ενδιαφέρεσαι άκόμη για μένα. Πάντως, όπως κι' άν είχε τὸ πράγμα, θα έβαζα τὴ ζωή σου σε κίνδυνο, χωρίς να εί- μαι σίγουρη για τὸ αποτέλεσμα. “Επειτα, τ' ό- νομα τῆς Νατάσσας θα έδινε στοὺς φύλακές μου την εντύπωση πώς είχα πιαστή στην παγίδα τους. Βέβαια και τῆς Νατάσσας ή ζωή θα κινδύ- νευε, αλλά... Μου είχε όρκισθῃ ευγνωμοσύνη αί- ώνια την τελευταία θραυδά που την είδα. Σκέ- φθηκα πώς θα με συγχωρούσε... “Ακόμη πιό πρό- θυμα μάλιστα όταν θα μάθαινε πώς ή άπελευ- θέρωσή μου είχε πραγματικά μεγάλη σημασία για... για δλον τὸν κόσμο.

Τὰ χέρια μου ήταν τώρα έλευθερα. “Ανακά- θησα στο κρεβάτι κι' ακούμπησα την πλάτη μου στὸν τοίχο. “Όταν τὸ δωμάτιο έπαισε να στρι- φογυρίζε μπροστά στα μάτια μου κι' ένοιωσα τὸν έαυτό μου κάπως καλύτερα, άρχισα να λύ- νω τὸ σχοινί που κρατούσε δεμένα τὰ πόδια μου.

“Η “Έλλην μού έγνεψε ένθαρρυντικά και συνέ- χισε:

—Σκέφθηκα, λοιπόν, πώς τὸ μήνυμα έπρεπε να είναι μυστηριώδες και παραπλανητικό. “Εχω μάθει καλά τους Ρώσους και ήξερα πώς ένα τέ- τοιο μήνυμα θα τοὺς τύλιγε. “Επειτα, έπρεπε να είναι κάπως μπερδεμένο, για να μη γίνῃ τὸ νό- ημά του αντίληπτό άπ' τοὺς Ρώσους, αλλά να γίνῃ αντίληπτό άπ' τοὺς δικούς μας. “Υπελόγι- σα, δηλαδή, πώς ή έξυπνάδα τῶν δι- κών μας θα έβαζε κάτω τὸ θραυκί- νητο μυαλό τῶν άλλων. “Ηξερα πώς οί έφημερίδες τῆς Νέας “Υόρκης και τοὺ Λονδίνου αναφέρουν τις άναχα- ρήσεις γνωστῶν προσώπων. Γι' αὐ- τὸ, στὸ μήνυμα που έστειλα στη Να- τάσα τῆς ζητοῦσα να κάνῃ μιά χο- ρεωτική περιοδεία. “Αν είμαι τυχερή, σκέφθηκα, και κάποιος προσέξῃ αὐ- τὴ τὴν άγγελία...

—Μά στὸ μήνυμά σου δεν έλεγες παρὰ μονάχα ό,τι ή Νατάσα έπρεπε να χορέψῃ σε τέσσαρες πόλεις.

—Ναί. Και να παρουσιασθῃ στο «Σαιντ-Ρέτζις». Σκοπός μου ήταν να κάνουν τοὺς Ρώσους να φαντασθῶν πώς κάτι, κάποια πληροφορία τοὺς περίμενε εκεί.

Κείνη τὴ στιγμή ώρκίστηκε στὸν έαυτό μου πώς άν ή “Έλλην κι' έγώ θγαίναμε ζωντανοί άπ' εκεί μέσα, δε θὰ τῆς έλεγα ποτέ λέξη για τὴν δολοφονία τῆς Στεφανίας Στέτσον, ή τουλάχιστον θα τὴν κρατούσα μυσ- στική για πολὺν καιρό. “Ημουν δέ- βαιος πώς και ο Ρόμα θα παραδεχό- τανε τὴν άποψή μου. “Ηξερα πώς ή “Έλλην ήταν πολὺ λογική για να φαν- τασθῃ, έστω και για μιά στιγμή, πώς ήταν ή ίδια υπεύθυνη για τὸ θάνατο τῆς Στεφανίας Στέτσον, αλλά ήξε- ρα επίσης πώς ή σκέψη δὴ έθελά της είχε γίνει αἰτία να πεθάνῃ μιά άδάς γυναίκα, θα δηλητηρίαζε δλη τῆς τὴ ζωῇ.

“Ακολουθήσαν, ξέρεις, κατὰ γράμμα τις οδηγίες σου, είπα. Φρόν- τισαν να εξασφαλίσουν άμέσως θέ- σεις για τὸ ταξίδι τῆς Νατάσσας.

—Τὸ φανταζόμουν είπε ή “Έλλην.

Με μεγάλη δυσκολία κατάρθωσα να σταθῶ στα πόδια μου. Λίγα δήματα πιό πέρα ήταν ή “Έλλην. Σιγά-σιγά, άρχισα να προχωρῶ πρὸς τὸ μέρος της. “Όσο τὴν πλησίαζα, τὸ προσωπά- κι τῆς μου φαινόταν πώς μίκραινε δλοένα, πώς γι- νόταν πιό άσπρο και τὰ μεγάλα, μαύρα μάτια της μού φαινόταν πιό μεγάλα και πιό μαύρα. “Ο- ταν έβθασα κοντά της, οί δυνάμεις μου με έγκα- τέλειψαν. Σωριαστικηα στα πόδια της κι' έκρυ- ψα τὸ πρόσωπό μου στα γόνατά της.

Μείναμε έτσι ένα δλόκληρο λεπτό. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου και κτύπησα τὴν “Έλλην. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, αλλά ή έκφρασή της ήταν ήρεμη.

—“Όπου νάσαι θβάνουν οί δικοί μας, μού ψι- θύρισε. “Αλλά τὸ πρώτο πράγμα που θα κάνουν τοῦτο έδῶ, μόλις καταλάβουν τί γίνεται, είναι να με...

“Άφησε τὴ φράση της στη μέση. Σκέφθηκα, με φρίκη, πώς στα χάλια που θρισκόμουν ήταν ζήτημα άν θα μπορούσα να προστατεύσω τὴν

“Έλλην. Μόλις και κατάρθωνα να κρατῶ ψη- λά τὸ κεφάλι μου. “Η “Έλλην τὸ πρόσεξε, αλλά μέσ' στα μάτια της διάβασα περισσότερη άνη- συχία για μένα παρὰ φόβο για τὸν έαυτό της.

—Εξακολουθήσε να μιλάς, τῆς ψιθύρισα κι' άρχισα να ξετυλίγω τὸ σύρμα γύρω άπ' τοὺς ά- στραγάλους της.

“Η “Έλλην συμμορφώθηκε πειθίμνα.

—Καί τί πέτυχα; είπε με δυνατή φωνή. Τί- ποτε. Πιάσανε και σένα και μās έχουν τώρα και τοὺς δυό στα χέρια τους...

Μιλούσε δλοένα, όσην ώρα έβαλα για να έ- λευθερώσω άπ' τὰ δεσμά τὰ χέρια και τὰ πόδια της. “Επειτα, με τὸ χέρι μου περασμένο γύρω άπ' τὴ μέση της, στάθηκε με τὸ κεφάλι σκυφτό, ά- νημπορὸς να σκεφθῶ τὸ παραμικρό.

Τὸ μῦτι μου έπεσε πάνω στο σύρμα. Μπορεῖ να μὴ ήμωνα σε θέση όυτε μιά γροθιά να δάσω, αλλά κάτι έπρεπε να κάνω για να κερδίσω με χρόνο.

“Εγνεψα τῆς “Έλλην να συνεχίσῃ τὴν φλυαρία της και πήγα άθόρυβα στην άλλη πλευρά τῆς κά- μαρας. “Εκλεισα τὴν πόρτα του μπάνιου που ή- ταν στὸν ίδιο τοίχο με τὴν πόρτα του δωματίου. “Εδεσα τὴ μιά άκρη του σύρματος στο πόμολο τῆς πόρτας του μπάνιου και, κρατώντας τὴν άλ- λη άκρη, τὸ άφησα να σέρνεται χάμω. Προχώρη- σα έξωτα στὸν τοίχο, στάθηκε πλάι στη δευτε- ρη πόρτα που έξγαζε στο διάδρομο και τύλιξα τὴν άκρη του σύρματος που κρατοῦσα γύρω άπ' τὸν άστράγαλό μου άριστερο μου ποδίου.

Στάθηκα με τὴν πλάτη ακουμπισμένη στὸν

“Η “Έλλην σηκώθηκε και στάθηκε δίπλα μου, κρατώντας τὸ μεγάλο παπούτσι στο άδύνατο χέ- ρι της. Τὴν καλή μου τὴν “Έλλην! Είχε βρή ά- κόμη έναν τρόπο για να οργανώσωμε τὴν άμυνά μας.

Χωρίς να κάνῃ τώρα καμμία προσπάθεια για να δίνῃ τὴν εντύπωση πώς μού μιλούσε, ή “Έλλην περίμενε στο πλάι μου, σιωπηλή. Σίγουρα θα ήμασσε και οί δυό πολὺ καμικοί καθὸς στεκόμα- σταν οί ένας πλάι στὸν άλλο, άκουμπισμένοι στὸν τοίχο τῆς άθλιας, γυμνῆς κάμαρας—ή “Ελ- λην μ' ένα παπούτσι στο χέρι κι' έγώ με μιά κα- ρέκλα! “Η “Έλλην έμοιαζε σαν ένα αδύνατο κο- ρισάκι, με τὸ μακρύ, άμορφο ρούχο που φορού- σε κι' έγώ ένοιωθα τὰ πόδια μου να τρέμουν άπ' τὴν εξάντληση. “Ανοίξα τὸ στόμα μου να τῆς πῶ πώς είχαμε και οί δυό τὰ χάλια μας, όταν τὴν ίδια στιγμή, εκείνη με ρώτησε ψιθυριστά:

—Τζών, πώς τὰ πάμε στην Κορέα;

“Αν μιά δόμδα έσκαζε κοντά μου, δεν θα τὰ- χανα περισσότερο. Δεν είχα συνέρθει άκόμη καλά

-καλά άπ' τὴ λιποθυμία μου και ή έρώτηση είχε γίνει σ' έναν τόσο τόσο άπλό! Λές και θρισκό- γινεαι σε κανένα σαλόνι! “Ημουν έτοιμος να μαστάν με κανένα σαλόνι! “Ημουν έτοιμος να ξεπαύσω σ' ένα γέλιο νευρικό, ύστερικό, όταν άξαφνα πάγωσα, κάνοντας μιά σκέψη συνταρα- κτική.

—“Έλλην, είπα, πώς είναι δυνατόν να...

“Εκείνη άκριβώς τὴ στιγμή άρχισε ή φασα- ρία. Μέσ' στην άπόλυτη ήσυχία, που τὴν τάρα- ξε ως τώρα μονάχα τὸ μακρινὸ θουητὸ τῶν μύ- δοκινῆτων και τῶν τρῶμ που περνούσαν στο δρό- μο.

...και ένας άντρας χύμηξε μέσ' στην κάμαρα πυροβολώντας στὸν αέρα.

“Εγώ κρατοῦσα γερά τὴν καρέκλα· ή “Έλλην τὸ παπούτσι.

Τὰ δήματα σταμάτησαν έξω άπ' τὸ δωμάτιο. Κάποιος έβαζε τὸ κλειδί στην κλειδαρία. “Άξαφ- να, ή πόρτα άνοιξε διπλάσια με όρμη—άκριβώς όπως ήλπιζα πώς θα γινόταν— κι' ένας άντρας χύμηξε μέσ' στην κάμαρα, πυροβολώντας στὸν αέρα.

Είκοινογράφησι Χ. Βέλλου



...και ένας άντρας χύμηξε μέσ' στην κάμαρα πυροβολώντας στὸν αέρα.

“Εγώ κρατοῦσα γερά τὴν καρέκλα· ή “Έλλην τὸ παπούτσι.

Τὰ δήματα σταμάτησαν έξω άπ' τὸ δωμάτιο. Κάποιος έβαζε τὸ κλειδί στην κλειδαρία. “Άξαφ- να, ή πόρτα άνοιξε διπλάσια με όρμη—άκριβώς όπως ήλπιζα πώς θα γινόταν— κι' ένας άντρας χύμηξε μέσ' στην κάμαρα, πυροβολώντας στὸν αέρα.

Είκοινογράφησι Χ. Βέλλου

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΧΟΛΛΥ ΡΟΘ

10

Δέν σηκώθηκε άπ' τὴ θέση της και τότε πρό- σεξα πώς τὰ χέρια και τὰ πόδια της ήτανε δεμένα μ' ένα σύρμα πάνω στην καρέκλα. “Αλλά κι' έγώ ήμουνα δεμένος χειροπόδαρα.

“Η “Έλλην ξανάπε: «Τζών, Τζών» και ποτέ πρόσωπο δε μού φάνηκε όμορφότερο άπ' τὸ κα- τάχλωμο μουτράκι της.

—Σε παρακαλώ, μη προσπαθῇς να μιλήσης άν δεν αισθανεσαι άκόμη καλά, έλεγε τώρα ή “Έλλην.

Δεν μπορούσα να μιλήσω. “Η φωνή μου δεν έβγαине άπ' τὰ χείλη μου. Προσπάθησα να επι- βληθῶ στὸν έαυτό μου, να κουνηθῶ. Γύρισα τὸ βλέμμα μου δεξιά και άριστερα, ως εκεί που έ- φτανε τὸ όπτικό μου πεδίο, γιατί, δεμένος καθὸς ήμουν, δε μπορούσα να κάνω τὴν παραμικρή κί- νηση για να εξετάσω δλο τὸ δωμάτιο. “Ημωνα ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι. “Εκτός άπ' τὸ κρεβά- τί αυτό, τὰ μόνα έπιπλα που θρισκόταν στην κάμαρα ήταν ή καρέκλα όπου καθότανε ή “Έλλην κι' ένα τραπέζι άπέναντι στην πόρτα. Πάνω στο τραπέζι αυτό είδα μιά δούρτσα, ένα κένι κι' έ- να άλμανάκι. “Ένα άλμανάκι τὸ 1942, όπως έ- γραφε στο έξώφυλλο με μεγάλα γράμματα. Τὸ θαμπό φῶς που έμπαινε άπ' τὸ μοναδικὸ παρά- θυρο μόλις και φώτιζε τὴν άθλια αυτή κάμαρα.

Αὐτὰ ήταν, όσο μπορούσα να δῶ, τὰ μόνα έπιπλα μέσ' στο δωμάτιο. Για μένα όμως ήταν ο παράδεισος, γιατί είχα κοντά μου τὴν “Έλλην. “Εκείνη πρόσεξε τὸ βλέμμα μου.

—“Εδῶ μέσα ζῶ, μού είπε, σχεδόν από τότε που χωριστήκαμε στο Βερολίνο. Μ' έφεραν λί- γες μέρες μετά. Τοῦτο έδῶ μ' έσωσε από τὴν τρέλλα. Τους παρακάλεσα να μού δώσουν ένα βιβλίο να διαβάσω και μού έφεραν τὸ άλμανάκι. Τὸ έκαναν για να με πειράξουν. Για μένα όμως, για τὸ δικό μου μυαλό, ήταν ή καλύτερη ψυχαγω- γία που θα μπορούσα να έχω σὴν φυλακή μου. Και αὐτὸ στάθηκε ή σωτηρία μου.

“Ενοιωθα τώρα κάπως καλύτερα. Χαμογέλα- σα τῆς “Έλλην και μού χαμογέλασε κι' εκείνη. Σήκωσε έπειτα τὸ ένα δάκτυλο του δεξιού χεριού της και μού έκανε νόημα να προσέξω τὰ χείλη της. “Υστερα, χωρίς να δαγῇ κανένα ήχο, σα- λεύοντας μονάχα τὰ χείλη, μού έδωσε να κατα- λάβω αυτά τὰ λόγια:

—Μέσα στο μπάνιο... μαγνητόφωνο... άκού- νε τί λέμε.

Κι' όταν θεβαιώθηκε πώς τὴν παρακολουθοῦ- σα, με ρώτησε με τὸν ίδιο τρόπο:

—Είσαι μόνος;

—“Εγώ κρατοῦσα γερά τὴν καρέκλα· ή “Έλλην τὸ παπούτσι.

Τὰ δήματα σταμάτησαν έξω άπ' τὸ δωμάτιο. Κάποιος έβαζε τὸ κλειδί στην κλειδαρία. “Άξαφ- να, ή πόρτα άνοιξε διπλάσια με όρμη—άκριβώς όπως ήλπιζα πώς θα γινόταν— κι' ένας άντρας χύμηξε μέσ' στην κάμαρα, πυροβολώντας στὸν αέρα.

Είκοινογράφησι Χ. Βέλλου

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕ

"Ελινηκές αίπγραφές..."

"Αίλινυκές Αί ιγγραφές..."

Σ τήν Έλλάδα ένα από τὰ πιό ενδιαφέροντα χιουμοριστικά ἀναγνώσματα εἶναι οἱ ἐπιγραφές. Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, σὲ εἰρηνικές ἐποχές, δὲν γράφουν τόσο πολὺ, τόσο συχνὰ καὶ τόσο αὐθαίρετα ἐπάνω στοὺς τοίχους. Ἄν κανεὶς, στὴ σημερινὴ θιαστικὴ ζωῇ, ἔχῃ τὸν καιρὸ νὰ διαβάσῃ μὲ προσοχὴ τίς διάφορες φράσεις ποὺ ἔχουν θάψῃ σὲ μάντρες, ζωγραφίσῃ σὲ πινακίδες, κρεμάσῃ μετάλλινα γράμματα ἐπάνω σὲ εἰσόδους, θὰ μπορῇ νὰ κάμῃ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ χαρακτηριστικὸ ντόπιο πνεῦμα καὶ συγχρόνως

νὰ ἀποκαλύψῃ μερικές παράξενες πλευρὲς τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτήρος. Ἄν κρατῇ καὶ φωτογραφικὴ μηχανὴ στὸ χέρι τότε ἡ συλλογὴ του μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ ἓνα ἐξόχως ἐνδιαφέρον εἰκονογραφημένο λεύκωμα. Γιατί θὰ συναντήσῃ τὸ ἀμέριμνο θράσος τῆς ἀπερίγραπτης ἀνορθογραφίας, τὴν ἀσυναρτησία στὸ συνδυασμὸ τοῦ εἴδους τοῦ κατastήματος καὶ τοῦ τίτλου ποὺ τὸ στολίζει καὶ ἰδίως τὸν ἀπερίγραπτο ἐγωκεντρισμό. Ἄπ' τὰ δέκα μαγαζιά, ἐμπορικά, ἐστιατόρια, τὰ ἐννέα φοροῦν δοξασιμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτη τους

«Καφεοινοζυθοζαχαροπλαστεῖο Ο ΜΙΧΑΛΗΣ» ἢ Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ἢ Ο ΑΝΔΡΕΑΣ. Σπάνια συναντᾷς γυναικεῖο ὄνομα καὶ σπανιότερα ἓνα ἀπὸ τὰ μυθολογικά ἢ τὰ ἱστορικά ἡρωϊκὰ ὀνόματα. Ἡ πρώτη τάσις εἶναι ἡ αὐτοδιαφήμισις καὶ ἡ δευτέρη ὁ μμητισμός. Τὸ ὄνομα ΑΒΕΡΩΦ, γιὰ παράδειγμα, ἐξαπλώθηκε σὰν φωτιά ἐπάνω στὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν ἔμεινε καμμιάς μορφῆς κατάστημα, μικρὸ ἢ μεγάλο, ποὺ νὰ μὴ τὸ φορέσῃ. Ἐπίσης δημοφιλέστατη λέξις εἶναι ἡ δύστυχη «εἰλικρίνεια», ἡ ὁποία παρουσιάζεται ἄλυτο πρόβλημα ὀρθογραφικό. Ἐνας ὑπομονητικὸς ποὺ θα σημείωνε τὴν ὀρθογραφία καθέθε «εἰλικρίνειας» θὰ εὕρισκε ἀσφαλῶς ἄνω τῶν πενήντα διαφορετικῶν συνδυασμῶν τοῦ «ει», τοῦ «η», τοῦ «ι», καὶ ἐνδεχομένως τοῦ «οι» ἀκόμη, μέσα στὴ μιὰ μόνον αὐτὴ λέξι. Ἐν τούτοις ἡ ἀπλούστερη λύσις γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ θέλει νὰ τοποθετήσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κατάστημά του μιὰ λέξι ποὺ θὰ τὸ χαρακτηρίζῃ, θὰ ἦταν νὰ φροντίσῃ ν' ἀνοίξῃ ἓνα ὀρθογραφικὸ λεξικὸ καὶ νὰ μάθῃ πῶς γράφεται. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ κάνει, γιατί εἶναι Ἑλλήν, καὶ ἔχει πεποίθησι σὸν ἑαυτὸ του καὶ εἰς τὴν τύχη του καὶ νομίζει ὅτι ἔτσι μὲ τὸ μάτι κάπως θὰ ᾄρῃ τὸ σωστό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ΑΒΕΡΩΦ καὶ τὸ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ, ὁ ΒΟΡΩΝΩΦ, ὅπως τὸ δείχνουν καὶ οἱ δύο φωτογραφίες, εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ ἀγαπημένες φήρμες. Τὸ ὅτι ἡ ὑπόθεσις Βορονῶφ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ὀρεκτικὸ καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε διόλου νὰ συνδέεται μὲ ἐστιατόρια, αὐτὸ δὲν ἐπέρασε διόλου ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ καταστηματοῦρχου. Τοῦ φάνηκε ἡ λέξις πλούσια, ἐνικὴ, φανταχτερή. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κατ' ἀρχὴν ὁ Ἑλλήν προσπαθεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν



ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΦΑΝΕΡΗ Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΩΝ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ Ο ΒΟΡΩΝΩΦ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΖΕΙ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΤΙΤΛΟ

ἑλληνικὴ λέξι καὶ νὰ ντυθῇ μὲ φράγκικα, ὅπως τὸ προδίδουν τὰ ἀμέτρητα «Μπιζού», «Μπαρόκ», «Μποέμ», «Βέρσαϊν», καὶ τὸ πανταχοῦ παρὸν «Λούξ». Καμμιά φορά, ὅμως, δὲν ἐπιδεικνύει μόνον

ἐλαττώματα ἢ ἑλληνικὴ ἐπιγραφή. Μετὰ ἀπὸ τὸ δράμα τοῦ Δεκεμβρίου σ' ἓνα ὑπόλειμμα πολυκατοικίας γκρεμισμένης καὶ καμένης χώθηκε ἓνας ταβερνιάρης κι' ἔστησε μαγαζὶ καὶ κρέ-

μασε ἀπ' ἔξω μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε: Τὸ «Δυναμιτόπληκτον» σὰ γενναία καὶ αἰσιόδοξη ἀντίδρασι, γεννημένη μέσα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ.

Α. Κ.

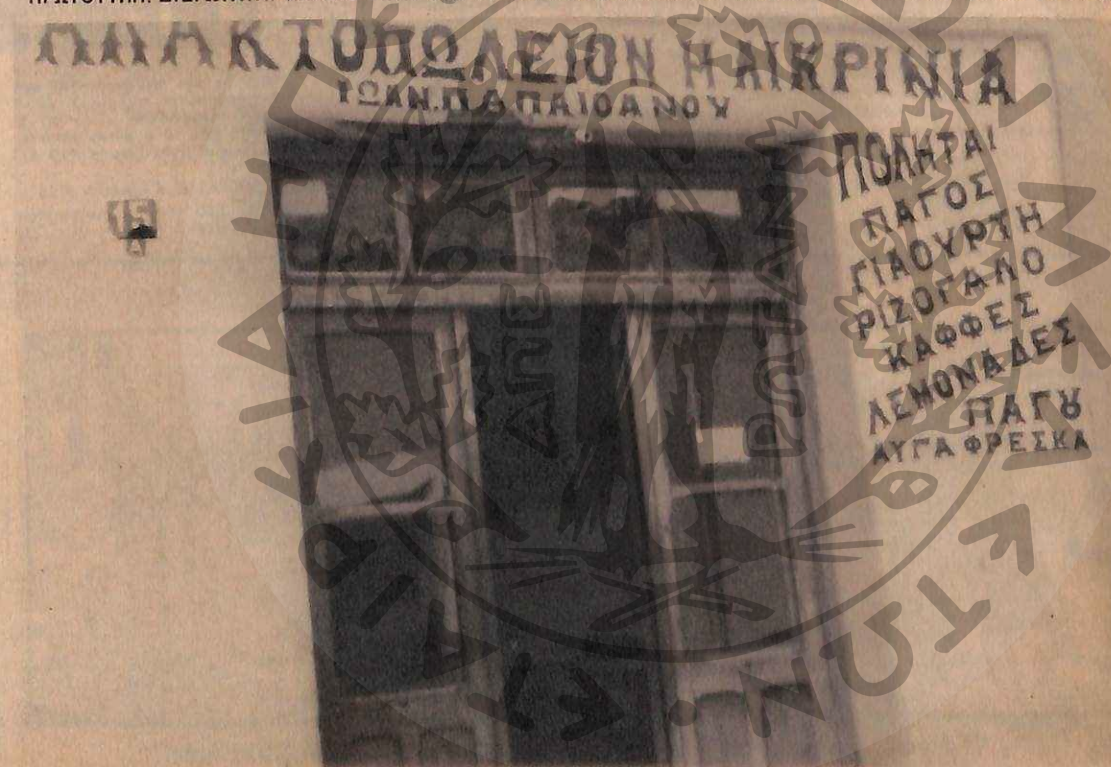
ΔΥΣΚΟΛΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒῆ ΚΑΝΕΙΣ ΠΩΣ ΣΚΕΦΤΗΚΕ Ο ΧΑΣΑΠΗΣ ΟΤΑΝ ΣΥΝΕΔΥΑΖΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΤΙΤΛΟ ΜΕ ΤΗ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΦΟΡΕΣΕ ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΜΕ «ΩΦ». ΑΝ Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΤΟΥ ΗΤΑΝ «ΑΒΕΡΩΦ» —ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΜΕΝΕ ΠΑΡΑ Ο «ΒΟΡΩΝΩΦ»

ΠΟΙΟΣ ΝΑ ΞΕΡῃ ΓΙΑΤΙ Ο ΞΕΝΟΜΑΝΗΣ ΑΥΤΟΣ ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΣ ΔΙΑΛΕΞΕ ΤΟΝ ΓΑΛΛΟ ΦΙΛΟΣΟΦΟ;... ΑΛΥΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ!



ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ «ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΕΣ» ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΚΟΣΜΕΙ ΕΝΑ ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟ ΣΤΗΝ ΠΛΑΚΑ ΕΙΝΑΙ ΙΣΩΣ Η ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ. ΔΙΕΡΩΤΑΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ «Ι» Η ΜΗΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΘΡΟ;



ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Για την εβδομάδα από 2 — 8 'Ιανουαρίου 1956



ΚΡΙΟΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου - 20 'Απριλίου: Να προσέχετε πολύ τις φίλες σας. Μην έχετε έμπιστοσύνη στις κολλαυετικές κρίσεις του περιβάλλοντός σας. 'Εργασθήτε έντατικά και θα αποδώσετε. Άναπαυθήτε. Εύνοική ημέρα: Τρίτη, αριθ. 78 και 5.



ΤΑΥΡΟΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου - 20 Μαΐου: Οι δυσκολίες πέρασαν. Είναι καιρός ν' αποδείξετε στους έχθρους σας τις δυνατότητες επιτυχίας σας στον επαγγελματικό τομέα. Μην έπηρεασθήτε από την οικογένειά σας. Εύνοική ημέρα: Τετάρτη, αρ. 3.



ΔΙΔΥΜΟΙ.— Για δσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου - 21 'Ιουνίου: Μαθαίνετε εκπληκτικά νέα, που θα δώσουν καινούργια ζωή στην εργασία σας. Τα αισθηματικά ζητήματα θα σας απασχολήσουν πολύ την έρχομένη εβδομάδα. Μή στενοχωρησθε. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, αρ. 5.



ΚΑΡΚΙΝΟΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουνίου - 22 'Ιουλίου: Δυσχέρειες παντός είδους. Μή προσπαθήσετε να αποδείξετε την αλήθεια σας. 'Αποφύγετε τις νευρικότητες και τους καυγάδες. Ψυχραιμία για λίγο καιρό. Θα έλθουν καλές ημέρες. Εύνοική ημέρα: Δευτέρα, αρ. 4.



ΛΕΩΝ.— Για δσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου - 22 Αύγουστου: Κάποιος θα προσπαθήσ νά σας βιάση. Τα άστρα όμως σας εύνοούν και θα επιτύχετε. 'Η καινούργια εβδομάς σας επιφυλάσσει τις εύτυχότερες ημέρες της ζωής σας. Εύνοική ημέρα: Σάββατο, αριθ. 2.



ΠΑΡΘΕΝΟΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ. - 22 Σεπτεμβρίου: Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν. Ένας άνθρωπος που τον νομίζετε έχθρό σας θα εργασθ γιά την καλύτερη της οικονομικής σας καταστάσεως. Έλαφρά αδιαθεσία. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 4.



ΖΥΓΟΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ. - 22 'Οκτωβρίου: 'Επιμένετε στις αρχικές σας επιδιώξεις. Πολλοί θα προσπαθήσουν να ανατρέψουν τα σχέδιά σας, χωρίς αποτέλεσμα. Αισθηματικές άνωμαλίες. Εύνοικές ημέρες: Τρίτη και Παρασκευή, αριθ. 1.



ΣΚΟΡΠΙΟΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ. - 22 Νοεμβρίου: Βοήθεια που δεν την περιμένετε στις οικογενειακές σας υποθέσεις. Μία καινούργια αισθηματική σχέση θα ανατρέψει τις πεποιθήσεις σας. Σκεφθήτε λογικά. Εύνοική ημέρα: Δευτέρα, αριθ. 78 και 3.



ΤΟΞΟΤΗΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρίου: Μην απογοητευθήτε από τις προσωρινές δυσχέρειες που θα παρουσιάσουν. Το θάρρος σας έχει λαμπρά αποτελέσματα. Μή παραγνωρίζετε την αξία της οικογένειάς σας. Εύνοική ημέρα: Τετάρτη, αριθ. 9.



ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ. - 19 'Ιανουαρίου: 'Η επιτυχία είναι πλέον δίπλα σας. 'Η κακογλωσσία δεν θα φέρη το αποτέλεσμα της. 'Αντιθέτως θα αύξηση την έμπιστοσύνη των φίλων σας. 'Αδιαθεσία συγγενικού προσώπου. Εύνοική ημέρα: Τρίτη, αρ. 2.



ΥΔΡΟΧΟΟΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν. - 18 Φεβρίου: Δυσχέρειες σε ζητήματα προσωπικής φύσεως. Μία συνάντησις θα βοηθήση στην δημιουργία νέας αισθηματικής σχέσεως. Εύνοικές ημέρες: Σάββατο και Παρασκευή, αριθ. 5 και 7.



ΙΧΘΥΕΣ.— Για δσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε. 'Η εύνοική επίδρασις των άστρων δεν επιτρέπει την παρεμβολή καμιάς αμφιβολίας. Χαρά στο σπίτι σας. Θα πάρετε χρήματα. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 48 και 6.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Ένας χορός.
- Με την επίγνωσιν συγγενής (γεν.).
- Τοπικόν επίρρημα — Πταίεται.
- Ανεκάλυψε τον νόμον της παγκοσμίου εξέως (γεν.) — Ένα όρυγμα, προφερόμενα μαζί (δοτ.).
- Το μικρό όνομα μιάς γνωστής ήθοποιού του κινηματογράφου, πρώην συζύγου του διασημου επιχειρηματίου 'Α. λεξανδρου Κορντά — Μέλος του προσώπου Του ήθοποιού Χάτσον το όνομα.
- Αρχαίον επίκον επίρρημα σημαίνον κραταιάς — 'Επαίρων, μη... δίδασκε τούς παίδας (Πλάτων) — Είναι και όργανον του όφθαλμού (αίτ. δημ.).
- Κινεζικόν νόμισμα — Χυδαία, εύτελη.
- Τον διδύχον πέρσι ο Μαντς Φράνς (δοτ.) — Όργανα αισθήσεων.
- Ό αξιωματικός εις το σκάκι... όπου τον λέγουσ οι Γάλλοι (άντιστρ.) — Εύλύγιστον ραβδίον, ενάρθρως (δημ.).
- Πρώτον συνθετικόν πολλών ποταμών της Ν. 'Αμερικής—Διάσημος Λατίνος συγγραφέας φονεβείς κατά την έκρηξιν του Βελουζιδίου (ένάρθρως).
- Σαρκαστικά του καλοκαιριού — Ό καλώς πληροφορημένος άξιζει... λέγει μία παροιμία μας. Νημάτιον (ένάρθρως) — Βουνό της 'Ελλάδος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- Επικινδυνώσεσάτη... άν διπλασιασθή — Γάλλος πολιτικός διατέλεσας το 1920-24 πρόεδρος της δημοκρατίας.
- Ένιοτε πρσάγγελος κακοκαιρίας — Όσα είναι τα κράτη της 'Αμερικής.
- Φοριέται κάτω από το ράσο (τουρκ.) — Επεξηγηματικός συνδεσμος (άντιστρ.).

ΖΙΓΚ-ΖΑΓΚ

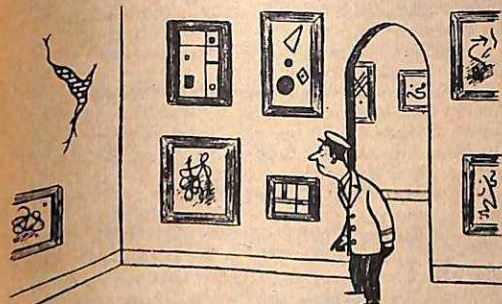
Ό σκοπός του ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και όμοδικού παιχνιδιού, είναι να επιτύχη κανείς όσο το δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέξεων.
ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
Για κάθε λέξη των δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.

Η	Σ	Α	Ρ	Γ	Σ
Σ	Φ	Υ	Π	Ι	Ο
Ε	Ρ	Μ	Ο	Τ	Ε
Κ	Ι	Σ	Ο	Σ	Ν
Π	Ο	Ι	Ν	Ι	Α
Ρ	Α	Ν	Α	Κ	Ρ

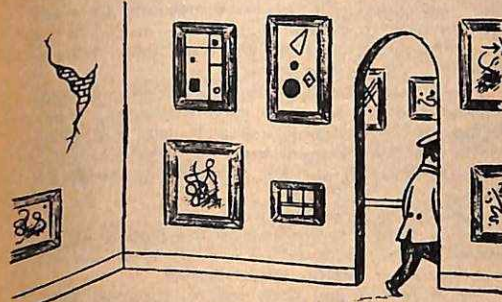
Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς.
Και ούτω καθ' εξής, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 49

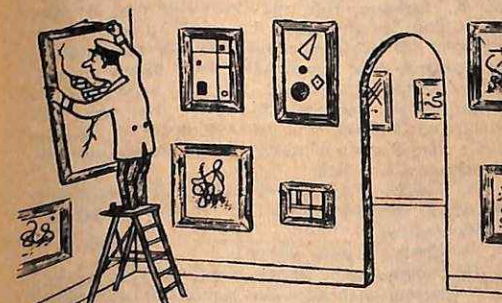
ΤΟ ΚΑΔΡΟ



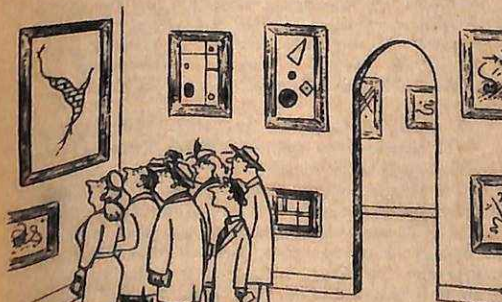
1



2



3



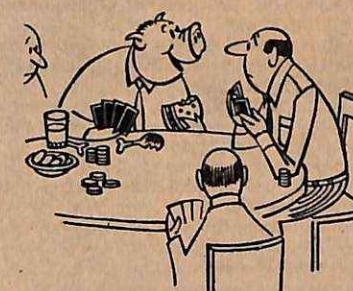
4

Ό φρονιμάς του φύλακος και ή σοφία των τεχνικριτών

"Τύποι του πόκερ,"



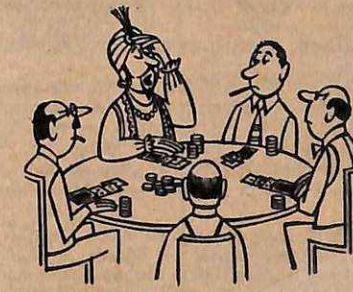
Ό γελοιογράφος 'Ιρβιν Κάπλαν (βλέπετε το σκίτσο του άριστερά) είναι μανιώδης παίκτης του πόκερ. Στα πράσινα τραπέζια που κάθησε, συνάντησε τούς πασίγνωστους και άναλλοίωτους τύπους της τράπουλας. Προσπαθώντας να τούς κατατάξη σε κατηγορίες, έκανε τις γελοιογραφίες που ακολουθούν. Οι ημέρες αυτές, όπου «βασιλεύει ό δολής», τις κάνουν πολύ επίκαιρες.



«Θαύμα τα σάντουιτς σου, Τζό! Μου δίνεις άλλο ένα;»



«Θέλετε κι' άλλη κάβα; Μετά χαράς. Θα χρώσω τη μερίδα σας...»



«Ό Κέν πρέπει νάχη φλός, ό Μέλ μπλοφάρει, ό Έντ το πολύ - πολύ έκανε κέντα...»



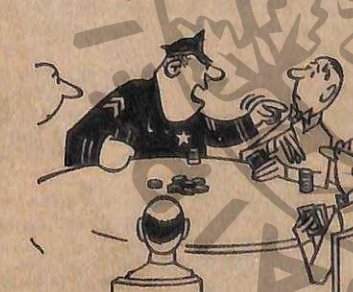
Ό μυστηριώδης...



«Μόνον... ρέστα»



«Καλά λένε πως οι άτζαμηδες έχουν τύχη. Σας όμολογώ πως δεν έχω ιδέα από πόκερ.»

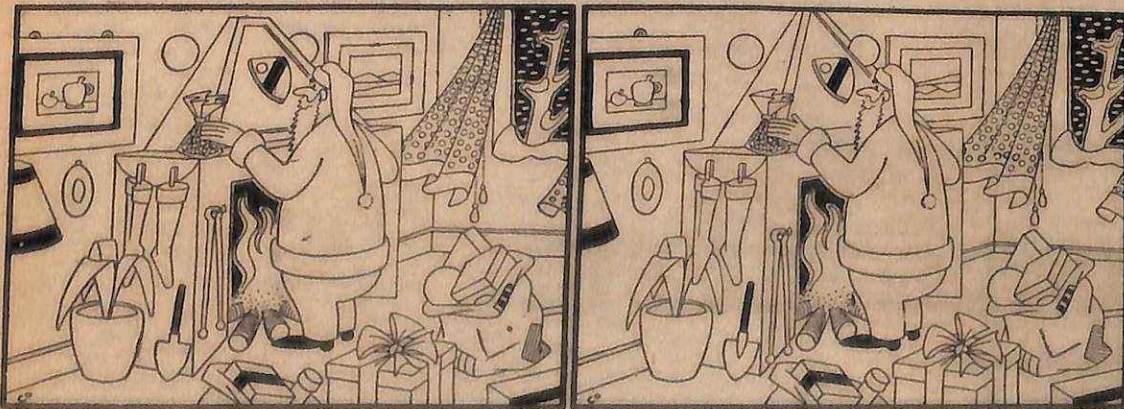


«Σ' έπιασα, Φρέντ! Δεν έβαλες φώς!»



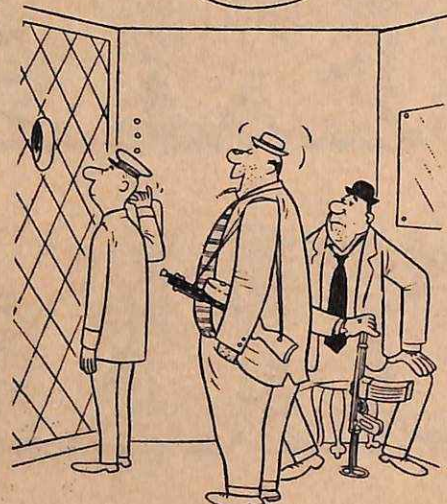
«Νύσταξα, μωρέ παιδιά. Δεν το διαλύουμε, λέω;»

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

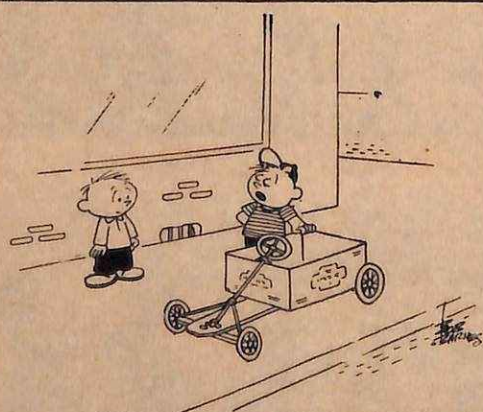


Το δεύτερο σχέδιο διαφέρει από το πρώτο σε 15 σημεία. Μπορείτε να τα βρήτε;

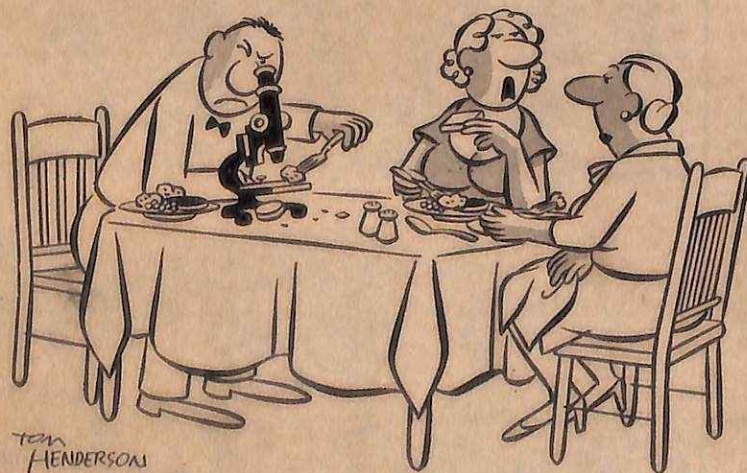
ΧΙΟΥΜΟΡ



—Δεύτερο πάτωμα: παιχνίδια, βιβλία.
—Τρίτο πάτωμα, άσημικά.
—Ναί, άσημικά, παρακαλώ...

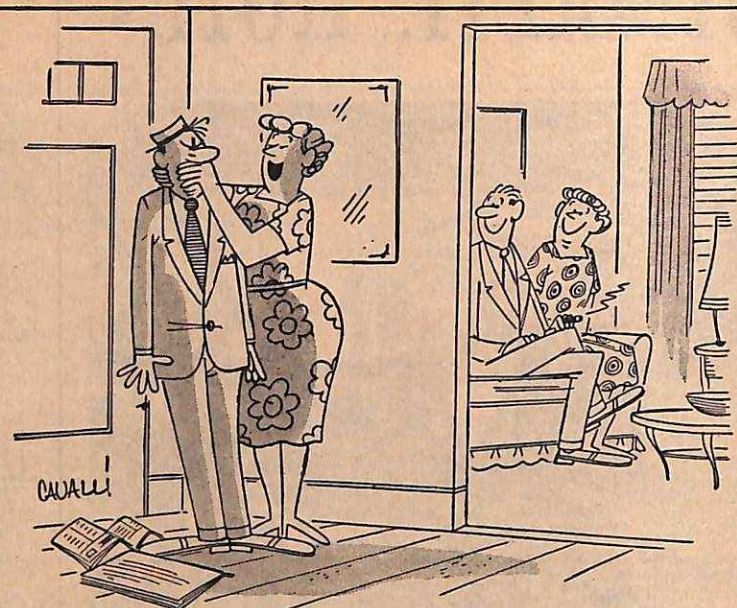


—Τό δικό μου είναι άμερικάνικη μάρκα.
Τόφτιαξα από μία κασσόνα κόρν-μπήφ...

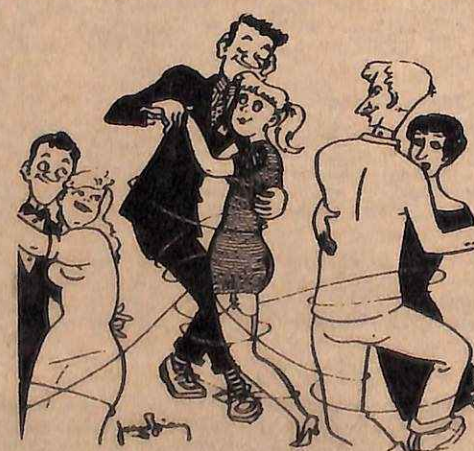
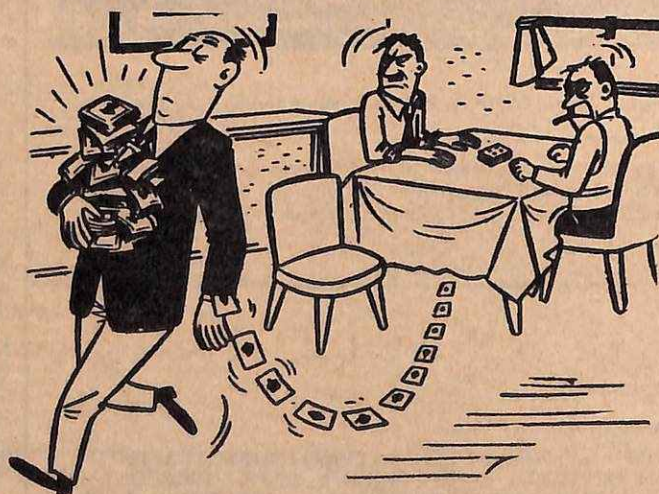


ΤΟΝ
HENDERSON

—Ο άντρας μου, ξέρετε, είναι πολύ μίζερος στο φαί του.



ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΧΑΡΕΣ
—Γιά πές, ποιός ήρθε νά περάση τίς γιορτές μαζί μας;



ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΤΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ



ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ



—Αγοράζοντες ύαλικά τής Έταιρίας ΛΙΠΑΣΜΑ-
ΤΩΝ προμηθεύεστε είδη καλής ποιότητας.
—Πωλούνται εις όλα τά καλά ύαλοπωλεία και
εις όλα τά καταστήματα οικιακής χρήσεως.





ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ

“ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ”

1956 ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ 1956

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ:

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ	26	ΙΟΥΛΙΟΥ	9
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ	23	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	4
ΜΑΡΤΙΟΥ	26	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	31
ΑΠΡΙΛΙΟΥ	22	ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	27
ΜΑΪΟΥ	18	ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	25
ΙΟΥΝΙΟΥ	13	ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	23

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ	10	ΙΟΥΛΙΟΥ	22
ΜΑΡΤΙΟΥ	8	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	18
ΑΠΡΙΛΙΟΥ	10	ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	14
ΜΑΪΟΥ	5	ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	11
ΙΟΥΝΙΟΥ	1	ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	8
ΙΟΥΝΙΟΥ	27	ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	7

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ